

СТЕФАН Д. СТЕФАНОВ

ТРУБАДУР

GAIANA
book&art studio

КОЛЕКЦИЯ ДРАКУС

Fantasy, SF, Horror, Crime, Mystery and more...

СТЕФАН Д. СТЕФАНОВ
ТРУБАДУР

chitanka.info

Това не е история за провансалска музика, а за кръв; много кръв — червена, синя, дори и черна.

Добрите намерения водят в Ада — и точно по този път е тръгнал Трубадур — мъж без минало и без бъдеще. Една погрешна дума — незачитане на местното табу в затънтен български край, го захвърля в смъртоносно приключение. Ако си изпратил любимата си в Отвъдното, сам трябва да я върнеш. И да, не го ли сториш, ще загинеш до седем дни.

Предстои му да премине границите на познатото, да се научи да вярва на очите си, а не на здравия разум, и да си припомни как се оцелява. Защото злото дебне отвсякъде — както по претъпканите градски улици, така и в забравените от бога диви гори.

Отчаяните действия да запази доброто у себе си го тласкат към нови и нови деяния, които постигат точно обратното, защото кръвта вода не става. И докато съдбата вади скелети от гардероба, за да тормози гузната му съвест, на пътя му се изпречват нови врагове, които нехаят за сложната му ситуация. Така, на ръба на лудостта, той узнава нещо, звучащо тъй лесно и просто — за да стигне до Ада, все пак трябва да умре.

*На Коко и Софи, които са любимите ми фенове без
дори да са прочели какво съм написал!*

ВЪВЕДЕНИЕ

Вече седем години, откакто се скитам без дом. Времето минава покрай мен като непознат и взаимно отместваме поглед един от друг. Не нося часовник и не се интересувам колко е часът. Последният си мобилен телефон захвърлих преди месеци в залива на Солун и не съжалявам за това. Седем години, пет месеца и осем дни, откакто обикалям по света. Не ми трябват нито часовник, нито календар.

Музиката се превърна в мята живот. Каквото било преди това — било. Започнах от Сърбия, преминах в Австрия, живях цели четиринадесет месеца в Италия и изкарах дълга и студена зима в Швейцария. В началото на третата година се спуснах отново на юг и до декември се подвизавах из Средиземноморието. Минавах ту на южния, ту на северния бряг. Талантът ми се оказа особено търсен и ценен на туристическите кораби. Стараех се да избягвам широките публични изяви, но парите си струваха.

След инцидента на борда на „Тридент“ се отказах от лайнерите. Това съвпадна с промяната на времето, сезонът на туристите бе приключил. Установих се в Мароко и свирех в три ресторанта поред. Когато играта отново загрубя, се спуснах още по на юг. В Сенегал ме срещна неочекван познат и ме вербува за негов личен музикант в Гвинея. Имението му беше изключително богато, но на границата със Сиера Леоне. Денем се мотаех и си почивах, вечер забавлявах гостите му с изкусното си свирене, а нощем бдях за враговете му. Този режим

не ми понесе за повече от четири години въпреки парите, които прибрах. Когато бандити от Сиера Леоне нахлуха в имението и избиха седемнадесет души, преди да ги спрем, аз реших, че съм се наситил на Африка.

Следващото ми убежище бе в Милано. Запознах се с Лаура и прекарах двете най-спокойни години в живота ми. Тя държеше голяма звукозаписна компания и успя да ме склони да участвам в създаването на филмова музика. Единствената отстъпка, която направи, бе да не включва името ми по никакъв официален начин, но все пак дори това ѝ коства живота. След като загубих Лаура, намразих Милано, намразих целия полуостров и поех на север. Седем години. По време на тридесет и шестия си месец скитане усетих нещо ново — носталгия по родината на майка ми. Бях обиколил доста държави, бях видял какви ли не природни красоти, бях срещнал цял човешки Вавилон; а в главата ми бяха само Предбалканът, софийските улици и звукът на майчината реч. Без да съм пребивавал задълго в България, аз изпитах нужда да отида там; завръщане към нещо непознато. Знаех какви рискове крие това, но си стегнах багажа и хванах влака от Санкт Петербург на юг.

Пристигнах в София почти без багаж, под ново име, без да се обадя на никого. Прекарах три месеца, свирейки из различни заведения. Не говорех с никого, освен с персонала. На няколко пъти различни момичета се опитваха да ме заприказват, носеха ми питиета и пускаха целия си чар в действие. Увлякох се само два пъти. Пъrvата нямаше с какво да я запомня — дойде при мен пияна и смела, на сутринта си замина изтрезняла и гузна. Втората обаче, Диана, промени живота ми завинаги.

Диана бе настойтелна, разговорлива и всъщност доста привлекателна. Откри ме три пъти, макар и да сменях често местата, където свиря. И за разлика от другите не се интересуваше от авантюра за една нощ. На третия опит се предадох — не отидохме в квартирата ми, а наехме стая в хотел. Колкото и да се пазех от близост след смъртта на Лаура, Диана ме изненада, задръжките ми паднаха и аз навлязох в нова връзка.

Подбутван от Диана, увеличих броя на изявите си, започнах и да пътувам из страната. Единственото, на което държах още повече от преди, беше анонимност. Диана успя да го извърти като артистична

потребност и повечето собственици на заведения го приеха без въпроси. Тя, естествено, бе навсякъде с мен: возеше ме в големия си „Нисан Мурано“, уреждаше участията ми и ме настаняваше в хотели по свой вкус. Понякога си мислех, че разходите по изпълнението ми са по-големи от това, което плащаха собствениците на заведения, но Диана отказваше да го коментира с мен.

Тя беше красива, богата и само на двадесет и една. Баща ѝ беше загинал преди повече от десетилетие, майка ѝ беше алкохоличка и живееше в Аржентина, а Диана бе отраснала под грижата на своя кръстник и чичо. Същият този кръстник и чичо беше инвеститорът Марски — фигура извън обхвата на проекторите, но с пръст в повечето печеливши предприятия в страната. Диана ме срещуна с него само веднъж — на кафе на терасата в дома му в Бистрица. Марски не се поинтересува от миналото ми, накара ме единствено да обещая, че ще се грижа добре за кръщелницата му и че няма да я разочаровам. Излъгал съм го още тогава.

Прекарах с Диана достатъчно време, за да се опознаем и да започна да забелязвам негативите във връзката ни. Диана бе публична личност. Обичаше шумните компании, показните партита и купонясването до зори. Аз, от своя страна, се прибрах вечер в стаята и гледах телевизия или четях книга. Стигнахме до момента, в който различията ни породиха конфликт между нас. Диана ме наричаше „социопат“ и „особняк“, аз пък стигнах до определението „уличница“. Имах си причините да страня от непознати и в същото време не одобрявях как тя прекарва нощта далеч от мен, в компанията на други мъже. На два пъти охраната се бе намесвала, за да предотврати забъркани от Диана интриги. Престанахме да правимекс, спяхме обърнати с гръб един към друг. Усещах разочарованието ѝ — тя сякаш разбираще, че този мъж без минало няма да ѝ предложи никакво бъдеще. Аз самият знаех, че настоящото ми положение нямаше да бъде вечно. Осъзнавах, че още някоя отстъпка от моя страна би променила нещата, но не смеех да си го позволя.

В такива взаимоотношения се озовахме в град Тополово, по покана на кмета Симеонов.

ГЛАВА I

КОГАТО ЖЕЛАНИЯТА СЕ СБЪДВАТ

Прекарахме два дни в Тополово.

Градът бе от селски тип — с малък, ясно обособен център, едва десетина четириетажни панелни блокчета, двестатина къщи и няколко магазина. Централната пешеходна улица тръгваше от импровизирания парк и завършваше в розовите градини. Бяха ми необходими петдесет минути, за да го обиколя и да видя всички местни забележителности. След като изпих второто си за сутринта кафе, се запитах какво ще правя в Тополово цели два дни.

Диана изрично бе настояла да свиря две вечери в Тополово. Първата — в ресторант „Два елена“, собственост на господин Смоленски; втората — в ресторант „Балканска роза“, който приличаше повече на ведомствена столова. Още когато ми спомена за Тополово в София, аз искрено се учудих защо трябва да бием толкова път до затънтеното градче.

— Моят кръстник има силно участие в местния бизнес — обясни Диана. — Миналата година построи там нов хотел с дебит от минералната вода, с която е известно Тополово. Кметът, както и всички местни големци, са негови хора. Обещах му, че ще посетим градчето и че ти ще свириш поне две вечери.

— Една.

— Ще го решим на място. Ако там ти хареса, а аз съм сигурна, че ще ти хареса, ще свириш две вечери!

Не изгарях от желание, но се съгласих. В интерес на истината и аз исках да изляза извън София, но докато в столицата можех да се скрия и бързо да изчезна от полезрението на недоброжелателите ми, в провинцията се чувствах гол и изложен на показ. За тополовските минерални бани, естествено, бях чувал и преди, но никога не бяха представлявали интерес за мен. Сега, след като ми предстоеше да посетя градчето, идеята да се потопя в горещата лековита вода ми се

стори по-привлекателна. Освен това никога не бях чувал Яред да споменава Тополово.

Докато пътувахме от София, не си разменихме нито дума. Диана стискаше волана и гледаше втренчено пътя напред, изпреварваше кола след кола и дори на няколко пъти наруга други шофьори. Аз зяпах ту надясно, към полето, ту наляво, към планината. Пътувахме, без да спираме, докато не стигнахме до разклон с две бензиностанции. Табела с ръждиви ръбове ни насочи за Тополово вдясно.

Пътят по отклонението беше отвратителен — тясно платно, пропадания, издутини и дълбоки дупки ту в нашата лента, ту в насрещната, а на места — и в двете едновременно. Покрай шосето се редяха топола след топола, а зад тях се простираше поле. Пътят имаше ту изкачвания и слизания, ту завои, а Диана нито за миг не намали скоростта — мураното правеше слалом между различните препятствия. След още няколко завоя навлязохме в пояс от гъста широколистна гора, под гумите затракаха метални листове и ние пресякохме мост над Тунджа. Миг по-късно отново се върнахме между тополите, а пред нас се появи градчето.

— Нещо не зарежда — рече момчето и гузно повдигна рамене.

— Погледна ли суича? — попитах го с възможно най-приятелския си тон.

— Да, но сигналът се губи. Опитайте пак по-късно.

Аз въздъхнах и станах от пластмасовия градински стол. Операторът на единствения компютърен клуб в града се върна на мястото си и се разцъка с мишката.

— Дължите ми три лева — констатира той, без да ме поглежда.

Този път не се и постарах да звуча приятелски:

— Три лева?

— Да, това е цената на час. Минималното таксуване е лев и петдесет за тридесет минути, но вашето потребление възлиза на тридесет и две минути и влязохте в тарифата за един час — невъзмутимо отвърна младежът.

— Потребление? — възкликах аз. — Тридесет и две минути опити да отворя елементарна страница, при това хоствана от български сървър? Това ли наричаш потребление?

Той отново вдигна рамене и ми подаде ръка с дланта нагоре. Бръкнах в джоба си, изрових три монети от по един лев и ги изсипах в

шепата му. Без повече приказки напуснах клуба. Зад гърба си чух глас:
— Заповядайте пак следобед!

Диана я нямаше в стаята, но на леглото бяха нахвърляни дрехи и бельо, а единият бял халат от закачалката липсваше. Възможността да си мълчим заедно в спацентъра сложи край на плана ми да опитам някоя от релаксиращите процедури. Не бях и достатъчно уморен, за да поспя — единственото, което ми оставаше, бе да изляза навън. Времето беше меко, приятно — вероятно последните дни на циганското лято. Една разходка в околностите на градчето ми се стори добра идея. Метнах кальфа с китарата си на рамо и излязох.

Тръгнах в посока, обратна на центъра — за щастие хотелът беше в самия край на града и много скоро около мен имаше само треви и дървета. Натъкнах се на скитащо куче, което мина покрай мен, подуши ме и ме следва в продължение на десетина минути. След като прецени, че не ще получи нито храна, нито дори някакво внимание, спря и обърна към Тополово. Останах сам и не се оплаквах от това. В небето се стрелкаха закъснели лястовици, в клоните на дърветата цвърчаха врабчета, а някъде далеч на юг се рееше и граблива птица. Бях останал наистина сам, без помен от хора.

Пътеката ме отведе до брега на малък водоем. Едва ли беше подълбок от два-три метра, а отсрещният бряг бе на хвърлей камък. Следите от гуми в калта ми подсказаха, че вероятно тук са идвали и рибари. Оставил кальфа под сянката на едно дърво и хвърлих якето си на земята. Върху него тупнах пистолет и сгъваем нож. Вдишах и издишах десетина пъти, след това започнах да се раздвижвам. Първо пръстите — едната ръка масажира другата, пръст по пръст; изпукване на ставите, масаж на длани, масаж на китките, пълно раздвижване. След това кръгове от лакътя, кръгове от рамото — сгънати в лактите ръце, изпънати ръце. Изпъване на гърба, на колене — котешки гръб, извиване в кръста, ръка назад към срещуположна пета. Масаж на ходилата, раздвижване на глазена; следва коляното. След като всички мускули са загрети и всички стави — проверени, започват движенията — юмруци, ритници във въздуха, маваши, уширо маваши, маваши гери. Преминах към бързо падане на земята, търкаляне, бързо ставане, направих по няколко пъти предно и задно салто. Наведох се, грабнах ножа и започнах да упражнявам различни удари срещу въображаеми противници.

След близо двадесет минути потене седнах на земята, наметнах се с якето и извадих китарата.

Никога не съм се интересувал от света на музиката — кой е бил барабанист на дадена група между 1983 и 1984 например. Знам обаче, че умея да свиря. Уроците по китара, които обичаше да ми дава братът на Яред, разкриха в мен талант, който по-късно разработих и усъвършенствах, докато пътувах. Музиката се бе превърнала в начин на живот — тя ми осигуряваше прехрана, подслон и когато имах нужда — предразполагаше женската компания. Никога не обявявах предварително своя репертоар — преценявах на място, когато срещнах публиката. Свирех им онова, което знаех, че ще им хареса — не онова, което искаха или онова, което очакваха. Аз четях в хорските очи музиката, подходяща за ушите им. И свирех, свирех дяволски добре. Караках шестдесетгодишни предприемачи да се вживеят в соло на „Хелоуин“ и запознавах бюргерите с творчеството на Скай Белинсон. Естествено, изпълнявах и традиционни български и руски песни, както и патетични рок хитове, с които прохождаше всеки келеш с китара, ала това се случваше рядко. Имах малко авторски парчета — не ги създавах с комерсиална цел и ги представях само пред отбрана публика. Някои от тях дори бяха чути само от конкретни хора, като баладата ми за принцесата, която някога обичах, и песента ми в почит на онези мои близки, които загинаха в Сиера Леоне. Песента, която написах за Лаура, все още е неизпътана. Вероятно така и ще си остане.

В ресторанта не бяха останали празни столове. Диана ми каза, че дори непознати двойки бяха споделили масите си, за да се намерят места за всички желаещи да ме чуят. Нямах слава, която да стигне до Тополово преди мен, но Диана и приятелите на чично й имаха властта да съберат целия градnakup.

Бях предупредил, че няма да докосна китарата, докато тече основното хранене — аз не бях кръчмарски изпълнител; за тази цел „Два елена“ разполагаше с дует от Казанлък — млада и хващаща окото певица със слаба дарба и застаряващ мустакат тип зад синтезатора. За певческите му способности дори няма да споменавам. Те двамата поддържаха духа с фалшиви изпълнения на български и гръцки шлагери цяла вечер. Два часа преди полунощ салонният управител ги

изгони с настойчиви аплодисменти, нареди да приглушат осветлението и на малката сцена остана само един стол — моят.

Излязох с наведена глава, сянката бе сграбчила лицето ми под качулката; с плавни меки стъпки стигнах до стола. Седнах, взех китарата в скута си и плъзнах перцето по струните. Залата утихна — всички погледи до един бяха вперени в мен. Светлината падаше така, че лицето ми оставаше скрито — виждаха се само дланите и пръстите ми. За тях бях непознато същество без лице, само ръце и китара — а за мен те бяха прозрачни като водата, която извираше нейде под нозете ни. Разпознах курортистите софиянци, както и хората от провинцията; налучках кои са местните — и големите, и онези, които търкаха по цял ден плочките в тоалетните на хотелите. Толкова различни хора, събрани на едно място — млади, стари, неостаряващи, разведени, семейни, овдовели, преуспели и провалили се, излъгани и лъжещи, отчаяни, безразлични, нагли, амбициозни, добри и лоши — всички те гледаха в мен и всеки очакваше да чуе нещо различно.

Свирих за тях два часа. Не изпих нито гълтка вода. Два часа — песен след песен, соло след соло. Когато привърших, дадох знак на Диана и управителката угаси съвсем осветлението. Напуснах салона като призрак в мрака — бях запомнил разположението на всеки един стол и маса, бях преброял крачките — и изчезнах. Когато лампите бяха включени отново, аз се намирах отвън на терасата, с гръб към една от колоните, дойде тътенът. Десетки потни и сухи длани се удряха една в друга, ръкоплясканията влязоха в ритъм и продължиха цели три минути — като на бенефис на стара естрадна звезда. Аз стоях отвън и ги слушах, сърцето ми биеше учестено и си представях всичките онези хора на крака — въодушевено аплодирали моето изпълнение, сякаш удрийки просълзени ръце, те използваха магически шифър, предаваш какво са изпитали душите и сърцата им през последните два часа.

Нямаше да се върна, нямаше да се поклоня и да поздравя публиката си. Моят контакт с тях започваше с първия акорд и приключваше с последния. Нека го мислят за ексцентричност, нека ме намират за странен — достатъчен за мен бе рискът, че се показвах пред хора, нямаше нужда и да се разкривам пред тях.

Вторият ден започна по-малко скучно от предишния. Успях да се свържа с интернет чрез лаптопа на Диана за цели десет минути — все пак беше бесплатна екстра към стаята — и да разгледам какво

предлагат някои от клубовете в столицата. За нещо повече, уви, не. След изпълнението ми снощи бе по-трудно да седна да пия кафе в центъра, затова си го поръчах в стаята и после се изнисах тихомълком извън града. Все още нямаше рибари на новооткритото ми място и аз успях да потренирам и да посвиря необезпокояван докъм обяд.

Приключвайки с последната мелодия, чух шумолене на трева. Закрих оръжието си с якето и се огледах — на двадесетина крачки от мен стоеше Ива.

Когато Диана паркира червенияя мурано диагонално пред стълбите на хотела, ни посрещна цяла делегация: кметът Симеонов, предприемачът-хотелиер Манчуков, собственикът на ресторант „Два елена“ Смоленски и неговата асистентка Ива, която крепеше пред гърдите си лилав нетбук „Дел“ и бутилка с минерална вода. Диана се прегърна и разцелува фамилиарно с кмета, хотелиера и ресторантъра.

Аз подадох ръка на всеки един от тях, включително и на Ива. За нея това се оказа предизвикателство — опитвайки се да поеме ръката ми и да придържа компютъра и водата едновременно с това, тя изтърва „Дел“-а. Моите реакции бяха далеч по-координирани — прилекнах и улових скъпата машинка, преди да се е ударила в земята. След това се здрависах деликатно с Ива и ѝ върнах лаптопа.

— Благодаря! — едва промълви тя и се изчерви.

Диана завъртя театрално очи и ме избути навътре.

И така, очаквах по-скоро някой овчар или рибар, но не и едва завършилата гимназия асистентка на Смоленски. Тя ми махна смутено и се приближи към мен.

— Здравей! Не исках да ти се натрапвам...

— Няма нищо — рекох аз. — Тъкмо приключвах и смятах да се прибирам.

— Аз само да ти се извиня за вчера, за лаптопа... — започна тя и отново се изчерви. Очите ѝ обаче не се червяха. Гледаше ме съвсем целенасочено въпреки недомълвките и руменината по бузите ѝ. Без да съм я поканил, тя се настани на тревата до мен. Носеше късо кожено яке и дънкови панталонки, които оставяха целите ѝ бедра открити. Тя започна да разглежда китарата, посегна към нея, после отдръпна ръката си.

— Може ли да я разгледам? — попита ме Ива.

Аз повдигнах рамене и ѝ подадох инструмента си. Ситуацията ми се стори повече от банална, но не исках да бъда груб. Трябаше да я разкарам по възможно най-деликатния начин и докато го измисля, се налагаше да вляза в очакваната от мен роля. Ива пое непохватно китарата, опита се да я нагласи няколко пъти в ската си, погледна ме очакващо и аз се наведох към нея, за да ѝ помогна.

— Свириш прекрасно — рече ми тя, подръпвайки безцелно струните. — Изпълнение като снощното се помни за цял живот.

— Благодаря ти — отвърнах. — Всичко е плод на хиляди часове, прекарани в упражняване.

— Не, не — Ива отказа да се съгласи с мен. — Ти имаш талант. Превръщаш музиката в нещо специално. Снощи, когато си тръгна, аз се събудих така, сякаш някой ми бе направил магия. С такъв талант можеш да постигнеш много. С такъв талант можеш да имаш всичко!

— Караж ме да се изчерявам — рекох аз възможно най-правдоподобно. И друг път бях чувал да наричат музиката ми вълшебна или магическа, но го намирах за липса на изразни средства у събеседника. Естествено, не исках да обидя никого, още по-малко пък Ива сега — не само, че ми беше по-симпатична, отколкото исках, а и явно бе местно момиче, което всички наоколо познаваха. Да станеш асистентка на най-големия тукашен бизнесмен навярно се считаше за огромен успех и предполагах, че въпреки непохватността си Ива се радва на добра репутация.

— Няма ли да останете и тази вечер? — попита ме тя.

— Днес заминаваме. Вече прегледах възможностите за изпълнение в някои столични клубове.

— Знаеш ли, тук също можеш да свириш — постоянно има туристи, а есента е особено силен сезон за лечебните бани.

— Не — поклатих глава. — Ще свиря още една, две, три вечери, а после? Видях какви хора ме слушаха снощи — малка част от тях бяха лекуващите се, присъстваха най-вече тополовчани. Музиката обаче не е всекидневна потребност, съгражданите ти не могат да си позволят да са в заведението всяка вечер. А да бъда нещо като щатен музикант на кмета и на твоя работодател е под достойнството ми.

— Разбирам... Кога тогава ще дойдеш пак?

— Може би след няколко седмици — отговорих. — Довчера намирах града ви за скучен (за което се извинявам), но днес осъзнах,

че не е скука, а покой. Не съм се чувствал така отпочинал от месеци, а дори не съм се потопил в прословутата минерална вода.

— След няколко седмици може и да не съм тук — рече Ива и се засмя. — Може да съм студентка в София.

— Хе-хе, ще се постарая да дойда преди това.

— Постарай се, защото иначе ти губиш! — отвърна ми тя и предизвикателно облиза устни. Усетих, че съм стигнал прекалено далеч. Изгледах я сериозно и директно я попитах:

— Нали знаеш, че Диана ми е годеница?

— Ха, годеница, колкото аз съм годеница на Смоленски! Да се влачиш подир някого и да му уреждаш това-онова не е като да сте сгодени! — отговори ми тя и направи неопределен жест с ръка във въздуха, сякаш за да подсили думите си. След това ми върна китарата, далеч не толкова непохватно, колкото преди пет минути, скочи на крака и аз инстинктивно се отдръпнах назад. Тя се засмя отново, изтупа сухата трева от дупето си и ми рече:

— Да не мислиш, че ще те натисна тук, на тревата?

Преди да успея да кажа каквото и да било, тя си тръгна.

Когато се отдалечи на десетина крачки, се обърна през рамо и ми каза:

— Знай, че тази нощ не е като другите! Тази нощ се сбъдват желания!

И припна като сърна през сухите треви. Не знам защо, но се почувствах като пълен тъпак. Легнах назад и се загледах в ясното синьо небе, чудейки се дали си струва да правя глупости. По гърба ми сякаш полазиха мравки. Изправих се отново и се огледах. Появи се дразнещото чувство, че още някой е присъствал на невинния ми разговор с момичето, но наоколо не се мяркаше жива душа.

Време беше за обяд. Диана отново я нямаше в стаята — вече свиквах с отсъствието ѝ — а и не горях от желание да я търся по мобилния. Забравих може би да отбележа, че специално заради нея отново носех джиеесем. Транспортът ми бе силно зависим от нея и усещах, че дори и да искам, трудно ще си намеря превоз до София оттук. Запътих се към „Двата елена“ с надеждата за тих и спокоен

обяд, но останах разочарован — още щом пристъпих прага, дочух гръмогласния Симеонов:

— Здравей, момчето ми!

Той ми махаше усърдно от маса в дъното, до празната камина, където се бяха настанили със Смоленски. Нямах избор, трябваше да се присъединя. И Симеонов, и Смоленски бяха прехвърлили петдесетте, но докато Симеонов бе затъсял и оплешивял, Смоленски все още можеше да се похвали с равен корем и сива, но гъста коса. Загарът на кожата и мустакът му придаваха суров и мъжествен вид. На кръста си носеше показно кобур с пистолет. Симеонов пък предпочиташе златните украшения под всякаква форма — пръстени, гривни, ланци — говореше високо, смееше се много и обичаше да апострофира партийната опозиция. Смоленски сякаш избягваше да изказва мнение по въпроса — ту се съгласяваше с кмета, ту замълчаваше при някои коментари.

— Хе-хе-хе — посрещна ме Симеонов. — Тъкмо разправях на Смоленски, че онзи нещастник, бившият кмет, така и не успя за осем години да организира качествено музикално събитие в Тополово! А ние тук градим културното бъдеще на общината — четири поредни изпълнения, пълна посещаемост — няма да има жител на града, който да не те е слушал как свириш!

— Простете за забележката, господин Симеонов, но се бяхме разбрали за най-много две вечери — рекох.

— Не, не, не... — завайка се кметът. — Ти ме уби! Закъде си се разбързал? Дианчето ми каза, че нямаш планирано участие никъде. А за Тополово можем да направим заедно толкова много! Днес Пиринска ме попита дали детето й може да започне да взема уроци по китара от теб! До седмица-две ще има и други, ще дойдат и от околните градове! Имам намерение да говоря с областния управител, ще финансираме по-голям концерт, ще привлечем народа!

— Благодаря ви за предложението, господин кмете, но не обичам да се застоявам...

— Момче, мисли с тая глава! Идват избори — предстоят агитации, събирания, предизборни концерти! Ще изкараш истински пари с този твой талант! — рече Симеонов.

— Звучи прекрасно, но не е моето поприще — казах твърдо аз.

— Имам си принципи — няма да свиря с пропагандни цели.

Симеонов посърна и понечи отново да започне с убежденията, когато Смоленски се намеси.

— Остани поне за утре вечер. Имаме голям празник — хората ще очакват да има забава. Ние сме организирали предостатъчно ядене и пиене, ти можеш да добавиш качествена музика. Времето се очертава добре, следобед ще изнесем масите направо тук, на площада. Ще се съберат много повече хора от снощи, ще дойдат и от околните села. Дай им шанс да изпитат онова, което изпитах аз, когато чух музиката ти. А тази вечер пропусни изпълнението в „Българска роза“.

Смоленски ме накара да се замисля. Спокойната обстановка ми беше подействала добре, а и така не бях намерил време за минерални бани. От друга страна, той поласка таланта ми по много деликатен начин и аз харесах подхода му. Третата причина, която ме убеди, нямаше нищо общо с тези двамата, а по-скоро със случилото се на брега на езерцето.

— Ще си помисля сериозно над предложението ви — отвърнах.

— Радвам се да го чуя! — усмихна се ресторантърът, а кметът направо засия.

Обядът продължи дълго, съпроводен от ракии, политически теми и смяха на Симеонов. Когато най-накрая успях да се отърва от двамата безделници, наблизаваше късният следобед. На излизане ме догони гласът на Смоленски:

— Приятелю, би ли помогли Диана да ме потърси, ако се върнали с Манчуков от обядта им на язовира? Вече два пъти не ми вдигна и ме е страх, да не би да я обезпокоя.

Имаше нещо особено в начина, по който го изрече. Наблегна на това, че аз не знаех къде се е дянала Диана. Наблегна на това, че е била с Манчуков. Наблегна на това, че не е искала да бъде беспокоена. Аз само му кимнах и излязох. Отвътре обаче бях кипнал. Все по-трудно ми ставаше да възприемам Диана като своя годеница и през час поставях бъдещето си с нея под въпрос.

Върнах се в стаята и взех решение, че е крайно време да посетя спацентъра. В гардероба намерих чист бял халат и чехли. Пъхнах в джоба сгъваемия си нож, захвърлихobilния телефон на леглото и слязох надолу. Пари не ми трябваха, Манчуков ни беше представил като VIP гости.

Спа-частта бе повече от луксозна — скъпа теракота, скрито осветление, аквариуми с екзотични рибки, и това под звуците на успокояваща музика. Имаше малък минерален басейн, джакузи, турска баня, сауна, парна баня и други видове баня, за които не бях чувал; усамотени стаички за масаж и за вземане на вана. В басейна и в джакузито видях други гости на хотела и реших да не се бутам при тях — търсех най-следи усамотение.

В помещението за парна баня нямаше никого и аз се възползвах. За няколко минути привикнах и увеличих температурата, след което плиснах студена вода и всичко около мен изчезна в облаци пара. Водата започна да се стича по лицето ми, надолу по врата и по гърдите. Жегата бе силна, но усещах как изсмуква негативните емоции от мен. Каквото и да правеше Диана с Манчуков, не бе моя работа и щях да й го заява веднага щом се видим. След това — прибираме се в София и кой откъде е — по своя път.

Кроейки планове в жегата, усетих чуждото присъствие едва когато от парата насреща ми изплува един обсипан с капчици гол корем е някакво миниатюрно синьо камъче, проблясващо в пъпчето. Никога не го бях виждал, но се сещах чие е. Така и не разбрах кога вратата се беше отворила и затворила.

Ива сложи пръст на устните ми и седна върху мен, малките ѝ голи гърди се опряха в моите. Не ми остана време да преценя риска от правенето на глупости и временно забравих за онова, което исках да кажа на Диана.

Десетина минути по-късно лежахме в една от уединените минерални вани. Ива бе облегнала гърба си на гърдите ми, ръцете ми лежерно галеха корема ѝ, а тя си играеше като буташе с пръста на крака си лавандулови соли за вана във водата. В отсрещния край на ваната бе разтворено пакетче и тя вече бе успяла да събори половината кристалчета. Не си говорехме, почивахме си — поне аз. Десетте минути с нея в парната баня се бяха оказали предизвикателство за организма ми, но определено не съжалявах за изживяното. Знаех, че Диана може да нахлуе тук всеки момент и да ми направи скандал, но вярвах, че тя се забавлява някъде там с Манчуков и едва ли ѝ е до мен. А на мен определено ми беше само до гладката кожа на Ива.

— Днес определено се събъдват желания — подхвърлих аз.

Тя се обърна назад и ме целуна по врата.

— Желанията се сбъдват най-добре тази нощ и утре! — отвърна Ива. — Ала внимавай много, какво си пожелаваш!

— Добре, добре — примирих се аз, колкото да не влизаме в спор. Тя обаче се отблъсна и седна в другия край на ваната. С един замах запрати всичките останали соли към мен и няколко кристалчета ме убodoха болезнено. Очите ѝ блестяха особено, а устните ѝ едва се разтягаха в усмивка. Тя прокара стъпалото на крака си по тялото ми и подритна брадичката ми.

— Хайде, свирачо, от мен да мине, пожелай си нещо, което е тук и сега! Току-виж се сбъднало!

Аз улових крака ѝ, целунах няколко пъти нежния ѝ прасец и рекох:

— Усещам, че водата ми дава сили, сякаш е вълшебна!

— Тази вода наистина е вълшебна и е моят извор на могъщество — рече ми тя и се усмихна още по-широко. — И сега ще ти дам многооого сила, за да си починеш добре тази вечер и утре да омаеш всички!

— Не се и съмнявам — отвърнах аз и придърпах прасците ѝ към раменете си.

Върнах се в стаята привечер, за да се пригответя за вечеря — естествено бяхме поканени от Симеонов. Заварих Диана по халат — седеше на леглото и разресваше надолу дългата си мокра коса. Тя ме изгледа изпод падащите пред лицето ѝ кичури и каза:

— Къде се губиш цял ден?

— Същото мога да попитам и аз — отвърнах студено.

— Обядвах с Манчуков. Обсъдихме бъдещите ни бизнес планове. В Тополово има много възможности за разработване.

— Не знаех, че сделките те влекат — казах аз, докато се обличах. Диана приключи с разресването и взе сешоара.

— Чично започна да ме въвежда в бизнеса си. Казва, че не можа да разчитам единствено на това да си намеря богат съпруг, важно било да умея да се оправям сама и без него. А каква е твоята история от днес?

— Упражнявах се. Подготвях се. Оставих се местните да ме убедят да свиря утре вечер вместо днес. Имали някакъв празник.

Не я излъгах. Пропуснах само да уточня, че най-убедителното увещаване бе от страна на Ива. После се върнах към последните думи на Диана.

— Богат съпруг?

— Стига де! — рече тя и се усмихна накриво. — Класическа история: добрият стар чичо иска да се погрижи за мен като едно време. Но е прав за това, че трябва да се науча да печеля, без да завися от мъжка до мен.

Идеше ми да ѝ кажа, че аз мога да печеля достатъчно добре, но преглътнах думите. Марсови не работеха, за да печелят; други работеха, а Марсови само обираха печалбата. Диана никога нямаше да разбере разликата. Освен това я бях проучил — покойният ѝ баща ѝ бе оставил достатъчна издръжка, за да живее като принцеса поне още десет години, а добрият стар чичо нямаше деца. Диана бе мечтаната невяста, а аз дори се насилах да я гледам.

Беше много красива — тънки и леки крайници, нежна кожа, добре оформени гърди, талия и дупе, деликатни черти, гъсти кестеняви коси; но нищо повече. Каквато и искра да бе прехвърчала помежду ни в началото, си бе отишла. Много преди Ива, осъзнах аз. И тази вечер ние щяхме да се преструваме на близки, макар че тримата големи знаеха каква е Диана, а аз бях опознал съвсем отблизо Ива. Трябаше да се сложи край на това преструване. Утре, веднага щом се приберем в София.

Вечерята бе повече от скучна. Към десет и половина се извиних на домакините си и ги оставих в компанията на Диана. Надявах се да видя поне Ива на масата, за да си хвърляме многозначителни погледи, но уви. Ненавистта ми към пиянските нощи ме изпроводи в хотелската стая. Хвърлих се на леглото и заспах в очакване на утрешния ден.

Диана се върна в четири след полунощ. Беше видимо пияна, едната ѝ обеща липсваше, а трите сребристи презрамки на рамото ѝ бяха нескопосано завързани.

— Имаш ли нещо, което искаш да ми кажеш? — попита ме тя, сякаш прочела мислите ми.

— Не.

— Именно това е проблемът! — изведнъж извика Диана. — Мълчиш, криеш се под качулката си и се държиш с мен все едно ме няма!

— Та теб те няма, миличка! — този път повиших тон и аз, нещо съвсем нетипично за мен. — Денем те няма, вечер те няма, нощем те няма! Където и да отидем, се държиш като уличница!

— Уличница?! — тя ме изгледа така, сякаш съм ѝ зашлевил шамар. — А ти по-добре ли се държиш? Криеш лицето си като някой престъпник!

— Това е моят начин на живот! Когато тръгна с мен, ти казах ясно как ще бъде! — рекох аз.

— „Моят начин на живот“ — изимитира тона ми Диана. — Какъв начин на живот, бе — като скитник? Мъж без минало, мъж без бъдеще — ето това си ти! Никога не те е интересувало от какво имам нужда аз!

— От каквото имаш нужда, виждам, ти го дават! Щом не ти харесва с мен, върви си!

— Ще си отида, точно така! — извика Диана с треперещ глас. — Оставям те да бъдеш нещастникът, който винаги си си бил! Отрепка такава!

— Върви, където искаш, да те вземат дяволите дано! — казах аз, а тя отвори вратата и я затръшна след себе си.

Събудих се сам. Не знам от кое ме заболя повече — от преосмислянето на снощния скандал или от факта, че Диана бе спала другаде. Въпреки авантюрата ми с Ива, се чувствах излъган и предаден. Това трябваше да престане.

Извадих стилета си и го разгънах. Острието беше студено и твърдо. Обичах да си играя с него, когато се чудех какво да предприема. Прехвърлях ножа между пръстите си и мислех. Диана бе много права за едно — нямах нито минало, нито бъдеще. Ако за миналото си можех да виня Яред, то за бъдещето отговорността бе изцяло в мои ръце. Не знаех какъв избор да направя, нямах мечти или амбиции — живеех ден за ден в настоящето. Тайно се надявах да се случи нещо, което да ми даде цел и посока.

Спомних си, че днес е празник, и реших да видя има ли празнична атмосфера из Тополово. Надявах се до обяд Диана да се появи и да скальпим някакво взаимно извинение за острите думи от снощи. Стомахът ми къркореше и реших да разнообразя с традиционни тестени закуски, вместо да използвам ресторанта на хотела.

Из улиците се мяркаха доста хора и всички изглеждаха весели. Тази гледка донякъде притъпи мрачното ми настроение. Видях опашка от деца пред малка пекарна и реших, че това е най-добрият вариант за закуска — баничка или кифла с боза. Изборът на витрината се оказа по-голям, отколкото очаквах. В крайна сметка се спрях на мазен тутманик. Тъкмо се пресягах да го взема от мустакатата лелка, когато едно от момчетата до мен изруга и започна да плюе парчета кифла по земята.

— Мамка му, лельо Радо, камъни ли слагаш вътре?! — извика възмутено петнадесетгодишният пикльо. — Счупи ми се зъбът!

— Я да видя, дай!

— Къде ве?

Другите момчета и момичета наобиколиха онзи със счупения зъб. Той бръкна в устата си и после театрално отвори шепа — наистина, на дланта му имаше парче зъб. Той изгледа околните начумерено и понечи вероятно да изругае отново. В този миг се случи неочекваното — продавачката излетя отвътре като мустаката хала и му обърса такъв шамар, че го събори на земята. Децата се пръснаха като пилци пред ястреб, а изненаданото момче със счупения зъб бе изтеглено обратно горе за ухoto.

— Петъо, на теб майка ти не ти ли е казвала, че днес не се псува, а? — попита така наречената леля Рада. Петъо кимна един път и тя го пусна със замах. — Е, какво ще кажеш сега?

— Благодаря ти за вкусната закуска, да си жива и здрава! — изстреля Петъо като на училищен рецитал.

— Правилно! Айде да си жив и здрав и ти, пък си пази зъба за спомен! — каза вече усмихната леля Рада и се върна зад тезгая. Погледна ме и посегна да ми подаде тутманика.

— Не, благодаря, ще пропусна — казах аз и изчезнах, преди да съм изял някой шамар.

Реших, че не съм толкова гладен, колкото си мислех сутринта. Тръгнах към моето място край водата и минах покрай някакво шивашко ателие. Любопитството ми надделя и надникнах през отворения прозорец. Две млади жени работеха усилено с машини „Сингер“ над, да речем, завеса. Едната от тях сякаш усети погледа ми, вдигна глава и ми се усмихна. Усмихнах ѝ се и аз, а тя започна да пиши.

Спра да шие и хвана ръката си, избухвайки в сълзи. Между пръстите ѝ видях да се процежда кръв. Почувствах се доста гузно, защото вероятно аз я бях разсеял, но нямаше с какво да помогна. Отстъпих назад, предотвратявайки риска някой да ми потърси отговорност и се скрих зад ъгъла. Все още чувах рева на тази, чийто пръст бе пронизан от иглата на машината и вайканията на колежката ѝ. В следващия момент чух как още някой влиза в стаята.

— Какво става? — попита възрастен женски глас. — Ха, едно убождане? Ела тук, миличка, няма страшно! Капка алена кръв, тъкмо да ти станат по-червени бузките — то е за здраве! Брей, ама вие почти сте я завършили! Ще стане шивачки от вас, направо ще ми вземете занаята!

Стоях там до стената и слушах. Хората в днешно време не говореха по този начин — сякаш тази сутрин се бях върнал половин век назад във времето. Явно животът в провинцията бе започнал да ми идва в повече. Напуснах бързо Тополово по познатата ми вече пътека и потърсих уединение край гъоля.

Тъкмо приключвях с физическите упражнения, когато чух някой да вика. Определено бяха викове за помощ. Метнах калъфа с китарата на рамо и ги последвах. Виковете ме отведоха до долчинка, в която открих лежащ старец. Беше паднал възнак и протягаше ръце към левия си крак.

— Брех, какъв късмет бе, точно днес!

— Чично, да ти помогна да станеш? — попитах го аз.

— Бе то, че ше ми помогнеш, ше ми помогнеш, ама баш днес ли трябваше! Халал да е!

Докато го изправях и крепях, той ми разказа как бил тръгнал за билки, защото днес не трябало да се върши никаква сериозна работа. Стъпил обаче в заешка дупка и си изкълчил крака.

— Здраве да е, сега като се върна, ще ударя една лята ракия и ще ми мине, даже може едно хоро да изиграя! Ти хорà знаеш ли? — попита ме той.

— Не си падам по народна музика — отвърнах.

— Жалко, да се научиш! Ка'еш ли си днес „искам да се науча“ и ше се научиш! — рече уверено старецът.

Това ме накара да задам въпрос, който ме мъчеше от сутринта:

— Чично, защо днес всички са такива... особени?

— Днес си е ден като ден — рече той. — Само внимавай какво говориш и какво пожелаваш! Днес дяволите слушат и можеш да си навлечеш голяма беля!

Час по-късно успях да открия Смоленски. От Диана и Ива — ни следа. Тази игра започваше да ми омръзва.

Смоленски имаше странен кабинет — пълен с плакети, нашивки и снимки на командоси. Пушеше пура и пиеше уиски, още от обяд. Празник. Обясних му какво бе провокирало любопитството ми. Той се засмя под мустак.

— Бабини деветини! Обаче — тук си вярват. Не съм чувал за подобен празник в друг край, а съм пътувал доста из страната. Та казват, че днес трябва да се пожелават само хубави неща, дори на най-големия ти враг.

— Да разбирам ли, че вие не вярвате? — попитах го аз.

— Не вярвам, естествено, но — гледам да не дърпам дявола за опашката — ако схващаш! Аз съм един от лидерите на тази сплотова общност и се старая да уважавам общия интерес. Ще бъде изключително неразумно да изляза на улицата и да отрека особеностите на днешния ден.

— Разбирам — рекох.

Върнах се в стаята и — изненада — не заварих Диана там. Вероятно пак беше на обяд в скъпия ресторант на брега на язовира. Реших, че е по-добре да открия единствения човек в Тополово, с когото ми бе приятно да разговарям — Ива.

Тъй като нямах никакъв номер за връзка, се наложи да потърся отново помощта на нейния работодател Смоленски. Естествено, него го нямаше, но заварих управителката на ресторанта, приятна на вид петдесетина годишна дама. Помолих я да ми съдейства за някаква връзка с Ива. Тя повдигна вежди и ми рече само:

— Да си нямаш работа с тая!

Почувствах се доста неловко. Опциите ми какво да правя взеха да се изпаряват една по една. Тръгнах пеша по улицата, която започваше зад общината и се озовах в градския парк. На една пейка се натискаха момче и момиче горе-долу на възрастта на Ива. Реших, че няма да стане по-зле за мен, ако прекъсна романса им.

— Ей, познавате ли Ива, асистентката на Смоленски?

Те ме изгледаха стреснати, след което момичето стана, дръпна приятеля си и двамата се изнизаха като от местопрестъпление. Все така объркан, аз седнах на заеманата преди това от тях пейка и се зачудих как да упътня часовете, докато дойде време да свиря. Оттук виждах как хората на кмета подготвят центъра за празничната вечер — чистят, мъкнат пейки и маси. Колко ли души очакваха?

Чух някакво цвърчене, след това тупване. Обърнах се и видях нещо малко и топчесто на алеята зад мен. Наведох се и вдигнах в шепа недорасла птичка, покрита още с мъх. Човчицата ѝ се отваряше едвада и едното краче риташе конвулсивно. Държейки го, аз усетих кръвта да пълни шепата ми — падането отвисоко го бе направило на пихтия отвътре. Внезапно се погнусих, обърнах шепа и го оставил да се плъзне надолу. То тупна тихо. Обърсах ръката си в сухата пръст до алеята и погледнах навътре в парка.

Дали очите ме изльгаха, дали мислите ми повлияха на това, което виждах, но ето че там, между дърветата, се появи познат силует. Забравих за мъртвото пиле и тръгнах с бързи крачки напред. Силуетът се изгуби, но сега различих очертанията на някакво здание в гората.

Стигнах до массивна ограда с напукана и олющена варова мазилка. Зад нея се криеше може би голяма сграда. Покрай оградата пътят продължаваше право напред и имах добра видимост — сивата линия стигаше чак до нивите извън града. Десетина метра по-нататък имаше портал — две крила решетки, хванати заедно от навита няколко пъти верига с голям катинар. Изтичах до портата и надникнах вътре — имаше басейн и голяма сграда до него, вероятно помещаваща съблекални и администрация. Водата бе покrita с плътен килим от жълти и червени листа. Прозорците ме гледаха черни и празни като очните кухини на череп. Аз разклатих портите и веригата издрънча — не, бяха си затворени. Огледах се наляво и надясно — нямаше жива душа. Стъпих с един крак върху веригата и се надигнах да прескоча оттатък.

— Ей, ей, ей!

От сградата изтича стар циганин. Носеше изтъркана синя ватенка и стискаше градинско гребло с криви и ръждиви зъби. Той застана от другата страна на портала.

— Ко прайш ве? — попита ме възмутено той.

— Искам да вляза — отвърнах му.

— Ми ни можи, басейнот е затворен от години... Къде ши вли'аш...

— Стори ми се, че видях една приятелка, Ива, да влиза — рекох му. Той наклони глава и ме изгледа с насмешка.

— Видял си баба си да влизъ! Само аз съм тука веч' три години. Чистъ, пазъ ей тъка. Аре, жив и здрав!

Бръкнах в джоба си. Стилетът ми беше под ръка. Можех да прехвърля оградата и да го изкормя, преди да вдигне греблото. И после какво? Убивам пазача на стария басейн, защото ми се е привидяла сянка в гората? Или защото не мога да открия с кого да си поприказвам? Или защото нямах волята да се разделя с Диана още преди седмици? Въздъхнах и поех обратно към града. Тополово започваше да губи чара си за мен.

До вечерта седях в стаята. Диана не благоволи да се прибере. Сигурен бях, че Смоленски, Симеонов и Манчуков са в играта и я подкрепят. Тайно се надявах поне Ива да не участва в някаква безумна схема, защото това щеше да убие хубавия спомен от парната баня и ваната. Стана тъмно — време беше да се пораздвижа и да видя какво се случва в центъра на Тополово.

Междувременно отвън вече се чуваше музика. От прозорците на стаята си виждах планината, но можех да предположа, че отпред, на площада, празненството е започнало. Когато излязох навън, видях, че публиката ми тази вечер ще е от стотици. Между уличните лампи бяха опънати цели мрежи със светлини, все едно е Коледа, а под тях бяха наредени десетки дървени маси и пейки. От няколко места пушеха скари, а пред самия вход на „Два елена“ се въртяха теленца на чеверме. На бързо изградената сцена в центъра на площада се бяха качили шестима цигани музиканти и радваха множеството с народна музика. Отвсякъде долитаše гълъчка и виждах непознати лица. Чувах най-вече пожелания от типа на „Да си жив и здрав!“, „Да имаш пари да си купиш още една!“, „Догодина с нас в Анталия“ и други, все едно е Нова година.

Внезапно пред мен се озова Манчуков. Той беше с близо десет години по-млад от Симеонов и Смоленски, при това привлекателен. Диана поне се беше хванала с най-добре изглеждащия от тримата.

— Ооо, музиканта! — рече той приятелски. — Цял ден ми се губите! Дианчето къде е?

— На майната си! Защо не я потърсиш там? — отвърнах му аз и го подминах, преди да е осмислил отговора ми.

Завъртях се покрай една от скарите и си взех кебапче в питка — без пари, кметът черпеше. Осъзнах, че голяма част от хората наоколо са цигани. Новината за безплатния банкет навярно бе стигнала далеч извън пределите на Тополово. Мотивацията ми да свиря тази вечер рязко спадна. Открих едно неосветено кътче и се сврях да подиря минутка спокойствие. Оттук виждах целия площад. Извадих телефона, подарен ми насила от Диана и й се обадих. Автоматичният глас любезно ми отговори, че телефонът на абоната е изключен или извън обхват. Дотук със сделяването.

Хлапетиите започнаха да взривяват пиратки и фойерверки. Циганинът певец се дереше в имитация на Тони Стораро. Всички наоколо си пожелаваха да са здрави и богати — някой близо до мен изтърва бутилка с ракия и ме удари остра миризма на неуспешен домашен дестилат. За пореден път се замислих искам ли да свиря на това празненство.

Открих кмета, видях и Смоленски да говори с Манчуков. Никой от тях не водеше Диана със себе си. Хрумна ми, че може да си е намерила съвсем нова компания — тази вечер не липсваха нито богати чичковци, нито готини гъзари. Мнението ми за нея толкова бе паднало, че си я представях в какви ли не безумни сцени. Може би именно заради това, което си представях, не видях как се случи взривът.

Една секунда ми се губи — тази, в която нощта светна като ден, тъпанчетата ми завибрираха и ме обля топла вълна. След това всичко вече бе ясно — тичаха хора, гореше огън, писъци, писъци, писъци. Един запален мъж се търкаляше по земята. Друг носеше на ръце дете и се чудеше накъде да хукне. Някои гасяха пламъците с връхните си дрехи. Музиката, естествено, беше спряла. Горящият, после осъзнах, бе шишкавият акордеонист.

В следващия миг вече помагах да гасят огъня, който бе обхванал сцената — участвах в жива верига, която подаваше кофа след кофа. Когато гасенето свърши, усетих нечии силни ръце на раменете си — беше Смоленски. Лицето му бе почеряло от сажди и мустаците му изглеждаха много по-бели.

— Слушай ме, свири! Качи се на тази сцена и свири! Веднага!

Огледах се — празник вече нямаше. Масите и пейките бяха съборени, отвсякъде се издигаше пушек, новите дрехи на мнозина бяха станали на парцали. Гледаха ме черни, кървави и ужасени лица. Смоленски беше прав. Аз се изкачих върху това, което бе останало от сцената, и извадих китарата. Трябваше им музика, която да прогони ужаса; музика, която да влезе в сърцата; музиката, която аз можех да им дам.

Наведох се ниско над китарата и дръпнах струна, за да призова първия спасителен акорд.

И тогава се случи немислимото.

Едва я докоснах и струната се скъса.

За част от секундата тънката метална нишка се изви като камшик и разсече лицето ми. Пръстите ми се разтвориха и китарата падна чак долу, на земята. Чух как се късат и останалите струни. Стоях там горе, невярващ, покрил с длани лицето си, гледах между пръстите си онези черни, кървави и ужасени лица и мислех само за едно-единствено нещо: ще остане белег, ще остане белег, ще остане белег... А белегът се вижда. Белегът се помни. Белегът може да бъде потърсен и намерен...

Седях на стол в центъра на ресторант „Два елена“ и притисках към лицето си напоена с риванол кърпа. Раната беше дълга и повърхностна, нямаше да имам нужда от шевове. Залата гъмжеше от народ — всички говореха за случилото се. Кметът Симеонов и Смоленски обсъждаха с други двама мъже откъде децата са взели пиратка с такъв мощн заряд. Момчето, което я беше изпуснало, бе останало без ръка. Двамата местни полицаи седяха до изхода с мрачни лица.

Накрая Симеонов и Смоленски се скараха, Смоленски се прибра в кабинета си, а Симеонов разпореди на един от хората си:

— Извикайте Ива!

Това вече бе нещо добро. След като Диана така и не благоволи да провери дали съм добре, когато целият град видя какво ме сполетя, се радвах, че ще дойде поне Ива. Побърквах се сред всички тези непознати, които ме гледаха с подозрение.

След десетина минути полицайт отвориха вратата и в ресторанта влезе Ива. Крачеше уверен и гледаше студено. На лицето ѝ нямаше и помен от усмивка. Носеше синьо манто, което стигаше до

земята. В ръце държеше керамична чаена чаша. Никак не приличаше на Ива от парната баня.

Лично Симеонов ѝ издърпа един стол и тя седна недалеч от мен, държейки чашата на коленете си. Погледът ѝ обходи присъстващите — всеки сведе глава. Учудих се на имиджа, който имаше това момиче в Тополово. И казвайки момиче, го казвам вече с леко съмнение — очите ѝ не изглеждаха никак младежки. Ако не бях усещал отблизо голата ѝ кожа, щях да предположа, че е на доста повече от деветнадесет.

— Защо ме извика, кмете? — попита Ива. Мне, нищо неуверено в този глас.

— Мила Ива, вярваме, че някой е нарушил обичая днес — започна колебливо Симеонов. — Твърде много инциденти, това е нетипично. Май някой от нас сериозно е нарушил правилата и здраво е ангажирал вниманието на дяволите.

— Ще видим... — рече Ива. — Кой днес е имал проблеми?

Напред изкараха стареца с навехнатия крак, на когото бях помогнал да стигне до града по-рано днес. Той разправи как бил пропаднал в дупката и лежал безпомощно, докато един младеж наблизо не го чул и не го завел до дома му. Споменавайки „младежа“ той махна с бастуна си към мен. Ива ме погледна и повдигна вежди.

— Случило се е извън града, нали?

— Да, сладка моя, извън града — потвърди дядото. — Чиста случайност!

Докато върнат стареца обратно, някъде назад зад гърба си чух боричкане и препирня от няколко гласа. След като това привлече и вниманието на Ива, долових леки стъпки и до мен застана някакво момче.

— Ти какво имаш да ми кажеш? — попита го Ива.

— Прекрасна Ива, аз днес си счупих зъб, докато ядях закуска на леля Рада. Тя после ме би! — отвърна момчето.

Аха, Петъо от сутринта. Чак пък да са го били... Малкият явно искаше да се направи на интересен.

Тълпата се разшумя и се наложи Ива да вдигне ръка, за да я успокои. Подейства. Обмислях дали вече си струва да се боя от нея. Влиянието, което имаше над местните, ми се струваше някак... нездравословно. Хвърлих поглед към кабинета на Смоленски, но вратата си оставаше затворена.

— Някой друг? — попита високо Ива.

Някъде встрани чух нов шепот, спор между две жени. Накрая нечий глас каза:

— А Надя днес си перфорира пръста на шевната машина!

Ива проточи шия в опит да открие кой говори. Хората избутаха напред въпросната Надя. Естествено, познах момичето от шиващкото ателие. Тя цялата поруменя и започна да се оглежда притеснено. Ива я повика с пръст към себе си и Надя неохотно се приближи.

— Кажи ми, Надя, от колко години шиеш? — попита Ива.

— От осем, миличка Ива — отвърна младата жена, без да среща погледа ѝ.

— Колко пъти си пронизвала пръста си с игла?

— Николко, сладка моя — отговори Надя. — За пръв път ми е.

— А случи ли се нещо особено, та да се убедеш сега? — продължи с въпросите Ива.

— Не, сладка, нищо особено. Просто вдигнах глава за момент към прозореца...

Това беше изключително глупаво. Целият този цирк, въпросите, театралниченето на Ива... Сметнах за необходимо да прекратя случващото се.

— Ива, аз бях на прозореца. Момичето ме погледна, разменихме си по една усмивка и явно е загубило концентрация — рекох аз и допълних: — Извинявам се за случилото се.

Всички погледи се забиха в мен — забиха, казвам, като ножове. Мълчахме си и се гледахме, аз и тълпата, аз и Ива. Със ситни стъпки кметът се приближи към мен и ми прошепна:

— Не знам кое е по-лошо: това, че заговори, без да те попита, или това, че я нарече директно по име.

— Добре, свирачо, ще задам и на теб един въпрос — започна Ива. — Случайно ти да си счупил зъба на това момче?

— Не — отвърнах аз.

— Ама беше там и отказал да яде тутманика на леля Рада! — извика детски глас иззад гърба ми.

Това вече бе прекалено. Изправих се и оставих риванолената кърпа на стола си. Обходих с поглед залата и видях ту страх, ту ненавист. Почувствах се като герой от някакъв филм. Очаквах всеки

момент да нахлуе екипът на „Скрита камера“ и да ме поздрави за чудесното шоу.

— Това е нелепо — рекох. — Случват се няколко инцидента, каквите се случват във всеки един град, всеки божи ден, и вие си мислите, че аз имам някаква вина? Градът е толкова малък, че е възможно поне двадесет души тук да са присъствали по същото време. Е, нека спрем дотук — направихте си шега с чужденеца, обяснихте си „мистичните“ причини, довели до убождане с игла и стъпване накриво. Сега какво е на ред, ще се окаже, че съм продал опасни експлозиви на децата ли?

Отново мълчаха. Тогава Ива взе думата и се обърна към мен:

— Свирачо, вчера те предупредих да внимаваш с желанията и това не беше случайно. Подозирам, че не си спазил съвета ми и днес си пожелал някому зло. Това е достатъчно, за да носиш лош късмет навсякъде, където се появиш!

— О, хайде стига, Ива (всички затаиха дъх, щом споменах името й)! Бабини деветини!

— Къде, между другото, е годеницата ти? — попита ме тя.

— Откъде да знам, откакто се скарахме през нощта, не се е прибирала. Подозирах, че е някъде с Манчуков — отвърнах аз. — Къде е самият Манчуков?

Хората се заоглеждаха. Манчуков наистина липсваше.

Ива стана и тръгна към мен. Насилих се да не отстъпя назад. Тя спря и лицето й се озова на две педи от моето — черните й очи се впиха в моите. После тя промълви:

— Скарали сте се... Какво й каза?

— Нищо — рекох аз и се усетих, че лъжа.

— Не, не, казал си й. Е? Какво й каза? — настоя Ива.

Явно трябваше да играя по тяхната свирка. Дано фарсът да беше към своя край.

— Скарахме се, тя ме напусна и аз й казах да я вземат дяволите! — рекох и натъртих на последната дума.

Честно казано, не очаквах такава реакция. Жени започнаха да пищят, деца да плачат, мъже да мърморят. Ива само повдигна високо вежди и поклати глава. След това изненадващо ме удари силно с юмрук в гърдите. Достатъчно силно, за да ме повали на земята. След

това се наведе над мен, сграбчи брадичката ми и приближи към лицето ми чаената си чаша.

— Предупредих те! Виж какво си направил!

Нямах друг избор, освен да надзърна в чашата. Беше пълна с прозрачна вода, която обаче леко намирисваше на сяра — вероятно бе от местните извори. Вода като вода, в бяла керамична чаша. За съжаление, не се оказах съвсем прав — колкото повече се взирах, толкова повече виждах. Водата стана тъмна, толкова тъмна, че поглъщаше и аз видях светлините.

Мрак, в какъвто не сте попадали през живота си, и въпреки това — светлина — червена светлина от огньове, горящи в мрака. Отражения играеха по движещи се сенки, които бяха същества, каквито не можех да си представя — вихрушка от нокти и зъби сред мрак и огън. Тогава видях нещо бледо, нещо познато — човешко тяло — гола жена. Фокусирах се върху нея и я познах — беше Диана — лежеше по корем, без да мърда, с коси разпилени около главата ѝ. Сенките от мрак и огън увисваха за момент над нея, след това отново изчезваха в своя бесен танц наоколо.

Не можеше да е истина.

— Не може да е истина — промълвих аз.

— Истина е, и още как. Не е нужно да го разбиращ, за да е истина — прошепна в лицето ми Ива. — Пратил си жив човек на онзи свят. Това е неописуемо престъпление.

Тя се изправи и ме остави. Тръгна да обикаля залата, гледайки хората около мен.

— Ето я причината за вашите страдания, тополовчани! Чужденецът е пристъпил вашия закон — извика тя. — Изпратил е годеницата си в Ада! Проявил е престъпна небрежност на днешния ден! Как ще го накажете?!

— Прогонете го!

— Затворете го!

— Убийте го!

Не можех да повярвам, че хората, които бяха изпадали в блажен транс под звуците на моята музика, бяха готови да ме убият. Каквото и да бях видял в чашата, не можеше да е истина. Започвах да подозирам Ива в много по-дълбока конспирация; боях се, че на Диана се е случило нещо ужасно и че Ива е забъркана.

Все още имах в себе си пистолет и нож — можех да си пробия път през тях, но не исках да убивам тези простодушни хорища. Както и да им мътеша главите Симеонов и Ива, те не заслужаваха да умрат просто така. Годините след Яред ме бяха научили да ценя човешкия живот. Може би щях да се измъкна, като само нанеса нелетални рани.

В този момент вратата на Смоленски се отвори и той застана на прага. Пушеше пура, гледаше мрачно и дясната му ръка лежеше върху дръжката на пистолета.

— Кажете на нимфата да го изпрати след нея. Нека не се връща без годеницата си — рече Смоленски и издиша облаче дим.

Тълпата зашумя одобрително. Ива измери Смоленски с поглед, след което се обърна към мен. Пристъпи отново наблизо, бръкна в чашата и прокара пръста си по новия ми белег. От устата й се отрониха следните думи:

— Така да бъде! Върви, слез в Ада, ако трябва, но не се връщай без годеницата си Диана! От този миг нататък всяко нейно дихание е и твое! Умре ли тя, умираш и ти!

Раната на лицето ми започна да гори. Отдръпнах се от Ива и разтърках разреза — болката изчезна, но не и усещането, че нещо не е наред. Ива ми посочи вратата:

— Върви, търси я! Нейното време е и твое!

— Ти сериозно ли? — попитах я. Студеният й поглед бе достатъчен отговор. — Добре, добре, тръгвам...

Закрачих към изхода — всички ме наблюдаваха втренчено. Излязох пред ресторантa и открих още по-голяма тълпа отвън. Не съм сигурен колко бяха чули, но ме гледаха все така странно. Между тях се разтвори пролука — пътят водеше към парка. Чух забързани стъпки и се обърнах. На входа на ресторантa бе застанал кметът. Май вече не бях неговото момче.

— Да знаеш, че още сега те обявявам за национално издирване — да не си мислиш, че утре ще се прибереш спокойно в София! — извика той.

Ново двайсет.

— Изчезвай, докато не съм размислил и не съм пратил след теб хайка! — допълни той. След това се обърна към множеството:

— Хайде, разотивайте се! И никой да не пуска в къщата или колата си този престъпник!

Не можех да чакам втора покана — затичах се към парка. Основната алея покрай стария басейн водеше извън града. Почувствах ли се веднъж в безопасност, щях да премисля какъв да бъде следващия ми ход. Нямах дрехи, нямах автомобил и не разбирах какво ме е сполетяло. Усещах обаче, че за много малко съм се разминал със смъртна опасност и един ден трябва да благодаря на Смоленски за това.

ГЛАВА II

КОГАТО ИГРАТА ЗАГРУБЕЕ

В началото тичах, за да набера преднина пред евентуални преследвачи — излязох от града по шосето, сетне свих по черен път, който минаваше през розовите градини, и не спрях, докато не се озовах в гора. Светлините на Тополово грееха на няколко километра западно от мен. Нощта беше безлунна, което означаваше по-бавно придвижване из гората, но и ми осигуряваше по-трудно проследяване.

Пребърках джобовете си, за да видя с какво разполагам: носни кърпи, портфейл с малко над двеста лева, карта-ключ за хотелската стая и мобилен телефон с почти изтощена батерия. Всичкият ми останал багаж бе останал в хотела на Манчуков. Най-важното в него не бяха дрехите ми, а двете резервни лични карти и трите ми различни задгранични паспорта. Ако исках да се покрия, документите, намиращи се в мен, нямаше да са ми от полза — с тях се бях регистрирал в хотела. Разбира се, разполагах със сгъваем нож, компактен пистолет Чезе и китарата със скъсани струни. И с глава, пълна с бръмбари.

Все още не можех да осъзнава случилото се преди двадесетина минути. И друг път бях попадал на ненормални, но чак пък на цял град... Ива, която и да бе тя, ме беше изиграла изключително убедително. За мен оставаше загадка как бе успяла да ми покаже сцената с Диана — не помня да съм бил под въздействието на опиати, а и не видях никаква фина техника, която да възпроизведе изображението в чашата с вода. Дори Смоленски се оказа забъркан! Как я нарече той — „нимфа“? Това, което ме глаждеше сега, бе дали Диана стоеше зад всичко и ми се подиграваше някъде отблизо, или бе станала жертва на жестока местна конспирация. Ако наистина ме мразеше толкова, можеше просто да се раздели с мен, без да разиграва циркове и да бягам като престъпник. От друга страна, бизнес отношенията на чично й с местните големци ми бяха неясни и бе възможно Диана да е пострадала именно заради тях. Естествено, най-

лесно след това бе вината да се хвърли върху мен и да насьскат тълпата насреща ми.

Това, което със сигурност знаех, бе, че ми предстои дълъг преход пеша до най-близкото населено място, където можех да рискувам да намеря транспорт. Ако продължавах на североизток, следвайки подбалканския път, все някога щях да стигна до Казанлък. Градът не беше кой знае колко голям, но там имах шансове да си платя за транспорт или дори да открадна нечий автомобил. Не си правех илюзии, че ако застана на пътя, някой ще ме вземе на стоп по това време. Мина ми идеята да спра кола, използвайки заплаха с оръжие, но и това криеше своите рискове.

На по-малко от километър от мен имаше село. Все още нито един автомобил не ме беше последвал, но бях прекалено близо до Тополово. Ако тръгнеш на югоизток, щях да заобиколя язовира от южната му страна и да стигна до друго село. В случай че местната полиция тръгне по петите ми, нямаше да хване точно черния път.

Поколебах се какво да правя с китарата — не съм сантиментален към вещите си, но пък бях свикнал с нея. С кальфа на гръб обаче щях да съм по-лесен за разпознаване, а и щеше да ми се пречка при ново бягство. Избрах едно дърво с широко коренище и натиках кальфа в основата му, след това го затрупах с шума. Надявах се, че един ден ще успея да се върна за нея. За момент се почувствах както преди седем години — самотен преследван беглец; не исках преживяването да се повтаря.

Отне ми близо час да стигна до Горно Смолище, следвайки асфалтовия път. Имах невероятния късмет да не ме застигне нито една кола. Когато навлязох в селото, видях, че доста от прозорците светят. Сградата, която привлече вниманието ми, бе пивницата — голяма двуетажна къща. Възможно бе да дават и стаи за пренощуване. Отвън на пейката седяха двама старци с малки чашки. Единият пушеше цигара, пакетът лежеше смякан на пейката до него. Аз ги поздравих и влязох вътре.

Имаше само едно общо помещение, задушно и мрачно. Стените бяха покрити с потъмняла дървена ламперия, подът — с кафяв балатум, надупчен от неизгасени фасове. Насреща беше барът, а от

двете ми страни бяха разположени масите. Отляво имаше дълги дървени маси с пейки с облегалка, а отдясно — пластмасова градинска мебел. На тези отляво бяха постлани червени покривки в битов стил, докато на пластмасовите бяха оставени единствено стари метални пепелници. Вляво от бара имаше притворена врата от певеце с изписани на ръка букви WC, а от другата страна — стълбище, което вероятно водеше към втория етаж.

Беше заета само една маса, на която трима възрастни мъже пиеха и гледаха към телевизора, окачен на желязна поставка в ъгъла до тоалетната. Те не ме отразиха и аз продължих напред. Но сът ми беше атакуван от орда миризми — тежък дъх на влага и гнилоч от ламперията и тавана, остра миризма на урина откъм тоалетната, висящия във въздуха не избледняващ спомен за цигарен дим, вино кофти качество и вкисната бира, навярно години наред разливани по пода. Когато наближих бара, усетих и аромата на готовено със съмнителни вкусови качества.

Насред целия този коктейл зад бара невъзмутимо стоеше възрастен мъж и бършеше с липса на интерес отдавна засъхнали петна по отдавна олющения плот с отдавна изгубен за каузата парцал. Свирукаше си мелодия, която разпознах едва след като го послушах почти две минути.

— Добър вечер! — поздравих аз.

— Добра да е — отвърна той. — Какво да ти налеъ?

— Не ми се пие.

— Че какво друго да пра'иш по това време? — попита ме барманът и ме погледна изпод вежди.

— По-скоро бих хапнал. И ми дай нещо безалкохолно. Вървях един час.

— Къде пък един час?

— Пътувах от Чирпан за Казанлък — изльгах аз. — В предишното село се обърках и вместо към Казанлък продължих към язовира. Там спуках гума. Тръгнах да я свалям и когато ми остана само секретния болт, се сетих, че ключето остана в другото ми яке. А у мен — нито чук, нито някакъв стабилен инструмент, с който да го избия. Върнах се пеша до Дуловград да потърся помощ — поне един железен клин и чук, да избия болта и да сменя гумата, ама нейсе — четирима души попитах и четиридесетата ме отсвириха!

— Ха — рече барманът. — Тия от Дуловград си мислят, че като имат купчинъ тракийски камъни са много велики!

— Нали — съгласих се аз. — Та реших да дойда насам. Оня, последният, в Дуловград ми вика: „Къде ве, в Горно Смолище ли ще търсиш секач“ и се смее, ама аз не — нямам пари за пътна помощ, а не искам да карам със спукана гума до Казанлък през нощта.

— Къде ти, ще я нарежеш гумътъ. — Той влезе отзад и след малко се върна с паница супа, четвърт хляб и буркан с лют чушки. — Метнах ти и две кюфтета в микровълновътъ.

— Благодаря — рекох и плъзнах банкнота от десет лева по плота. Той я прибра, без да ми върне ресто. После се облегна с лакти на бара и погледна към мъжете, които пиеха встриани от нас.

— Някой тук може да те закара заедно с чук и секач до колата ти — рече барманът. — Ама ще почерпиш после.

— Е, че как! — отвърнах аз и позволих на плаха усмивка да огрее лицето ми.

— Айде, хапни супата, че ще изстине и после бай Хари ще те закара. Той дойде последен, най-малко ще да е пил. Ние тук не сме като дуловградчани!

Не чаках втора покана. Взех храната и се настаних на най-близката дървена маса. Супата се оказа наистина топла, и — изненада — вкусна. Каквото и да ме чакаше до края на нощта, по-добре беше да съм се подкрепил. След няколко минути в чинията ми се появиха и обещаните кюфтета, а барманът отиде при компанията и поговори нещо е един от мъжете, навярно бай Хари.

Входната врата се отвори и в пивницата влязоха четирима мъже. Три от тях бяха млади и носеха дървени сопи. Четвъртият беше повъзрастен, мустакат и червендалест. На рамото си бе преметнал наддевка.

— Ооо, Ставри — поздрави ги барманът. — Ще ударите ли по една сливова?

— И по две, Киро, и по две! — отвърна възрастният и се стовари тежко на една от дървените пейки. Пушката подпра на стената зад гърба си. Младежите се разположиха около него, а две тояги се озоваха близо до пушката; третият подпра своята на рамото си.

— Ако знаеш какво станъ в Тополово! — рече един от по-младите. — Някакъв затрил жена си!

— Народен герой! — засмя се барманът.

— Не е майтап бе, Киро! — скастри го новодошлият мъж. — Един софиянец, музикант, дошъл с някаква богъташкъ. Ти нали знаеш за тополовския празник днес?

— Знам, знам, само добро — и на ей това момче добро ще му направим тази вечер — вдигна ръце барманът, сякаш за да се предпази от погледа на наречения Ставри. Другият продължи:

— И така, тоя взел, че я проклел, пратил я по дяволите и дяволите я взели! И Ива от Тополово го проклела да не съвръщъ, докато не намери жена си, или да умре!

— Вярваш ли й бе, Ставри? — попита тихо барманът.

— Всички ѝ вярват, Кире — отвърна Ставри. — Всички се боят от нея. Не знам каква е — вещицъ, нимфъ или дявол, но не ѝ е чиста работата. С такивъ като нея да си добър, че и тя да е добра с теб.

— А вие защо сте ги награбили тези тояги, че и пушки? — попита бай Хари от другата маса.

— Кметът Симеонов заръчъ — никой да не му помагъ, да не го пуска в дома си! Тоя човек носи само зло! Да знаеш какви неща са се случили в Тополово заради него! Влезе ли в наше село, ще му потрошим кокалите! Да си ходи там в Пъкъла, да дири жена си!

По време на този разговор аз бях с гръб към новодошлите. Лицето ми бе видял само барманът, а онзи Ставри не спомена нищо за белег. Чудех се дали да се придържам към първоначалния си план и да се кача в колата на бай Хари, или да се омитам колкото се може побързо от Горно Смолище. Барманът реши дileмата вместо мен.

— Ти откъде каза, че идваш, момче? — попита ме той, търкайки една бирена халба.

— От Чирпан — отвърнах аз.

— А, да, извинявай. А по стария път през Розово ли дойде, или по новия през Кънчево? — продължи той. Тонът му ми подсказа, че съм се застоял прекалено дълго в кръчмата. Идея си нямах кои са тези села, но знаех, че пътят от Чирпан насам е само един. Шансът да сгреша бе петдесет на петдесет.

— През Розово — рекох. — Даже не знаех, че има нов път през Кънчево.

Чух как се размърдаха зад гърба ми. Скърцането на пейките, шумоленето на дрехите. С периферното си зрение зърнах как онзи с

тоягата тръгва към мен. Барманът се отдръпна назад, а стъпките на другите младежи ми подсказаха, че единият се е насочил към входната врата, а другият към стълбището.

— Бая ще да си обиколил от Чирпан насам — рече Ставри зад гърба ми. — И Розово, и Кънчево са на изток оттук, по пътя за Стара Загора. Чини ми се, че май идваш от Тополово!

Погледът ми падна надолу и видях, че краката на масата и пейката не са заковани за пода. Това беше добре за мен. Едно, две, три — и младежът с тоягата бе на една ръка разстояние зад мен. Изправих се рязко, опрях длани в масата и изритах пейката назад. Изненаданият младеж инстинктивно свали надолу ръце, за да я хване, преди да е ударила краката му и изпусна сопата си. С лявата ръка улових тоягата му, с дясната грабнах тежката порцеланова чиния от супата, завъртях се и я запратих към Ставри, който се пресягаше за пушката си. Чинията се разби с тръсък в стената до него и той прикри лицето си с длани.

Завъртях тоягата и мушнах като с копие младежа до мен, който вече се бе окопитил. Той изкрештя и падна назад; може би му счупих ребро. Затичах се към входната врата, между мен и нея стоеше само разтреперано момче с тояга. То замахна от горе на долу, стискайки оръжието си с две ръце, все едно е дълъг меч. Аз избегнах непохватния му удар и му нанесох два много бързи в свивката на дясното коляно и във врата. Посегнах към дръжката на вратата, но тя се отвори навън и видях още няколко мрачни селски физиономии. Веднага избутах залитащото момче към тях и се стрелнах към стълбите. С периферното си зрение миринах как Ставри повдига пушката на рамо — нямах много време.

Отклоних замаха на третото момче, ударих го през ръката и в ребрата, плъзнах се покрай него и го изблъсках назад. Завъртях се отново и хвърлих сопата като копие срещу Ставри и ловната му пушка. След това се втурнах към горния етаж.

Изстрелът изтрещя мощно и по петите ми се вдигнаха парченца дърво и облак прах. Озовах се в един-единствен коридор с четири врати, по две от всяка страна. Нямах време да ги проверявам една по една, доверих се на късмета си и нахълтах с рамо в първата отляво — по мои сметки прозорците ѝ гледаха към гърба на сградата. Евтината ключалка и тънката врата се предадоха под тежестта ми и аз се озовах

в стаята. За щастие вътре нямаше никого. Имаше двукрил прозорец, затворен. Бързо завъртях дръжката на бравата му, но от първия опит не успях. Чух стъпките навреме и този път извадих пистолета си, като издърпах затворения блок, докато го насочвам.

На прага застана същият онзи Ставри с пушката, този път удобно хваната на рамо. Той видя дулото на пистолета, насочено към него и забелязах как потрепери. Дали беше полицай или горски? Беше ли свикнал да насочва оръжие срещу хора? Беше ли свикнал някой друг да държи оръжие, насочено към гърдите му?

— Ако дръпнеш спусъка, ще умреш — казах му аз. — Ако дръпнеш спусъка, ще умра и аз. Два трупа и толкова. Ако дръпнеш спусъка, никога няма да разберем дали онази Ива беше права за годеницата ми. Ти решаваш.

Той ме изгледа втренчено за няколко секунди и взе решение. Пушката изтрещя отново, стъкло и дърво зад мен се пръснаха на парчета, а Ставри изкрещя:

— Брех, мамка му, успя да скочи през прозореца!

Нямах време да му благодаря, защото стълбището кънтеши под нозете на другите селяни. Свалих оръжието, кимнах му и скочих през прозореца. Приземих се върху мека земя, претърколих се и куцукайки, тръгнах към мрака зад кръчмата. Преди да се потопя в сенките, погледнах назад и видях няколко ръкомахащи силуета. За мен вече нямаше място в Горно Смолище.

Спрях едва когато стигнах до брега на Копринка. Селото остана на няколко километра зад мен.

Щях да вървя покрай брега, докато изляза близо до Казанлък. След това ме чакаше поне едночасов преход до самия град. Имайки предвид случилото се в селото, може би щеше да ми се наложи да открадна автомобил. Оттам вече трябваше да се добера до София и...

Свестих се може би час по-късно. Видях, че съм паднал на колене, както бях стоял прав на брега. Краката ми се бяха схванали, болеше ме и гърбът. Бях стоял цяла нощ така, сигурно щях да настиня. Един по един спомените нахлуха в главата ми. Първо беше болката — по протежение на целия ми белег — силна пареща болка, която ме извади от равновесие. След това ми причерня и пред очите ми се разигра невероятна сцена: видях отново Диана, която лежеше върху никаква странна скала, и мрака, който сякаш пулсираше около нея.

Внезапно една сянка се надвеси над тялото и аз различих човекоподобна фигура. Силуетът ту се появяваше, ту се разпадаше, но успях да зърна ръка, която сграбчва косите на Диана и я изтегля нагоре. Тя се събуди и започна да крещи, да се мята бясно във въздуха. Другата ръка замахна и около висящото на косите тяло се завихри огнен вятър. Зад Диана се появи стълб, висок колкото човек и тъмен като засъхнала кръв, чиято неравна повърхност бе осияна с тръни — едни малки и тънки като кабарчета, други големи и извити като остриета на ножове. Сянката бълсна Диана назад, а огненият вихър се стегна около нея и се стопи, оставяйки тялото й овързано към стълба е черни въжета от тръни, които се впиха в бялата плът и кръвта й бликна отвсякъде.

Сцената бе толкова реална пред очите ми, все едно бях там. Белегът на лицето ми бе пламнал, сякаш създаден от огън. Каквото и да се бе случило, не бе реално, но се беше случило. Плановете ми да се скрия в София пропаднаха. Това, което трябваше да направя сега, бе да говоря отново с Ива.

Когато приближих комплекса на стария басейн, спрях, защото забелязах, че на алеята беше паркиран автомобил — голям черен мерцедес, чиито фарове светеха в посока към града. Пред разтворения портал, с гръб към входа, стоеше мъж и пушеше цигара. От време на време се размърдваше и оглеждаше. Носеше дънки, кожено яке и десантен автомат „АК-СУ“, прихванат с ремък на височината на кръста му. Никак не ми приличаше на някой от тополовчани. Извадих пистолета си и тръгнах приведен към него, крийки се в сенките на дърветата.

Приближих се максимално близо, оставяйки помеждуди ни само автомобила. Когато непознатият погледна за пореден път към отсрещния край на улицата, аз се втурнах към него, бълснах го в стената и опрях дулото на пистолета под брадичката му.

— Само посмей да пипнеш автомата! — прошепнах му и го накарах да се обърне с лице към стената. Избутах ръцете му високо над главата и с пистолет, притиснат към основата на челюстта му, го попитах:

— Кой си ти?

— Антон. Работя за господин Марски.

Марски. Чичото и кръстник на Диана бе пристигнал в Тополово. Запитах се кой по-напред, Симеонов, Смоленски или Манчуков, бе известил добрия чичо за изчезването на Диана.

— Къде е той сега? — попитах отново аз.

— В града, да говори с кмета.

— А ти какво правиш тук?

— Пазя. Има някаква жена в съблекалните, която май знае къде е племенницата на шефа — отвърна чинно Антон.

— Сам ли си?

— Не ме убивай! — рече той, вместо да ми отговори. Осъзнах, че въпреки мерцедеса, костюма и калашника той беше млад, може би на не повече от двадесет и една-две. Едва ли досега се бе озовавал толкова близо от тази страна на цевта.

— Обещавам да не те убивам, ако ми кажеш истината — рекох аз.

— Има още един колега... А как ще знаеш дали съм ти казал истината? — попита ме изведенъж младежът.

— Ако си ме излъгал, винаги мога да се върна и да ти пусна един в тила — отговорих и преди да го е осмислил, го цапнах в главата с дръжката на пистолета. Той се отпусна в ръцете ми и аз го завлачих встрани. Прекосих алеята и го оставил да лежи в шумата. Извадих пълнителя на автомата и го хвърлих далеч от портала, а оръжието изритах под колата. Още един, значи.

Влязох зад оградата. Басейнът беше доста голям, правоъгълен, дълъг към петдесет метра. Около него се извисяваха стълбовете на повече от десет лампи, но крушките на всички, към които погледнах, бяха счупени. Вода вътре имаше, макар че не можех да я видя от гъстия килим листа отгоре — човекът с греблото, когото бях видял вчера сутрин, явно не си вършеше съвестно работата. Вляво от мен беше сградата със съблекалните — един от прозорците светеше и видях движещи се сенки. Самият прозорец бе съвсем тесен и разположен прекалено високо, за да успея да надникна вътре. Приближих се тихо и стигнах до затворена врата. На височината на очите ми имаше малко прозорче с капаче, отварящо се отвътре — що за безумие... Натиснах бавно бравата, но беше затворено, вероятно с някакво резе. Почуках два пъти.

Отвътре се чу глас:

— Какво пак бе, заек?!

Капачето на прозорчето се мръдна встрани и видях сиви очи и месест нос. Сивите очи пък видяха дулото, което се притисна между тях.

— Отваряй тихичко и да не ти е хрумнало нищо героично — предупредих го аз.

Долните клепачи на мъжа затрепериха и чух как ръцете му търсят на сляпо резето. Вратата започна да се отваря навътре и щом се получи достатъчно място, за да се промуша, аз я бълснах назад към мъжа, влязох и му забих силен юмрук в лицето. Наложи се да го ударя още три пъти, докато изгуби съзнание.

Бях се озовал в мрачен коридор с няколко врати, все притворени. Светлината идваше от една вляво. Претърсих мъжа, открих пистолет „Макаров“ и го прибрах у себе си. Пристъпих предпазливо към вратата, но отвътре не се чуваше никакъв отчетлив шум. Приклекнах; с лявата ръка държах пистолета, а с дясната започнах да отварям вратата. Никой не стреля по мен, затова рискувах и надникнах.

Помещението беше съблекалня, осветена от една-единствена крушка, висяща от тавана. Покрай стените бяха наредени около тридесет ръждясали метални гардеробчета, като някои от вратичките висяха отворени, а други изобщо липсваха. Имаше три дървени пейки, наредени успоредно една до друга, и между тях лежеше Ива. Синята ѝ одежда беше разкъсана и висеше на парцали. Ръцете и краката ѝ бяха здраво овързани, а в устата ѝ бе натикан голям парцал. Щом ме видя, тя ококори очи и започна да мучи през парцала.

Дали защото забелязах, че гледа встрани от мен, дали защото чух шум, или просто защото бях развил инстинкт за самосъхранение, аз се хвърлих на пода и се завъртях, с оръжие, насочено към вратата. Успях да стрелям веднъж, преди ръката ми да бъде ударена от дебела желязна верига, която изби оръжието встрани.

На прага застана джудже с гадна усмивка, верига в лявата и пистолет в дясната ръка.

— Стой си там долу и да не ти е хрумнало нещо героично! — каза ми той.

Петнадесет минути по-късно помещението се оказа прекалено тясно за всички ни. Ива и аз бяхме поставени седнали — с гърбове, опрени в студените шкафове, и двамата овързани като пашкули. Поне не бяха разкъсали дрехите ми — предположих, че нейните са в такова състояние, защото се е борила с хората на Марски. Споменавайки ги, те бяха общо четирима — сивоокият с подутата буза, Антон с цицината на тила, джуджето и още един безличен тип. На компанията ми се радваха също така самият Марски и кметът Симеонов.

Ангел Марски носеше безупречен син костюм, бяла риза и резедава вратовръзка; от джоба на сакото му се подаваше кърпа в същия свят. На ревера му дискретно проблясваше ротарианска значка. Рамките на очилата му бяха тънки, но изцяло златни.

Загледах се в лицето му, докато си мълчахме един на друг. Годините се бяха оказали безпощадни към косите му — имаше самотни кичури от двете страни на главата, които той прилепяше с гел към скалпа си, но проявеше ли някой от тях чувство за сепаратизъм, прическата му придобиваше леко плашещ вид. Отгоре главата му беше лъскава като църковен купол. Долните клепачи, жертва на безбройни нощи под знака на алкохола и цигарите, бяха станали по-големи от очите му и се бяха превърнали в тъмни купчини от бръчици. Устните му бяха тънки и дълги и някои оприличаваха усмивката му на жабешка, но аз не бих — когато се усмихнеше, се виждаха както венците му, така и добре запазените зъби, а аз не се сещах за жаба със зъби. Вярвах, че ако имаше дъщеря, тя никога нямаше да прилича на Диана.

— Срещам те за втори път и не си ми станал по-симпатичен — каза Марски. — Къде е Диана?

— Не знам — отвърнах аз.

— „Не знам“ — повтори той. — Манчуков не знае; Смоленски не знае; Симеонов ми разправя врели-некипели; а тази тук мълчи като гроб.

— Господин Марски — започнах аз, — кълна се, че не съм наранил племенницата ви и ви уверявам, че не знам къде е, но ще я открия! Местните хора, в лицето на тази прелестна девойка, се опитват да ме убедят, че по някакъв магически начин съм я пратил в Ада.

— В Ада? — Марски се усмихна с онази гадната, почти жабешка усмивка. — И Симеонов това ми каза. Може и да си я пратил на оня

свят, копеле такова, и ще си платиш за това. Къде е тялото?

— Няма тяло — поклатих глава аз. — Колкото и абсурдно да звучи, Ива, тази тук, ми показа образ на Диана в Ада и ми заръча да я върна обратно.

Джуджето се засмя изведнъж с изключително неприятен кикот. Ако имах тази възможност, щях да го изритам в муцуна.

— Симеонов — обърна се Марски към кмета, — уморих се от глупости. Малоумната ви версия беше дотук. Разбрах единствено, че тези двамата знаят какво се е случило с горката ми племенница. Тони, доведи мангала!

Антон излезе и се върна, бутайки пред себе си циганина, който бях срешинал по-рано днес на входа на басейна. Ръцете му бяха вързани зад гърба, а по лицето му личаха множество следи от побой. Когато видя Ива, той се разрева.

Марски рече на джуджето:

— Тормозко, попитай господина тук дали знае нещо за племенницата ми.

Джуджето се приближи до най-новия пленник, въртейки веригата в ръце. Започна да я навива около ръката си и да обикаля около вързания циганин. Изведнъж юмрукът му се стрелна и желязото се заби в коляното на циганина. Последваха болезнен вик и много сълзи. Ива за пръв път се размърда и впи изпълнен с гняв поглед в джуджето.

— Къде е госпожица Диана? — попита Тормозко.

— Не знайъ, бате, не знайъ, не ме бий, бате — изплака циганинът.

Тормозко го удари още веднъж, в другото коляно. Циганинът щеше да падне, ако Антон не го придържаше под мишиниците.

— Знаеш ли къде е госпожица Диана, любимата племенница на господин Марски? — попита Тормозко.

— Не знайъ, бате, стига ме би бе, бате! — изрева с цяло гърло нещастникът и продължи да хлипа. Когато джуджето се готвеше да причини още болка на мъжа, Марски го спря.

— Остави, вярвам му. Тези двамата обаче знаят, нали? — въпросът беше насочен към циганина, който закима отривисто. Марски махна към Ива.

Джуджето пристъпи към нас и извади парцала от устата ѝ. Досега Ива само гледаше студено. Щом устата ѝ най-после бе освободена, тя побърза да каже:

— Всички вие ще умрете, мъчително и болезнено.

В отговор джуджето я зашлели с опакото на ръката.

— Ще говориш само, когато те питат! — рече то. След това се върна и застана до циганина.

— Къде е госпожица Диана? — за пореден път попита Тормозко, но този път гледаше нас.

— Този свирач тук наруши древен закон и я изпрати жива в Отвъдното. Сега само той може да я спаси — отвърна с равен тон Ива.

— И да ни измъчвате, и да ни убияте, няма да я върнете.

— Това ли е последната ти дума? — попита Марски.

— Да — отвърна хладнокръвно Ива.

Ако някой ми беше казал, че ще бъда надвит от джудже, щях да му се изсмея в лицето. Сега обаче осъзнах, че в това джудже има нещо особено, нещо нечовешко. Във всеки случай нечовешка беше бързината, с която то извади от колана си моя нож и го заби във врата на циганина. Сигурен съм, че преди да го извади, развъртя остритео във всички възможни посоки. Бодигардът се отдръпна и циганинът се стовари на пода, пръскайки кръв навсякъде.

Ива започна да крещи, но не от страх или мъка, а изцяло от гняв. Няма да предавам буквально думите ѝ, но чух заплахи, за които не се бях и сещал по-рано. Никой не помести тялото. Марски извади носна кърпа от джоба си, наведе се и избръса капките кръв от обувката си, преди да са засъхнати. След това се обърна към кмета, който сякаш си беше гълтнал езика:

— Симеонов, с теб се връщаме у вас. Трябва да обсъдим твоята роля в този цирк. Тормозко, преди да се върнеш в града, искам да си научил къде е Диана — по един или по друг начин.

Марски, Симеонов и непознатият бияч излязоха. Джуджето Тормозко посочи на Антон вратата и младежът излезе, забил поглед в земята. Когато останахме само четиридесета, Тормозко рече:

— Ще пропеете, но не по един или друг начин, а по моя начин. Започваме с „нимфата“, преди господин Марски да си е променил мнението! Ох, колко се вълнувам! Най-после жена!

От тавана, близо до крушката, стърчеше желязна кука. Тормозко даде веригата си на другия катил, който я преметна през куката. След това джуджето прекара единия край на веригата през въжетата около китките на Ива, а помощникът му издърпа другия край. Със зловещо стържене Ива се издигна нагоре, докато лицето ѝ не се изравни с това на Тормозко.

— Отлично! — рече джуджето и добави: — Връщаме се след минута, не отивайте никъде!

Когато двамата излязоха, аз погледнах Ива и ѝ прошепнах:

— Ива, все още можеш да ми помогнеш! Махни проклятието или каквото там ми направи!

— Не мога — отвърна ми тя, леко поклащащи се. — И не искам. Ти си отговорен за случилото се с Диана. Ако я върнеш, ще получиш оправдение. Ако не успееш, ще бъдеш наказан за стореното. Справедливост!

— Но как да я върна?! — изсъсках отчаяно аз. — Имах видение, тя наистина е в Ада! Как можеш да стигнеш до Ада и да се върнеш оттам?!

— Аз не мога да ти помогна — призна Ива. — Силата ми стигна дотам да обвържа съдбата ти с тази на девойката. Измъкнеш ли се оттук, потърси...

Изведнъж силна музика разтърси сградата и заглуши думите ѝ. Отне ми няколко секунди, докато разпозная мелодията — „Ода на радостта“. В съблекалните влезе Тормозко. Стъпваше леко, превзето, и махаше с ръце, все едно дирижираше оркестър. Върху дрехите си бе облякъл бяла кожена престишка, от джобовете, на която се подаваха различни инструменти — ножица, клещи, чук... Ръцете си беше напъхал в жълти гумени ръкавици, които стигаха почти до лактите му. Зад гърба му вървеше по-възрастният пазач и носеше две двадесетватови тонколони, свързани към „Айфон“ и проглушаващи ушите ни с химна на Европейската общност.

Време е да отделя внимание на личността на онзи, наречен от Марски, Тормозко и досега определян от мен просто като джудже, защото в този миг, под звуците на престото от Деветата симфония на Бетовен, аз се изправих пред цялата му същност.

Тормозко не беше истинско джудже, защото бе по-висок от повечето хора, които обществото ни определя като джуджета. На ръст

бе някъде към метър и петдесет, хилав, с прекалено дълги ръце. Ходеше леко изгърбен и това го караше да прилича повече на шимпанзе. Като въпросния примат той също така проявяваше рязка и неочеквана ловкост — както, когато закла по-рано циганина. Сега осъзнавам, че наричайки го джудже, аз вероятно обиждам незаслужено хиляди хора, оприличавайки ги с чудовището, заслужило си прякора Тормозко.

Лицето на този индивид бе скрито под гъсти кичури спълстена рижа коса и в началото бе трудно да определя възрастта му; да речем, че бе към четиридесетте. Кожата му бе изпъстрена със следи от сипаница и бе едва е няколко нюанса по-светла от косата му — ето защо и физиономията му бе трудна за запомняне в детайли. Очите му обаче бяха достатъчни, за да запомниш завинаги първата си среща с Тормозко. Тези наситено сини очи показваха десетилетия, прекарани в омраза. Той вероятно мразеше майка си и баща си, задето са го създали дребен; може би мразеше братята и сестрите си, задето са му се подигравали; може би мразеше всички свои съученици, учители, рекетърчетата зад оградата на даскалото, първото момиче, което бе разбило сърцето му, първия гъльб, на който бе откъснал главата... не знам. Ала Тормозко изглеждаше изпълнен с омраза; да мрази се бе превърнало в смисъла на живота му и да излива омразата си — в негова цел.

Биячите на Марски бяха там, защото изпълняваха наредждания и защото очакваха, че чрез мъченията ще изтръгнат от нас информация. Тормозко бе там, защото му харесваше и защото очакваше да изтръгне от нас много болка, съпроводена или не с информация. Бях чувал по-рано слухове за тъмната страна на бизнесмена Ангел Марски, но не подозирах, че в тъмната му страна живее и джуджето Тормозко.

— *Гръд природата разтваря, радост всичко живо пий!* — пееше Тормозко с пълно гърло, докато прокарваше острието на скалпела си по извивката на гърдата на Ива; не в посока сърцето, а само през плътта. Вече бе направил десетина прореза по тялото й, дълбоки следи, оголяващи мускулите й, от които бавно се процеждаше кръв. Мелодията бе оставена да се повтаря, вече вървеше за втори път. От време на време той подскачаше и бутваше висящата от тавана крушка, създавайки страховит танц на светлината и сенките.

— *Радост, ти дете на Рая, ти, божествен ясен плам!* — изпявайки началния стих за трети път, джуджето щракна със запалката си и подпали краищата на косите на Ива, които се спускаха около лицето ѝ.

— Кметът я нарече нимфа, момче! — извика той, обръщайки се към мен, а Ива пищеше и въртеше глава, мятайки около себе си пламтящи кичури. — Нимфа, която живее във водата! Като гледам, огънят не ѝ понася добре! Може би наистина е нимфа! А теб какво да те правя, а? Искаш ли да посвири с чука по пръстите ти? Или да ги отрежа и да набия пирони във фалангите? Появрай ми, много боли — или поне това крещеше онова типче от Сливен! Хехехе! А знам толкова много номера!

Дирижирайки със скалпел в едната и с нож в другата ръка, той се въртеше около Ива и дори припяваше. Облиза с пламъка на запалката задника ѝ и веднага след това посече рязко през лицето ѝ, от лявото слепоочие надолу до брадичката. Прибра запалката в джоба си, угаси между пръстите си запалените коси и хвана брадичката на Ива. Доближи лицето си до нейното и я попита нещо. Не чух заради силната музика, но видях отговора ѝ — тя се изплю в очите му.

Тормозко изрева и ѝ удари силен юмрук в бузата, от който главата ѝ се отплесна встрани, а до мен стигнаха пръски кръв и един зъб.

— Това беше, нимфо, нимфетке, курсо мръсна! Пропилия последния си шанс! — изкрещя той и излезе. Само след миг се върна, мъкнейки зелена пластмасова туба. Стовари я пред Ива, развъртя капачката и я захвърли зад гърба си. На две крачки от мен стоеше пазачът и гледаше с каменно изражение, но в очите му прочетох ужас. Тормозко вдигна тубата високо над главата си и я обърна над Ива. По тялото на жената започна да се излива светла течност, чиято миризма не можех да събъркам — бензин. Тормозко я изля цялата, дори я изтръска, за да е сигурен, че и последните капки са паднали върху Ива. Захвърли тубата в ъгъла и бръкна в джоба, в който бе пуснал запалката.

— Във вода си се била родила, в огън ще умреш! Ще гориш като вешница!

Главата на пазача избухна — както гледаше към Ива, така изведнъж челото му се разцепи, дясното око изхвърча пред лицето му и увисна на нерви, а около него за част от секундата се разстла червено-жълт облак от частици, които миг по-късно опръскаха стената и пода. Пропуснах първия изстрел, но успях да чуя втория и третия. Куршумите попаднаха в Тормозко и той падна назад в тъмния коридор. Успях да видя как обаче се изправя и изчезва в мрака.

Седях невярващо и гледах ту към Ива, ту към вратата, ту към малкото прозорче високо горе, през което долетяха нажежените парчета олово. След по-малко от минута на прага застана Смоленски. Държеше „Глок“-а пред себе си, с ръка близо до тялото, за да е по-трудно да му бъде избит пистолета в тесния коридор. Носеше черно кожено яке върху костюма си от по-рано. Той се спря за миг пред Ива, видя, че е жива, след което веднага коленичи пред мен.

— Джуджето... — започнах аз.

— Избяга в гората, видях го — прекъсна ме Смоленски. Бръкна бързо в джоба си, извади къс ловджийски нож е широко лезвие и започна да реже въжетата около ръцете ми. Когато бях вече свободен, той ми подаде ножа и рече:

— Аз ще се погрижа за Ива, ти догони онзи изрод!

— С удоволствие — отвърнах и взех оръжието. — Полята е цялата с бензин, най-добре...

— Знам какво да правя — отново ме прекъсна той. — Изчезвай!

Аз се изправих, минах покрай Ива, прекрачих трупа на циганина, който все така си лежеше пред вратата и тръгнах след Тормозко. Когато стигнах до портала видях и тялото на младия Антон проснато до мерцедеса — под главата му имаше локва кръв. Краката ми бяха отекли след почти час на пода, но не и толкова, че да не мога да настигна онзи. Предполагах, че ще се е насочил към града и не грешах — след секунди различих силуета му на стотина крачки от мен. Куцаше и държеше ръце върху корема си. Пътеката бе обвита в мрак, луната я нямаше никаква; светлина идваше само от уличните лампи в центъра на Тополово, на чийто фон се открояваше силуетът на мъчителя.

Затичах се след него с лека стъпка и успях да остана нечут до последния момент. Той вече бе на път да излезе от мрака, да се покаже на светло и да извика за помощ хората, които все още се мотаеха на

площада — оставаха му не повече от пет крачки. И тогава ме чу — спря се да се ослуша и сгреши — забих ножа изотзад, плътно до гръбнака му и запуших с длан устата му. Там, в тъмното, го изтеглих така обратно назад, крачка по крачка, към дълбокия мрак под дърветата. Той риташе с крака и махаше с ръце, но ударът ми бе намалил възможностите му да се пресегне назад към мен.

Завлачих го на около тридесетина метра навътре в гората и изтеглих ножа от гърба му. Тормозко започна да мучи под притисналата устата му длан и аз нанесох втори удар, отстрани, през бузата, плътно под дланта на дясната ми ръка. Върхът на ножа остьрга зъбите му, разкъса езика и се подаде през дясната буза. Извъртях го рязко, преди да го изтегля обратно и свалих ръцете си от джуджето.

Тормозко падна на колене, подпра се на земята с лявата ръка и с усилие вдигна дясната към устата си. Не можеше да говори, не можеше да крещи — при всеки опит от устата му бликваше още повече кръв.

— Какво да те правя, а? — попитах го аз и застанах на две крачки от него.

Опита се да каже нещо, което ми прозвуча като „милост“. Засмях се.

— Всичко друго, само не и милост ме чакаше в онази съблекалня. Моят живот, как да е — аз си го живея, аз си понасям последствията. Ала в каквото и да ме забърка Ива, тя не заслужаваше подобно отношение, Тормозко. Ако бях само аз, сега щях да забия ножа в гърба ти и да продължа по пътя си. Но днес ти извърши ужасни неща и се боя, че това не ти е за първи път.

Той се опита да извади нещо от джоба си, вероятно някой от онези инструменти, който да използва, за да се защити. Аз обаче нямах време да се наслаждавам на тази игра — изритах ръката му и той изпусна отвертката. Наведох се зад него и с два последователни удара разсякох сухожилията над петите му.

— Смоленски те е продупчил добре — рекох му аз. — Виждаш ли оттук светлините на града? Ще умреш толкова близо до тях, без да можеш да помръднеш, без никой да може да те чуе или види. Сбогом!

Тръгнах си и го чух да мучи след мен. Стоновете му загълхнаха, след като се отдалечих на десетина крачки. Не го бях излъгал — щеше да умре. Дори и след пет минути някой да го откриеше, нямаше да го

спасят — прострелян в крака и в корема, плюс раните от ножа — Тормозко беше пътник. Трябваше веднага да се върна при Ива.

Заварих Смоленски да стои до ръба на басейна. Точно пред него килимът от есенни листа бе разкъсан и аз можех да видя кървавата вода. Смоленски стоеше с наведена глава. Стори ми се, че видях сълза в крайчеца на окото му.

Застанах до него. Не знаех как да реагирам.

Смоленски извъртя глава встрани и ме погледна. Ръцете му бяха целите червени.

— Тя пожела да умре в басейна. Водата я пое като майчина прегръдка. Потъна веднага, все едно е камък.

— Не можеше да остане жива — рекох аз. — Онзи я бе насякъл прекалено жестоко. Може би за пръв път му попадна жена. Видях как отряза...

— Вече знам какво ѝ е причинил! — извика Смоленски.

— Съжалявам. Аз съм виновен за всичко.

— Виновен? — той се обърна към мен. — Тя беше девойка, едва завършила гимназията, също като мен, когато я срещнах за първи път. Влюбих се, но тя ме отблъсна. Беше девойка, едва завършила гимназията, когато се дипломирах в полицейската школа и се прибрах за един уикенд, най-прекрасната събота в живота ми. И пак беше девойка, когато напуснах ГДБОП и се върнах да развива бизнес в Тополово дванадесет години по-късно! Но каквото и да бе, тя не заслужаваше онова, което я сполетя!

Не знаех какво да кажа. За тази нощ ми се бяха събрали прекалено много странности. И за капак на всичко не знаех какво се очаква от мен, за да се опитам да спася Диана. Стояхме двамата, като на някакво последно бдение за момичето, променило животите ни.

— Последните ѝ думи бяха за теб — каза Смоленски след десетина минути, прекарани в тишина. — Не съм сигурен доколко мога да ги осмисля, но тя заръча да потърсиш Вълшебника от Батак. Не ме питай защо и как.

— Благодаря ти — отвърнах.

— На твоето място бих взел мерцедеса на първо време — допълни той. — Поне докато се отдалечиш от региона.

— Само ми трябва и Марски да ме погне...

— Не го мисли Марски — рече студено Смоленски. — След това, което е позволил да причинят на Ива, съдбата му е предрешена.

— Сигурен ли си? — попитах го аз.

— Повече от сигурен. Хайде, не губи време!

Махнах му за довиждане, но първо се върнах вътре, където открих ножа и пистолета си. Преди да се кача в колата, проверих багажника — имаше още един автомат „Калашников“ и няколко заредени пълнителя.

Докато подкарвях черния звяр по пътя, се запитах в що за ситуация бях попаднал, оставяйки настрана Марски и хората му — нимфата от Тополово ме пращаше за помощ при Вълшебника от Батак... Представих си как ме спира патрул на КАТ и на въпроса „Накъде така?“ аз отговарям с истината — щеше да е наистина забавно.

И така, чакаха ме почти три часа път, предостатъчно, за да обмисля как, по дяволите, да открия магьосник около Батак.

ГЛАВА III

КОГАТО Е МЕЖДУ БРАТЯ

Не съм сигурен кое причини катастрофата — дали умората от всичко, случило се през деня, бе притъпила рефлексите ми, или леката нощна мъгла, която си играеше с въображението ми — но така и така се случи. След завоя фаровете изведнъж осветиха обект пред мен, кракът ми натисна спирачката, колата започна да губи от скоростта си, а аз гледах бясно приближаващите се към мен широко отворени очи. Сърната стоеше като хипнотизирана насред пътното платно, краката ѝ бяха стройни и красиви, светло кафеявата ѝ козина бе нашарена с бели петна. Очите ѝ се бяха втренчили в мен, докато връхлитах върху нея, и бяха последното, което видях, преди главата ѝ да се бълсне в предното

стъкло: очи, очи, очи, след това бяла паяжина по прозореца и кремавата въздушна възглавница, която изпълни всичко около мен.

Изгубих контрол над автомобила, гумите поднесоха и се забих в канавката — десните колелета хълтнаха, бетонът застърга по вратите и праговете, страничните прозорци се пръснаха и мерцедесът продължи да се пълзга още десетина метра, съпроводен от противния звук на метал, остьргал се в бетон.

Успях да се освободя от въздушната възглавница и от колана и да напусна колата. Проклех лошите си реакции, които бяха довели удара в една сърна до по-тежка катастрофа. Какво да се прави, вече нямах особен избор — трябаше да си намеря нов транспорт и то по-далеч от мерцедеса, който бях карал без документи, но с Калашников в багажника.

Намирах се някъде след Пещера, достатъчно близо, за да стигна до Батак и пеш. Не беше най-добрият вариант, имайки предвид, че бях недоспал и вече гладен, но и не виждах как ще си намеря превоз — едвали много коли минаваха оттам посред нощ. Ако следвах пътя...

Мислите ми бяха прекъснати от шум на двигател — приближаваше се автомобил и се движеше в моята посока! Застанах на няколко метра от разбития мерцедес и се пригответих да махам. Да, ето го сиянието на фаровете...

От завоя изскочи тъмен седан и фаровете му осветиха всичко около мен. С едната ръка заслоних очите си, а с другата започнах да махам. Колата рязко наби спирачки, аварийните светлини започнаха да мигат и шофьорът паркира току до мен. Автомобилът се оказа зелено „Субару Легаси“ от началото на века с варненска регистрация. Вътре имаше само един пътник — шофьорската врата се отвори и той излезе навън.

— Здравейте — извика непознатият. — Какво ви се е случило?

— Нещо безкрайно тъпло — отвърнах и също го поздравих.

Посочих му назад.

— Видяхте ли останките от сърната? В тъмното се изплаших и кривнах встрани.

— Наистина тъпло — съгласи се той. — Бамби разбива „Бенц“... Важното е, че сте добре. Има ли и други пътници? Някой пострадал?

— Не, сам бях — рекох. — Имате ли възможност да ме хвърлите до Батак?

— Ще оставите автомобила така? — попита ме мъжът.

— Има си пълно каско. В Батак имам познати; по-добре да им потропам на вратата по никое време, отколкото да им звъня и да се обяснявам по телефона.

— Ок, ще ви закарам дотам — съгласи се мъжът. — Скачайте!

Аз отворих вратата пред мен и се настаних в легасито.

Шофьорът също седна и чак сега успяхме да се погледнем в лицата. Беше около тридесет годишен, леко мургав, чернокос, с набола брада също като мен. Долната му устна бе разцепена от дясната страна, но това не му пречеше да говори добре, ясно и изразително, да рецитира стихове от арабски, ирански и турски поети, а своите собствени да представя ту със сдържан патос, ту със завладяващо вълнение. Името му беше Югюр и го познавах откакто бях на девет.

Доведе го самият Яред. Събра ни на двора с кипарисите и ни накара да застанем в полукръг пред него. Зад гърба му забелязах да се крие кълощаво мургаво момче. Яред го хвана за предмишницата и го издърпа пред себе си, така че момчето застана в целия си ръст пред любопитната тълпа. Беше слабичък, по-нисък от мен, а и от повечето ми братя. Косата му беше черна и подстригвана неравномерно, сякаш се беше мъчил сам у дома без огледало; бретонът му висеше наполовина пред челото и връхчетата на космите почти влизаха в дясното му око. Погледът му обаче бе умен, толкова умен, че моментално му завидях.

По широко отворените му очи разбрах, че след всичките тези години и той ме е разпознал. Измина близо минута, в която двамата само се гледахме, без никой да каже нищо. Преценявахме кой какво е научил през годините и какви са шансовете ни.

— Излез от колата — каза Югюр.

Аз го послушах, като не отделях поглед от него. Той също излезе и двамата минахме отпред, хвърляйки дълги сенки на светлината на фаровете. Югюр носеше зелено спортно яке и панталон от мек плат. Дланите му се намираха на три-четири сантиметра от бедрата.

— Имаш ли нож? — попита ме той.

— Не е нужно да стигаме дотам, братко — рекох му аз.

— Попитах дали имаш нож? — настоя поетът със сцепената устна.

Имах.

Той разтвори якето си и от лявата страна на колана му видях кобур с пистолет. С два пръста той бавно извади оръжието и го постави върху капака на автомобила. Разбрах какво иска и ми стана мъчно за моя брат, но последвах жеста му: моят пистолет също се озова върху капака на легасито. Югюр бръкна в джоба си и извади сгъваем нож с късо и широко острие. Макар моят стилет да беше с два пръста поддълъг, аз не си правех илюзии — в ръката на Югюр онзи нож беше смъртоносен инструмент.

Югюр отстъпи крачка-две назад и лицето му се скри в сянката.

— Някога ти беше мой брат и затова ти давам шанса на честния двубой — каза ми той.

— Може би все още съм твой брат, Югюр — рекох аз и извадих собствения си нож.

— Ти вдигна ръка срещу баща ни! — извика той. — Сам отхвърли семейството ни и срамът ще бъде измит само с кръвта ти!

Той се впусна към мен, ръката с ножа се стрелна към гърлото ми и аз трябаше бързо да отстъпя. Опитах се да отбия неговата дясна ръка и да мушна към корема му, но Югюр съумя да се предпази. Още два замаха за всеки от нас и нито капка кръв — отдалечихме се един от друг, оставяйки светлинния поток помежду ни.

Сънцето се издигаше над морето насреща ми. Задникът ми беше изтръпнал от седенето на острите керемиди, но бях готов да го жертвам, за да видя прекрасния изгрев над Истанбул. Също така бях премръзнал и с нетърпение чаках топлината на слънчевите лъчи.

— Не е ли прекрасно? Какви думи ти идват, за да го опишеш? — попита ме Югюр.

— Умирам от студ и задникът ми се е схванал — отвърнах аз.

— Ех, братко, обещай ми, че никога няма да пишеш песен сам! — въздъхна той.

Аз можех основно да мушкам, а той — и да мушка, и да посече. Това му даваше особено предимство. Притесняваше ме и фактът, че той вероятно бе отпочинал, а аз — на ръба на силите си и след преживяна катастрофа. За да е всичко чудесно, имах скрупули да убия свой близък от детството си, докато той — явно не.

Югюр отново се канеше да атакува, когато го изпреварих — стрелнах се напред, целейки се под адамовата му ябълка, с опъната като копие ръка. Върхът на ножа ми опря кожата му, но Югюр успя да

отстъпи. Аз бях заложил много на тази атака, затова не се отдръпнах, а направих три крачки напред, разчитайки на факта, че ръцете ми са поддълги от неговите и ножът ми също, оставяйки така само ръката си уязвима на атака. Югюр обаче ме впечатли — неговите стъпки следваха моите и ние се движехме, все така с ножа ми, опрян в гърлото му.

В един момент противникът ми се извъртя, главата му мина под острието ми и с цяло тяло той се оказа извън обхвата ми. Неговата атака бе по-проста, но ефективна — с лявата ръка прегърна тялото ми, пръстите му се впиха в дясното ми рамо отзад, а ръката се насочи отблизо към диафрагмата ми. Нямах друг избор, освен да поема удара по най-безопасния начин — свих в лакътя своята лява ръка, избих острието, което се отплесна към ребрата ми вдясно, минавайки между трето и четвърто и излизайки встрани. Тялото му вече се бе извило на една страна, аз вдигнах лявото си коляно и го изритах в кръста; Югюр изви гръб навътре, брадичката му мина на нивото на рамото ми и аз рязко се дръпнах назад, връщайки дясната си ръка.

Ръбът на стилета ми не беше извит, но достатъчно оствър, за да се пълзне през лявата страна на гърлото ми. В момента, в който го прерязах, аз отблъснах Югюр от себе си. Той направи няколко крачки, залитна напред, хвана гърлото си и изправи глава. Между пръстите му бликаше обилно кръв. Погледна ме в очите и промълви:

— Братко...

Противникът ми се стовари на колене, после падна напред, подпра се на длани на грапавия асфалт, а кръвта му падаше с тежки капки и правеше локвичка. Накрая Югюр се отпусна по очи и спря да мърда.

Ръцете ми бяха в кръв до лактите, а ножът ми се бе изгубил по време на бягството. Стоях, подпран на един груб зид, присвят надвие и се опитвах да си поема дъх, без да изкашлям далака си. Югюр ме настигна след миг и се стовари тежко на прашната земя до мен, вдигайки прах. Разви шамията си и изплю кървава храчка почти в краката ми. Погледнах го и видях, че устата му е цялата в кръв и част от долната му устна виси.

— Добре ли си? — попитах го.

— Години наред ще си спомням за героичния ни преход от Абаша до Архави, ще разказвам за него на внуките си и никому няма да спомена как моят брат изтръгна от устата ми рибарска кука и след това

бягахме като луди от главорезите на Усупашвили — отвърна Югюр с широка усмивка.

Постоях до него с окървавен нож и наслъзени очи, докато не си припомних, че имам задача, която да изпълня. Вдигнах тялото на Югюр и го пренесох до мерцедеса. Поставих го вътре като горната половина остана да се подава през вратата. Доразчупих предното стъкло и по таблото се посипаха парченца. Взех едно малко по-голямо и го прекарах през раната на гърлото му, после го пуснах отзад в яката на якето. Намерих в колата му парцал и избърсах кръвта от мястото, където го бях убил, както и следите от влаченето. По волана и скоростния лост оставил доста негови отпечатъци с безжизнените му ръце. Накрая същата кърпа натиках в ръката, която преди това държеше ножа.

В субаруто открих евтин мобилен телефон, заглушител за пистолета на Югюр и портфейл с близо триста кинта. Прибрах оръжията от предния капак, ножа на Югюр, седнах зад волана и потеглих. От Батак ме деляха десетина километра; от щастливото ми детство — кръвта на брат ми.

Фаровете ми разпръснаха частично мъглата и осветиха табелата, съобщаваща ми, че влизам в град Батак. Малко след нея бе паркиран камион ЗИЛ. Подминах го бавно — не забелязах никакво движение покрай него. Десет метра по-нататък, точно преди да се покажат първите постройки вдясно, с рев на двигателите срещу мен се появиха два джипа „Волво“ и преградиха пътя ми. В огледалото видях как ЗИЛът потегли, без да включва светлините, и прегради платното отзад. Нямах друг избор, освен да спра. Ръката ми инстинктивно посегна към пистолета на съседната седалка, но бързо се отказах — от храстите, вляво и вдясно, излязоха по двама мъже с камуфлажни дрехи и автомати в ръцете. От джиповете срещу мен също излязоха въоръжени мъже. Бавно вдигнах ръце, така че да ги виждат. Кои, по дяволите, бяха тези?

Огледах мъжете — камуфлажи „уудленд“, черни или кафяви шапки на главите, лица, намазани с маскировъчни бои. Бяха в пълно бойно снаряжение — носеха тактически жилетки, окичени с пълнители, гранати, ножове и пистолети. Държаха карабини Г36, десантни модификации със сгъваеми приклади. И четиримата пристъпваха към колата ми бързо, приведени напред, с приклади, опрени в гърдите им. Пушките бяха оборудвани с бързомерци и фенери.

Този до мен имаше още нещо, закачено над цевта, но не успях да го разпозная.

Един от мъжете ми направи знак с ръка да изляза от автомобила и аз се подчиних. Фенерите на двете пушки огряха лицето ми. Аз примижах, но не посмях да прикрия очите си с длан.

— Потврда да је он? — попита мъжът по радиостанцията. След близо една минута мълчание той отново проговори: — Добродошао, друже!

Пушките бяха свалени, а фенерите вече не биеха право в очите ми. Зрението ми най-после се адаптира и успях да фокусирам лицата около мен. Бяха все мъже, между тридесет и четиридесетгодишни, доколкото можех да преценя в тъмното и под маскировъчните бои.

Сенките наоколо се раздвижаха и се появиха още войници — успях да забележа поне двадесет. Не знам кое трябваше да ме притесни повече — че в Батак ме посрещаше войска или че първите войници, които бях срещнал, не говореха на български.

От единия джип слезе възрастен мъж, с камуфлажни панталони и черно шушляково яке, и тръгна бавно към нас. Не му личеше да носи никакво оръжие. Косата му беше бяла и буйна, ограждаща главата му като лъвска грива. Той стигна до мен и ми подаде ръка, усмихвайки се.

— Спиридов, на твоите услуги, господин Радан!

За миг се сепнах, когато чух името. След това събрах две и две и поех ръката му.

— За мен е чест; наричайте ме Югюр.

— Ще те заведа при Херцога, той няма търпение да се запознае с теб — каза ми Спиридов. След това се обърна към войника, който ме беше заговорил: — Капетане, добили овај автомобил са пута и враћање поруке! Сви тимови су спремни! Чекајте нарекења Војводе!

— Како желите, командант! — отвърна войникът, отдаде чест и се оттегли.

— След вас! — Спиридов направи жест с ръка и ме покани да се настаня в джипа му.

Аз се качих на задната седалка и той седна до мен. Шофьорът подкара автомобила и продължихме към Батак. Подминахме първите къщи и навлязохме в града. Прозорците навсякъде бяха тъмни, тук-там проблясваща светлина. Коли по улиците не се движеха.

Джипът спря пред голяма къща с висок зид във възрожденски стил. Крилата на дървената порта бяха широко разтворени и навътре водеше пътека от каменни плохи с различна форма. Във фугите между плочите растеше гъста зелена трева с подрязани връхчета. Когато влязохме в двора, забелязах и белокаменна чешма с меден чучур и издялано отгоре петле. Дворът беше като от приказка — широка морава с райграс, дървена лулка, висяща от клона на череша, няколко цветни лехи, преливащи от живи букети, и барбекю с разположена до него дървена маса с пейки. Къщата също ми допадна — бели стени, изнесен напред втори етаж, декоративни извивки на покрива, скъпи дървени дограми. Единственото, което разваляше първото ми впечатление, бяха десетината войници, окупирали двора. На пътеката срещу вратата бяха натрупани чували с пясък и един грозник подпираше върху тях лека картечница, в готовност да разкъса всеки нежелан гост, пристъпил прага.

Всички отдаваха чест на Спиридонов, когато минавахме покрай тях. Влязохме вътре и се насочихме директно към втория етаж. Няма да описвам дърворезбите, пъстрите килими и случайно оставените на видни места битови вещи — беше като в къща-музей. На втория етаж имаше преддверие с миндери и възглавници, на които се бяха настанили още трима мъже, които вместо „удленд“, носеха черни униформи. Те ни посрещнаха и един от тях понечи да ме претърси, но Спиридонов го спря:

— Не, ще обидиш Херцога!

Мъжът вдигна длани в знак на извинение и се оттегли назад. След това застана до една от вратите и почука три пъти.

— Влез! — разнесе се глас отвътре.

— Аз съм дотук — рече Спиридонов. — Ще отида да ти уредя храна и стая за почивка.

Аз му кимнах и пристъпих напред. Пазачът отвори вратата и ме пусна в стаята на Херцога.

Ако целият дом бе в български възрожденски стил, то следващото помещение бе извадено като от турски сарай. Дюшемето изскърца под стъпките ми, но звукът бе почти заглушен от дебелия персийски килим. Погледнах в краката си — стъпвах върху сцена, съчетаваща многообразието от животински и растителни видове, преплетени по невъзможни начини и изразени с всички цветове на дъгата, иначе

казано — представяне на райската градина, но без голите Адам и Ева. На стените бяха закачени пана с различни мотиви — отново цветя, птици, изящни надписи на арабски и цветове, цветове, цветове. Главата ме заболя само докато се огледам. В центъра на стаята имаше малка масичка от злато и дърво, обсадена от пухкави възглавнички. Имаше само една стена с прозорци, които бяха закрити с тежки сини завеси, изvezани със златни нишки. В отсрещния край се намираше голямо легло с балдахин и прозрачни воали, които потреперваха от въздуха, навлизаш от отворен прозорец зад завесите. По стените имаше също така аплици, които къреха стаята в приглушена и интимна светлина. На стената до мен беше поставено голямо огледало с фино инкрустирана рамка.

Боя се, че дадох прекалено детайлна представа за стаята, без да обърна внимание на хората, които ме посрещнаха. До безбожно скъпата масичка седеше едър мъж с издут гръден кош и тесен кръст. Имаше дълга вълниста коса, която се спускаше като водопад по раменете му. Устата му беше обградена от гъсти прошарени мустаци и брада. На възраст бе към петдесетте. Носеше тъмен костюм и светлосиня риза без вратовръзка.

На леглото лежеше млада жена, облечена в ориенталски стил, сякаш излязла от рисунка на хarem. Не успях да я огледам по-добре, защото мъжът се изправи и изкрештя:

— Югюр! Добре дошъл!

Приближи се към мен с разперени ръце и ме стисна в мечешка прегръдка. Изобщо не очаквах такова посрещане от Херцога.

За Андрей Благовестов бях чувал малко и все лошо. Баща му му бил оставил редица проспериращи фирми в областта, но Андрей изпитвал остра липса на управленски качества и вследствие на това докарал голяма част от бизнеса до фалит. В добавка се увличал по традициите на западноевропейската аристокрация и прекарвал голяма част от времето си в харчене на пари по Средиземноморието — казина, яхти, клубове. Оттам и прякора, който му дали — Херцога. В един момент ножът опрял до кокал и Андрей се покрил — или поне жълтите вестници не можели да го открият. Последно бях чул слухове за него преди шест години.

— Господин Благовестов — поздравих го аз.

— Остави това „господин“, Югюр! — рече ми той. — Твойт статут и ролята ти в предстоящите събития ти дават правото да се обръщаш към мен с „херцоже“.

Колко скромно...

— Нямах търпение да пристигнеш! — започна той. — Първата част от плана мина перфектно! Батак падна без капка кръв!

— Удивително — рекох аз. — Как го постигнахте?

— Всичко мина без инциденти! Посетих повечето големци, с които правех бизнес по-рано! Охраната ми зае ключови места, полицията беше на мое разположение още преди да се завърна триумfalно в града. Вълновите заглушители, които Спиридов достави от Русия, свършиха удивителна работа и прекъснаха комуникациите в цялата област!

— Поздравявам ви за успеха! Предполагам, че вече опирате до моята роля в плана? — попитах аз. Надявах се да съм познал, защото идея си нямах какъв е този велик план, започващ с окупацията на град с близо четири хиляди души население.

— Правилно, навлизаме в етап, в който стратегическият ум и решителните действия трябва да бъдат подкрепени от убийствена точност и професионален опит! — отговори Херцога.

— Херцоже, макар и да имам вече информация за задачата, бих искал да чуя още веднъж всичко от вас самия — рекох аз. Не виждах смисъл да рискувам и да се изложа в по-късен момент, а вече можех да преценя, че Херцога беше роб на егото си и да говори за себе си щеше да му достави удоволствие.

— Разбирам, седни! Милата ми гъльбица ти е разказала част от плана, но ти искаш да чуеш гениалния замисъл от онзи, който го е създал!

Аз се настаних на една от възглавниците. Хвърлих един поглед към жената на леглото — тя все така лежеше по корем, с ръце, скръстени под брадичката, и лениво поклащащи единия си гол крак, сгънат в коляното. Очите й гледаха някъде встрани. Дали тя бе въпросната гъльбица?

Херцога седна до мен и започна да разказва:

— Преди години тези земи ми принадлежаха — баща ми завеща огромен бизнес на мен и брат ми! Всеки един човек в града работеше за

нас или бе силно зависим от нас. Живеехме като местни феодали с по-малкия ми брат.

— Никога не съм чувал за брат Ви, херцоже — рекох аз, а това бе и самата истина.

— И това си има обяснение! За жалост брат ми е аутист! Никога не е бил способен да се оправя сам, камо ли да се занимава с бизнес! Но винаги е бил мой брат и е получавал всички необходими блага. Баща ми, честно казано, се срамуваше от него и ограничаваше контактите му със света, но той е мой брат и аз няма да позволя това да се случва за в бъдеще! Преди години местни новобогаташи решиха да използват Христо и да се набъркат в бизнеса ми. Някой успя да вземе негов подpis върху пълномощно, което по-късно им помогна да ме съсилят. Особена роля изигра един мерзавец, един шарлатанин, който влезе като змия в дома ни и обсеби брат ми! Оказах се заобиколен от предатели и бях принуден да се оттегля в чужбина и да помоля за помощ други аристократи, европейци, за да възвърна това, което бе мое и на брат ми.

— Те ли осигуриха войската?

— Да, именно моите приятели ми съдействаха с пари и връзки. Повечето ми наемници са сърби, има съвсем малко българи. Двеста души общо! С тяхна помощ окupирах града. Скоро ще си върна и бащиния дом! Всичко това се случи преди три дни — оттогава се спотайвам тук и кроя планове; цял късмет, че попаднах на Сибила и нещата се опростиха.

— Нямаше ли съпротива?

— Никаква, нали ти казах! — усмихна се той. — От една страна, да гледаш duloto на автомата от упор е некомфортно, от друга страна, хората ме познават и ме обичат. Тези, които разбраха, че именно аз командвам войниците, се успокоиха.

Трудно ми беше да повярвам как първенците на Батак са посрещнали Херцога и неговите сърби като крепостни селяни техния завръщащ се от кръстоносен поход феодал. Но едно можех да му призная — действаше със замах.

— Как ще бъдете сигурен, че утре няма да изпратят срещу вас българската армия?

— Имам връзки. В момента държавата е в криза — правителството се оттегли, още не могат да назначат служебно такова; ще има предсрочни избори. Аз ще бъда един стожер на стабилността в

региона. Имам гаранции, че ще бъда избран за кмет, същевременно ще си върна контрола над ключовите фирми. Всичко съм измислил, остава само твоята част.

— Слушам ви — рекох.

Херцогът се наведе напред към мен и сложи ръка на рамото ми.

— Бащиният ми дом се намира на отсрещния бряг на язовира. Издигнат е на високи скали, пътят по суша е труднопроходим и почти недостъпен. В това имение е затворен брат ми. Казах ти по-рано, Югюр, че навремето един човек го накара да подпише. Този човек не е случаен! Вярвам, че притежава сили, че умее да контролира ума на хората и да ги кара да вършат разни неща за негова облага. Разбиращ ли, Югюр, магьосник! Истински зъл магьосник! Той контролира брат ми, направил го е зависим от себе си и е неотльчно до Христо, ден и нощ!

Чувайки думата „магьосник“, започнах да го слушам още внимателно. Възможно ли бе да говорим за същия вълшебник от Батак, когото Ива ме изпрати да търся?

— Този злодей усети приближаването ми и се затвори в имението с многочислена охрана.

— Разбирам — казах аз. — Искате от мен да проникна и да измъкна брат ви, нали?

— Точно така! Искам да проникнеш, да измъкнеш брат ми и да убиеш шарлатанина! — в очите му се бяха появили опасни пламъчета. Той ме посочи с пръст в гърдите.

— Един мъж, който струва повече от цяла армия! Ако щурмувам, ще се вдигне шум, ще се пролее много кръв, а брат ми може и да бъде убит. А там те са изолирани — всякакви комуникации са прекъснати, пътищата са под мой контрол.

— Сам ли ще действам? — попитах.

— Почти. Спиридов ще те запознае с детайлите!

Отново забелязах жената, която подозрително нехаеше за нашия разговор. Херцога проследи погледа ми и се усмихна.

— Нали знаеш, че тя не говори български! А и е в течение на това, което ни вълнува. Представяш ли си, открих я тук, затворена в тази къща като принцеса от приказките! Още щом разбих вратата на стаята ѝ, тя се хвърли в краката ми и ми заприказва нещо на турски.

Ако щеш вярвай, усетих как помежду ни прескочиха искри. Живяла е цяла година тук като славей в златна клетка.

— Кой я е държал? — полюбопитствах аз, като вече внимателно заоглеждах красавицата.

— Най-големият бос в дърводобивния бизнес в региона — отговори ми Херцога. — Сега той самият е заложник. Ще решава съдбата му по-късно.

— Хубава клетка ѝ е бил направил — подхвърлих аз, оглеждайки интериора.

— О, да, но все пак клетка. Имаше дори двама нейни персонални бодигардове, които се грижели да не вземе да избяга. Бях готов да ги екзекутирам, но Сибила се помоли за живота им. Младите момичета са ми слабост и винаги успяват да разтопят сърцето ми; дъщеря ми е същата!

— Не знаех, че имате и дъщеря! — възкликах аз и се усмихнах.

— Моето съкровище! — възклика той. — Вече е на двадесет и става все по-хубава! Отрасна в чужбина и сега ще ѝ е трудно да се адаптира в България, но аз ще съм постоянно до нея да ѝ помогам. Ако всичко е наред, тя ще бъде добра компания за Христо, който и без това е труден за адаптация, хе-хе, ако разбирате шагата ми!

Аз се усмихнах, без да потвърдя дали съм го разбрали, или съм усетил нещо забавно. Той удари по масата и рече:

— Но затова ще говорим утре, когато всичко приключи! Оставям те насаме със Сибила, сигурно има какво да си кажете, да поговори родния си език след толкова дълго забвение в тази къща! Живот здраве, утре всички ние ще се нанесем в бащиния ми дом, а ти ще бъдеш богато възнаграден! Виж се със Сибила, а аз ще се погрижа да те нахраня и настаня!

Той стана и излезе. Не ми беше ясно защо баш шефът ще ходи да ми поръча яденето лично, но така и така бях умрял от глад — каквото и да донесеше, щях да го излапам с огромен апетит. Очаквах жената, Сибила, да ме заговори, но така и не се получи. Все още не знаех каква е връзката ѝ с Югюр и как аз самият се вписвам в схемата вместо него.

Докато чаках, се изправих и застанах пред огледалото — исках да видя как изглежда белегът ми в момента. Докато опипвах следата, срещнах погледа на жената в леглото. Гледаше ме втренчено и сериозно.

— Какво правиш? — попитах я безизразно аз.

— Гледам смъртта в очите.

Нещо в мен трепна. Бях чувал тези думи и преди.

— Все пак говориш български?

— Не по-зле от теб — отговори тя без никакъв акцент.

— Лъжеш спасителя си. Това никак не е добре — отбелязах аз, чудейки се какво не е наред.

— Ти също го лъжеш, Трубадур...

Тя изведенъж мълкна и големите ѝ зелени очи се наляха със страх. Никой не можеше да е толкова бърз, но аз не бях никой. Притиснах я с тяло, с една ръка хванах врата ѝ, а с другата опрях ножа под брадичката ѝ. Може би тя вярваше, че съм скочил, когато чух името и се дивеше на бързината ми. Ала аз знаех по-добре: миг преди да ме нарече така, както не бях чувал да ме наричат от години, аз си спомних кога и къде съм чувал първите ѝ думи — достатъчно ми бе да погледна още веднъж очите ѝ.

Спомних си тези очи: любопитни, мамещи, умоляващи и недостъпни. Момиче, което носеше галабия, чийто силует често виждах да се очертаava подире ми и чийто поглед редовно усещах в тила си. Момиче, което знаеше всичко за мен, което се опълчи на баща си заради мен. Момиче, което ми разкри любовта си, но не и лицето си... И заради което се бях превърнал в Трубадур. Изпълнен с моментен гняв, аз я пуснах и след това силно я зашлевих, без да мисля дали после Херцога няма да види следа на лицето ѝ.

Сибила не извика, не изстена, само пусна една сълза, която увисна на дългите ѝ мигли и тупна на бузата ѝ, после бавно се стече надолу към брадичката. Успял вече да се овладея, аз свалих ръка и отстъпих настррана. Значи така изглеждало лицето ѝ... Определено беше красива — зелени очи, червени чупливи коси, сладострастни устни, бяла кожа. Не бе наедряла, откакто я бях видял за последно, едва ли тежеше повече от шестдесет килограма — все така стройна, но с пътни форми. Прекрасно създание, към което таях черна омраза.

— Искам да знаеш, че наистина съжалявам...

— Съжаляваш ли? Та ти ме погуби! — процедих през зъби аз. — Ти унищожи живота ми и всичко, което бях постигнал!

— Направих го, защото те обичах! — рече Сибила и седна в леглото.

— Когато обичаш някого, не го правиш нещастен! — отвърнах ѝ аз.

— Но ти щеше да си щастлив с мен!

Заля ме вълна от спомени. Призля ми. Към силните емоции, умората и глада от днес се присъединиха Сибила и това, което тя ми причини, когато бях млад. Идеше ми да я удуша, тук и сега, без да ми пука за Херцога и двестата му бойци.

— Нима ти не ме искаше? — попита Сибила и се наведе напред, подпирачки се на една ръка. Гърдите ѝ, наполовина оголени от бюстието, се люшнаха към мен. Опита се да ме докосне с опакото на дланта по лицето, но аз отбих ръката ѝ с нетърпящ възражение жест.

— Замълчи в името на своите богове!

— Нима никога не съм възбуджала страстта ти? — продължи тя.

— Беше само веднъж! — не можех да отрека, защото си спомнях всичко, все едно беше вчера. — Позволих си да ти дам утеша...

— Но ми даде надежда! Защо? Защо ме накара да вярвам в нещо, което за теб няма никакво значение?!

— Не съм целил да те карам да вярваш в каквото и да било — отрекох аз. — Смятах, че си получила това, което търсех и че нещата щяха да свършат дотам!

— Ала за мен беше едва началото!

— Да, началото на моя край, проклетнице!

— Мога да ти се реванширам! — каза тя и сключи пръсти като за молитва. — Ще бъда, ако искаш, не твоя жена, а твоя слугиня, робиня, куче твое!

Гледах я как се моли насреща ми, сълзите се стичаха от очите ѝ и размазваха черния грим. Стоеше на колене пред мен, млада, красива и унизена, чакаща една моя дума. Ако помежду ни не стояха седем години мрак, щях да се прекърша и да я прегърна, да я направя щастлива и да забравя. Но мракът беше там и падането му над живота ми бе дело на Джехане, дъщерята на Яред.

— След всичко, което изтърпях заради теб, по-скоро ще сляза в Ада! — рекох.

— Адът? Аз вече минах през Ада заради теб, Трубадур! — извика тя и след това се хвърли по гръб на леглото. Очите ѝ се заковаха в тавана и с треперещ глас Сибила-Джехане ми разказа за патилата си. След моето напускане Яред я направил за наказание държанка на богат

грък, после гъркът я разменил на свой гост срещу един Мерцедес МЛ. Новият ѝ мъж се оженил за нея, но скоро след това бил убит от конкуренцията. Убийци преследвали и Сибила, но благодарение на Яред тя се спасила от тях. Баща ѝ я пратил на остров Крит, където да прислужва и шпионира в дома на един от неговите най-големи клиенти. И след три безплодни години на Крит, Яред я забравил, не искал да има нищо повече с нея. Тя се опитала да се приbere у дома, но незнайно защо, била изпъдена. Докато се чудела какво да прави в Истанбул без опеката на Яред, се запознала с български бизнесмен, който успял да я благоразположи към себе си и я довел тук, в Батак. Ежедневието в една стая обаче не съвпадало с представата ѝ за добър живот. Сега, натъквайки се ненадейно на Херцога, тя решила, че може да предизвика интереса на баща си и да си възвърне благоразположението му.

Съдбата бе жестока към мен — отново попадах в дългите ръце на Яред Радан.

— Готова съм обаче да зарежа всичко и да избягам, стига да бъдеш отново с мен! — завърши разказа си тя.

— Никога не съм бил с теб, Сибила! — отрязах я аз. — Онзи, когото познаваш отпреди, считай за мъртъв. Сега съм друг човек, далеч от миналото ми!

— Ха! — извика тя и присви очи. — Далеч от миналото си, а се представяш за Югюр и се каниш да убиваш непознат! Това е в кръвта ти, колкото и да го отричаш! Върни се при Яред и той ще те приеме като блуден син! Върни се при мен и ще те взема като любим съпруг!

— Не! Моят път води далеч от вас!

— Твой път минава през миналото ти, към твоето истинско Аз, за което те е страх да си признаеш! Рано или късно ти ще се завърнеш при баща ми, който все още те чака, за да ти прости!

— Никога повече няма да стъпя в Истанбул — отвърнах аз.

— Няма нужда! — тя се усмихна триумфално. — Яред от няколко седмици живее във Варна! Кажи сега, че не ти е удобно да отидеш и да му поискаш прошка!

Новината ме стъписа. Най-омразната ми личност бе само на четиристотин километра от мен. От една страна, почувствах тръпката да стисна врата му с две ръце и да го прекърша, от друга страна, осъзнах колко по-уязвим съм с Яред в границите на страната.

— Югюр явно не беше наясно с очакваното завръщане на блудния син — рекох аз.

— Югюр бе импулсивен и склонен да се вживява прекалено — отсече Сибила. — Убил си го, нали?

— Нямах избор — потвърдих аз. — Дадох му шанс да се откаже, но той вдигна пръв ръка срещу мен.

— Това е знак, Трубадур! — извика Сибила. — Съдбата те е насочила тази нощ насам, съдбата те е срещула с Югюр и те е изпратила после на негово място! Как иначе щеше да попаднеш точно на мен?

Замислих се за миг. Сибила може би имаше някакво право — каква бе възможността да се натреса точно на нея и на Югюр? Започнах да изпитвам неприятното усещане, че съм просто марионетка и кукловодът дърпа конците ми, без да се съобразява с моята воля.

— Е, ще свършиш ли работата на Югюр? По телефона той ми гарантира, че задачата е напълно според възможностите му; а ти беше дори по-добър от него! — попита ме Сибила.

Естествено, нямах друг избор. Не можех нито да разкрия самоличността си, нито да се измъкна от гъмжащия от хора на Херцога град. Освен това, ако можеше да се вярва на Херцога, Магьосника бе заобиколен от силна охрана и сам едва ли щях да я преодолея.

— Ще я свърша — рекох аз. — Какво ще спечеля аз от това?

— Ти ли? — тя се усмихна с намек за ирония. — Ние никога не печелим, Трубадур, ние сме просто оръжия. Но!... — очите ѝ изведнъж се разшириха и усмивката ѝ стана по-ширака. — Току-що ми хрумна: аз печеля теб, ти печелиш мен! Кой мислиш, трябваше да разпознае Югюр? Знаеш ли колко ми костваше да не се издам, когато на дисплея вместо него видях теб? Познах те веднага, въпреки годините и белега на лицето. Още в същия миг изпитах скръб за Югюр, защото нямаше как да е съвпадение — да се явиш в уречения час вместо него; но вътрешно започнах да ликувам, защото мислех, че си мъртъв или пък толкова далеч, че повече никога да не те зърна.

— Пак ти го казвам, Джехане — рекох аз и я хванах за раменете. — Аз съм свободен човек! Не мога да бъда купуван и притежаван нито от Яред, нито от теб! Признателен съм ти, задето не си им казала да ме разстрелят като куче още в колата, но имам свои цели и планове, които включват само и единствено мен самия!

— Ще вииидим... — през последните минути тя бе възвърнала самообладанието си и вече се държеше с мен като с равен. Нямаше как иначе, тя беше дъщеря на баща си — обучена да бъде силната страна, макар и да не го показва. Можех само да гадая какви са плановете на Яред спрямо Херцога.

— А какво всъщност те води насам? Какъв повод е избрало провидението, за да се срещнем? — попита тя с лукав тон.

Нямаше нужда да крия.

— Същият този Магьосник. Имам сметки за уреждане с него.

— Ето, виждаш ли! — тя плесна с длани в изблик на радост. — Няма нищо случайно в живота ни!

— Вярваш ли на този човек, Джехане?

— Херцога е луд и ти сам си го осъзнал — рече тя вече по-сериозно. — Но днешните му действия ще отприщят лавина от събития, която ще отвори пътя към облагодетелстване на трета страна. Баща ми има потенциала да работи именно с нея. Херцога е... инструмент. Всички тези средства и наемници, които е използвал, са платени от друг. И този друг ще си ги върне с лихвите.

— Значи Херцога си мисли, че Яред работи за него, но всъщност той работи за интересите на Яред? — обобщих аз.

— Нещо такова — тя махна с ръка в знак, че иска да приключи темата. — Идея си нямаш колко трудно бе да измисля примамлива за баща ми схема в рамките на два дни! Ако се върнеш у дома, ще разбереш много повече.

Нямах и желание. Докато пътят ми съвпадаше с този на Херцога и Яред, щяхме да вървим заедно. Моята цел бе да се добера до прословутия вълшебник.

— Какво знаем за обекта, Джехане? Как щеше да действа Югюр?

— Свикни да ме наричаш Сибила, докато сме тук! Е, кодово име: Магьосник; не ни трябва предишното — рече Сибила. — Вероятно местен учен-отшелник; саможив, отделен от социума. Преди пет години станал приближен на Христо Благовестов, брата-аутист на Херцога. Според източниците ни е започнал да упражнява влиянието си над Христо още преди седем години. Вероятно е някакъв тип медиум, подозирате и че е опитен в хипнозата. Има данни, че е вещ в психоанализата и освен това е манипулативен тип. Сам по себе си не би трябвало да представлява заплаха за теб.

— Как ще стане извличането на Христо Благовестов? — попитах аз.

— Твоята работа е да отстраниш Магъосника — отсече Сибила.

— За останалото ще получиш директива на място.

Последното, което чух, не ми хареса. Директиви на място не носеха нищо добро за изпълнителя. Само допреди минути Сибила ме увещаваше да се върна и да коленича пред Яред, а сега ме пращаше на мисия без план за измъкване.

— Има ли предпочитан маршрут?

— Да, ще плувате до отсещния бряг.

Този път не скрих изненадата си.

— Ще плуваме?

Тя кимна утвърдително.

— Нахрани се добре и поспи два часа. В пет сутринта ще преплавате язовира, ще изкатерите скалите, ще проникнете в имението и ти ще убиеш Магъосника, а партньорът ти ще осигури извличането на Христо Благовестов и пътя ви назад. Инфильтрирането по суза е невъзможно — охраната бди денонощно. Ако потеглите с лодка също ще ви забележат рано. Остава само един вариант — да плувате до отсещния бряг. Мъглата ще ви осигури прикритие.

Звучеше толкова лесно казано от нежните ѝ уста. На мен ми причерня.

— Не се преструвай — усмихна ми се широко Сибила. — Знаеш как да се справиш!

Минута по-късно вратата се отвори и нахлуха Херцога и Спиридонов. С все така приповдигнато настроение и тупайки ме свойски по рамото, организаторът на този цirk ме отпрати да си почина. Като насын се озовах в друга стая, където ме чакаха гореща вана, поднос с храна и широко легло. Колкото и да ме тревожеха мисли за предстоящата задача, аз се предадох на съня, който отлагах вече близо денонощие.

Събудих се в момента, в който вратата се отвори. Пръстите ми стиснаха пистолета под възглавницата, но заплаха нямаше — бе един от мъжете в черно, които охраняваха Херцога.

— Добро утро. Имаш десет минути, за да се приготвиш — каза ми той и затвори вратата след себе си.

Седнах в леглото и потърках очи. Чакаше ме работа.

Заведоха ме до брега, където ни очакваше екип с водолазни костюми. Групата се състоеше от трима — двама мъже и една жена. Подадоха ми черен неопренов костюм като техните и ми помогнаха да го облека. Единственото, което запазих от облеклото си, бе стилетът — побра се удобно в джоб на колана. Партиорите ми носеха маски и нямах възможност да видя нещо повече от очите им. Тези на жената бяха с легко монголска извишка, черни и безстрастни. Нямаше как да преценя дали е красива, или не, или пък дали съм я виждал някъде преди.

Над водата продължаваше да се стели тънка мъгла, като по поръчка за промъкване. Езерните вълни се плискаха глухо в брега. Наоколо нямаше жива душа.

Подадоха ми пистолет УСП със заглушител и картечен пистолет МП5 модификация СД6 — също със заглушител.

— Имате по-малко от час, за да се доберете до отсрещния бряг — рече Спиридонов. — И тридесет минути в имението. Югюр и Елиз влизат, а другите двама чакат за извлечане на брега. Ако се провалите, ще щурмуваме. Придържайте се към плана и успех!

Огледах „колегите“ си — никой от тях не носеше пакет, който да прилича на надуваема лодка. Нима щяхме да плуваме с Христо на връщане? Вече ми беше трудно да си представя Яред в организацията на тази акция.

Останалите изглеждаха готови. До последно се надявах поне на някакви снимки на имението, в което ми предстоеше да проникна, но уви. Спуснахме се в студената вода и започнах да осъзнавам в каква глупост съм се забъркал.

Няма смисъл да описвам плуването в мрака — знаехме посоката, мъглата ни обгръщаше отвсякъде и с всяко замахване се молех проклетият бряг най-после да се появи. Елиз плуваше отпред, следвах аз, а зад мен — другите двама катили. В един момент усетих нещо много неприятно — товарът ми плавно олекна и докато се осъзная, бях останал без автомат. Бързо се гмурнах на по-дълбоко и размахах ръце, но не успях да го напипам — вече пропадаше към дъното.

Естествено, цапайки над тонове вода, над тонове черна катран вода, не исках да мисля какво може да се крие отдолу. След като изгубих нашия бряг от поглед започнах да си припомням всички истории за риби-чудовища из големите водоеми. На няколко пъти ми се

стори, че кракът ми докосва нещо меко и хълзгаво, но си наложих да не се паникьосвам.

След безкрайни махове с ръце и крака хоризонтът притъмня и Елиз плавно спря на място. Обърна се към нас и посочи с палец надолу. Време беше малките кислородни бутилки да влязат в действие. Миг покъсно разбрах и защо — лъч светлина с диаметър около два метра разцепи пелената на около петдесет метра от нас и се стопи също толкова внезапно. Поне за едно дотук Херцога и Сибила бяха прави: периметърът бе под наблюдение.

Потопихме се в дълбините. Ако по-рано се притеснявах от сомовете-чудовища под мен, сега рискувах да ги срещна очи в очи; или очи в паст. Последната отсечка, на пет метра под повърхността, беше кошмарна. Ликувах, когато видях водораслите и брега пред носа си.

Излязохме в основата на скала. Над главата ми се извисяваха десетина метра хълзгав черен камък. Без да ми продума, Елиз тръгна нагоре — изтегляше се ловко като котка и не поглеждаше назад. Момчетата зад мен ми дадоха знак, че остават да чакат там. Време беше да се заема с това, за което бях нает, т.е. за което беше нает мъртвият ми брат Югюр. Изух плавниците и останах само с гумени обувки. Проверих дали пистолетът е надеждно закрепен за колана ми и задрапах нагоре след плавно поклащащия се задник на Елиз.

Изкачването не беше лесно, но в скалата за невъзможно го поставил значително по-ниско, отколкото си бях мислил в началото. На два пъти замръзвахме, щом над нас минеше лъчът от прожектора, но ъгълът му не беше подходящ, за да ни освети. След по-малко от десет минути Елиз се изкатери и стъпи на стабилна земя. Аз я последвах, набрах се през ръба и легнах по корем до нея. Потупах я по рамото и се опитах да я погледна въпросително, явно неуспешно. Тя ми даде знак да тръгвам.

Намирахме се плътно до зида, ограждащ обекта. Стената бе гладко измазана, висока около три метра. На десетина метра вдясно трябваше да се намира позицията с прожектора. Елиз ме поведе покрай стената в същата посока; явно щеше да ме изчака някъде по-навътре. Движехме се плътно до нея, безшумно и бързо. Успях да зърна вишката — голям прожектор и двама мъже на платформа над оградата. Единият оперираше с осветителното тяло, а другият държеше на рамо карабина с оптически мерник и обхождаше с поглед пътя на лъча.

Озовахме се под тях, без да ни забележат, и Елиз извади пистолета си. Даде ми знак да застана до нея и какво да направя след това. Аз сплетох пръсти и подложих дланите си на височината на кръста ми. Маскираната жена подскочи, стъпи на ръцете ми и аз я подхвърлих нагоре. Миг по-късно чух двата изстрела и видях как единият от гардовете се свлече. Вторият остана подпрян на прожектора. Елиз отново използва повдигането ми, за да се изкачи на стената. След като огледа и ми подсказа, че е чисто, подаде ръка. Отскочих към зида, успях да грабна дланта ѝ и да стигна ръба. Проникнахме в обекта.

Дворът беше добре поддържан, с разнообразна растителност, която ни послужи като естествено прикритие. Къщата беше двуетажна, с големи прозорци, повечето от които гледаха към язовира. От нашата позиция забелязах близо десетина охранители с автоматично оръжие, които патрулираха из двора. По-надолу трябваше да е порталът, защото имаше повече светлини и се мърдаха шест-седем сенки.

Елиз ме поведе към къщата. Избегнахме патрулна двойка и се промъкнахме зад гърбовете на мъжете до стената на къщата. Прилекна и ми посочи продълговато прозорче почти до земята. След това извади от контейнер на колана си скоч и започна да облепва стъклото. Когато покри около половин квадратен метър, го натисна и го счупи навътре. Преви лентата-стъкло надолу и започна да го чупи така, че да не падне в къщата. Когато отворът стана достатъчно голям, тя отстрани скоча с полепналото по него стъкло и се шмугна вътре. Миг по-късно ръцете ѝ се показаха и прибраха стъклото. Аз се огледах за последно, легнах на земята и се спуснах подире ѝ.

Намирахме се в неосветено мазе. И двамата носехме мини фенери, които влязоха в употреба. Изкачихме стълбище и преди да отворим вратата, Елиз отвори друг джоб и извади миникамера, прикрепена към гъвкав кабел. Пусна я под вратата и свърза другия край на кабела с миниатюрния дисплей на ръчния си часовник, който моментално даде картина. Погледнах над рамото ѝ: двама мъже стояха от другата страна на вратата и си говореха. Щом напрегнах слуха си, долових и думите им — нещо за футболна среща.

Изчакахме около шест минути, преди те да се преместят. Когато излязоха от полезрението на камерата, Елиз извади шперц и се зае да отвори вратата. На единадесетата минута от изкачването на скалата бяхме в коридор във вътрешността на къщата.

След като нямахме ясна директива, оставаше да открием Христо и Магьосника, претърсвайки стая по стая. Двамата извадихме оръжията и тръгнахме, Елиз водеше две крачки напред. Надявах се, че когато ги открием, тайнствената ми партньорка нямаше да вземе инициативата.

Влязохме в нещо като трапезария. Двама охранители седяха на диван, с гръб към нас, един беше прав, с лице към вратата, и отпиваше напитка от порцеланова чаша. Покрай него минаваше жена с поднос с мръсни чинии в ръце. Очите на мъжа се разшириха, щом ни забеляза, но това беше единственото, за което му дадохме време. Прострелях го в устата точно когато сваляше чашата от устните си. Елиз дръпна рязко спусъка и откосът ѝ мина през главите на седящите мъже и начерта линия от кървави дупки по торса на жената. Тя се строполи на пода, а чиниите се разпръснаха около нея, вдигайки прекалено много шум.

Погледнах партньорката си с укор — не беше нужно да убива и жената. Шумът привлече внимание, чухме викове и стъпки из къщата. Заложих на нюха си, че целта ми е някъде на горния етаж, и хукнах към стълбището. Още щом стигнах горе, една врата до мен се отвори навън и видях да се показва ръка с пистолет. Изритах вратата и ударих ръката — човекът изтърва пистолета отвън, аз отворих пак и забих юмрук в лицето му, което го събори по гръб на пода. Обходих стаята с бърз поглед — мъжът беше сам. Затичах се напред и с периферното си зрение забелязах как зад мен Елиз пусна кратък откос в падналия охранител.

Срещу мен имаше двойна врата, чиито крила се разтвориха навън с удар. Светкавично приклекнах до стената и насочих пистолета си напред. На прага се появиха двама мъже с автомати Калашников, които мигновено откриха огън. Застрелях по-близкия до мен с два куршума в гърдите и веднага стрелях по другия. Уцелих го в дебелия врат и го разконцентрирах — той отпусна оръжието си и опита да се извърне към мен, но с още две попадения го доубих.

Махнах на Елиз да ме последва и чух тих стон — бяха я покосили лошо: лежеше по очи, дясната половина на тялото ѝ бе разкъсана и окървавена. Един куршум бе откъснал дясната ѝ ръка в лакътя и тя все още стискаше картечния пистолет на пода. Аз се върнах назад и я повдигнах на рамо; без Елиз нямаше план, без план бях един обикновен убиец в чужд дом. Прескохих труповете на двамата охранители тъкмо за да видя как долу на стълбите има вече четирима нови противници,

които откриха огън. Бързо затворих двете врати след мен и оставил Елиз да лежи, с гръб, подпрян на стената.

Обърнах се и замръзнах — на фойерли до малка кръгла масичка в левия ъгъл, с чаши чай в ръце, стояха двама мъже и ме гледаха като препарирани. По-старият беше белокос, с гъста брада, която се сливаше с косите му, и ясен син поглед. Носеше карирano туидово сако с бяла кърпа в предния джоб. Краката му бяха преметнати един връз друг и обути в раирани домашни чехли. По-младият беше на около двадесет и пет, с не много къса кестенява коса и голобрадо лице. Очите му ме гледаха така, сякаш искат да се отклонят към нещо друго, но някой им е казал: не, гледайте към человека с пистолета. Той беше по пижама, загърнат с домашен зелен халат.

Знаех, че в този момент от мен се очаква да простираям стареца, който по всяка вероятност бе маркиран с кодовото име Магьосник и да изведа някак си Христо Благовестов. Поне Елиз до мен щеше да го очаква. Вместо това тя насочи пистолета си към младия Благовестов и стреля в гърдите му. Докато видя кървавото цвете да разцъфва на зеления му халат, аз инстинктивно насочих своя пистолет към Елиз и сложих край на мъките ѝ.

Възрастният мъж извира и скочи към младежа.

— Какво правите... Не разбирам!

Аз също не разбирах.

— Жив ли е? — попита аз и се приближих към тях. Старецът ме погледна гневно.

— Да, но не благодарение на вас!

— Всъщност благодарение именно на мен — възразих аз. — Вторият ѝ изстрел щеше да е летален.

В този миг върху вратата се стовари силен удар и крилата се разтресоха. Нямах намерение да влизам в нова престрелка, затова насочих пистолета към момчето и казах на другия:

— Излезте и им кажете, че ако някой се опита да влезе, господин Благовестов ще навести Бог. След това затворете вратата и останете тук.

Той присви очи, понечи да каже нещо, но после изпълни нареджданията ми. Първо извира на онези отвън да спрат, след това се увери, че вратата е затворена. Колко ли въоръжени мъже имаше отвън? Шест, седем, десет?

Когато приключи, с каквото му бях казал, старецът се върна при момчето. Христо дишаше тежко, но куршумът не бе засегнал нито сърцето, нито трахеята му. Той стисна ръката на възрастния мъж и ми хвърли уплашен поглед. Магьосника извади отнякъде пакет носни кърпи, сграбчи ги накуп и ги притисна в раната.

— Трябва му лекар и то веднага! — рече мъжът.

— Не и преди да си изясня какво точно се случва — рекох аз. — Кой сте вие?

— Аз съм доктор Рубинщайн и от седем години работя с Христо — отговори той. — Смея да кажа, че терапията ни се отразява отлично на състоянието му, имайки предвид, че преди това нито баща му, нито брат му са положили никакви усилия да се преборят за нормален живот на момчето.

— Здравей, Христо — казах бавно аз. — Съжалявам, че стреляхме по теб.

Той изкриви леко уста (можеше да е и заради болката), стрелна с поглед тавана и накрая рече:

— Здравейте...

— Вижте, докторе, нещата са по-сложни, отколкото вероятно предполагате! — започнах бързо аз. — Бях нает да убия всъщност вас, т.е. един друг човек беше нает да убие вас, аз убих него и заех мястото му, защото спешно трябваше да говоря с вас, а това изглеждаше единственият начин, имайки предвид как сте изолирани.

— Господин Благовестов обеща да се грижи за брат си — рече Рубинщайн. — И въпреки охраната, която му осигури, ето ви вас, целещ се в мен, а Христо е прострелян и има спешна нужда от помощ!

Думите на Магьосника ме хвърлиха в смут. Той сякаш току-що каза, че охраната е била осигурена от Херцога. Не, не ми се бе счуло.

— Доктор Рубинщайн — усмихнах се аз, — всъщност убийството ви бе поръчано именно от господин Андрей Благовестов! Пред мен той ви представи като безскрупулен манипулятор, който контролира брат му, а къщата — негов затвор.

— Това са пълни глупости! — извика той. — Аз съм доктор по антропология и професор по психология! Вече години наред лекувам Христо по нестандартни методи, извлечени от хилядолетията човешки опит, а не според неуспешните експерименти на медицината от петдесетте насам! Как смее този Андрей да извърши подобни деяния!

— Не знам и не е моя работа! — рекох аз. — Знам само, че аз трябваше да убия вас, а тя — посочих Елиз — вероятно е имала и друга задача. Вижте, нямам никакво време. Съжалявам за случилото се с Христо и ви уверявам, че изобщо не възнамерявах да ви наранявам! Нужна ми е спешно вашата помощ!

— Който и да сте, на нас е по-нужна вашата помощ! — каза ми изведенъж докторът. — Имам чувството, че повече не мога да се доверя на никого в този дом! Помогнете ми да измъкна Христо оттук и ще видим с какво мога да ви бъда полезен аз!

Интересно, значи все пак щяхме да имаме извлечане. Усетих, че колкото и да притискам доктор Рубинщайн, той нямаше да ми съдейства, докато е заплашен животът на Христо. Нямаше и вариант, в който ги зарязвам да се оправят, защото без информацията, която очаквах от доктора, пътят ми не водеше наникъде, освен в гроба. През последните няколко часа не бях имал видения с Диана, но можеха да ме сполетят във всеки момент и да бъдат не просто убийствено болезнени, а буквално убийствено болезнени.

Опитах се да преценя шансовете си — нямаше как да си пробия път с бой — ако наистина Херцога бе осигурил охраната, то отвън вече ме чакаха няколко десетки въоръжени до зъби наемници. Погледнах през прозореца, но беше прекалено високо и за двамата, да не говорим, че отвън мярнах хора с пушки, които отвърнаха на погледа ми. Единственото, което ми оставаше, бе да изляза през парадния вход с Христо под ръка. Предложих го на доктора и той веднага се съгласи; може би също бе обмислял пътищата за бягство.

Завъртях ключа, натиснах дръжката на бравата и бавно отворих вратата. Тя се плъзна встрани и ми разкри коридор, пълен с въоръжени мъже. Аз подбутнах Христо напред и тръгнахме. Можеха да ме застрелят за секунди, но аз стоях пътно зад брата на Херцога с пистолет, опрян под брадичката му. На крачка зад мен вървеше антропологът, с ръце вдигнати над главата.

— Направете път или ще застреля господин Благовестов! — извика докторът.

Мъжете ме гледаха със злоба и сигурно копнееха да ми разпилеят главата по тавана и стените, но послушаха человека зад мен. Отвориха ми просека, но толкова тясна, че закачах лакти, рамене и автомати. Поне едно им признах — никой не се опита да ме обезвреди — тези хора

съзнаваха, че дори да умра на мига, пръстът ми на спусъка щеше да обезглави заложника. Слязохме на долнния етаж, където тълпата бе не по-малка — въоръжени мъже в цивилни и военни дрехи, които възнамеряваха да ме убият при първа възможност.

Излязохме навън и видях паркиран един от големите автомобили „Волво“, с които ме бе посрещнал Спиридонов по-рано. Вратите бяха отворени и вътре не се виждаше никого.

— Влизаме! — казах на доктора. — Ти ще караш!

Заедно с Христо седнахме отзад, а Рубинщайн се настани на предната седалка и включи двигателя.

— Давайте, не много бързо — наредих аз. — И дръжте главата си ниско; не знам какво ще им хрумне в последния момент.

Колата потегли към портала. Никой не ни разстреля, докато минахме през металната арка. Пътят навлезе в гората. Аз се бях смъкнал максимално надолу и попивах раната на Христо с нов пакет носни кърпи.

— Браво, господин Благовестов, държахте се изключително храбро! — похвалих го аз.

— Аз не съм „господин Благовестов“, господине — отвърна ми той, гледайки през прозореца. — „Господин Благовестов“ е брат ми; аз съм просто Христо Аутиста.

— Въсъщност брат ви предпочита да го наричат „Херцога“ — вметнах аз.

— Дотук ми е дошло от болните амбиции на Андрей! — възклика Рубинщайн. — Казината, кокаинът и проститутките в Монако му промиха мозъка! Изживява се като феодал, дошъл да си върне бащинията!

— Той смята, че вие сте в дъното на конспирация, в която Христо държи бащините капитали, но де факто ги управляват някакви зли бизнесмени — продължих аз.

— Разбира се! Макар и с предизвикателство в общуването, Христо е законен наследник на петдесет процента от бащините активи! Постарах се да му вдъхна увереност и да предяви претенции към онова, което е негово. Христо създаде холдинг с пълномощни директори, които да се занимават с ежедневните операции вместо него. Факт е, че оттогава бизнесът е на печалба и донякъде компенсирахме щетите, нанесени от некадърното и самоуверено управление на Андрей!

— Брат ми не е толкова лош... — промълви Христо и отново ме погледна в очите. — Просто е глупав. Не вярвам, че е искал да ме убие.

— Но той ми разказа детайлите лично... — започнах аз и си спомних, че основните детайли от мисията не ми бяха представени от Херцога, а от друг. Самият Андрей Благовестов също така не присъства, когато тръгвахме. Дали не усещах дългата ръка на Яред?

Излязохме от гората и потеглихме покрай язовира. Посъветвах доктора да кара направо към Ракитово, нямах вяра на никого в Батак. След като огледах раната на Христо, прецених, че ще изтрае още час, без опасност за живота — куршумът беше разбил лявата ключица и беше излязъл през гърба.

Небето беше почнало да изсветлява на изток.

— С какво мога да ви бъда полезен аз? — попита ме докторът. Христо спеше до мен.

— Малко вероятно е да повярвате на моята история, докторе — рекох аз. — Но вие сте единствената ми надежда!

— Слушам ви. Аз съм видял много невероятни неща по света. Интересно ми е дали ще успеете да ме изненадате — отвърна той.

— Окей. Вярвате ли в съществуването на нимфи?

— Не.

— О, значи става по-трудно.

— Знам, че съществуват нимфи, господине. При такова условие няма нужда да вярвам в тях; все едно да вярвам, че бананите са жълти.

— Разбирам — рекох аз и ми олекна. — Една от тях вчера ме изпрати да търся Вълшебника от Батак. Възможно ли е това да сте вие?

Той изсумтя и се почеса с пръст по челото.

— Много е вероятно да е имала предвид мен, макар че не съм никакъв вълшебник. Всичко, което умея, е да трупам знание и да го използвам адекватно. Не мога по невероятен начин да затворя раната в гърдите на Христо, но успях да затворя тази в мозъка му. За мнозина това беше чиста магия.

— Надявам се познанието ви да е от полза и в моя случай — рекох аз и му разказах за събитията в Тополово, като пропуснах интимния момент с Ива. Той ме слушаше с видим интерес, поглеждаше ме често в огледалото и ми задаваше кратки въпроси, които ми помогнаха да му представя повече детайли, отколкото бях предполагал.

— Вашата история трябва да бъде документирана, господин... — той спря. — Как всъщност е името ви?

— Истинското ми име вече няма значение — отвърнах аз. — Последното, с което ме нарекоха, бе Трубадур. Използвайте него или просто ми викайте Иван, Георги или Петър.

— Трубадур... Харесва ми — рече той. — Много нетрадиционно за нашите ширини. Как се сдобихте с него, ако не е тайна?

Тайна беше, но не видях проблем да споделя с него. От този човек зависеше дали ще видя зората или не.

— Някога членувах в една организация — казах му аз. — Тази организация се занимаваше предимно с поръчкови убийства. Когато имахме нарочена цел, ние давахме на тази цел име-прякор и оттам насетне, до смъртта на мишлената, тя носеше само това име.

— Тоест, ако ви подслушат или следят, вие не издавате истинската самоличност на жертвата? — попита той.

— Не. Нас никой никога не ни е подслушвал — разочаровах го аз. — Отнемайки на жертвата истинското име, ние я отписвахме от света на живите. Получиши ли прякор от нас, ти вече си мъртъв. Докато носиш името ни, душата ти виси между човешкия свят и отвъдното; губиш всичко човешко, губиш себе си — можеш да се криеш, да се съпротивляваш, да се молиш, да се пазариш — но това няма да те спаси. Дадем ли ти името, си свършен. Ако първият убиец се провали, ще дойде втори, ще дойде трети и така, докато не умреш, носейки нашето име. Какъв си бил, преди да ти дадем име, няма значение — наречем ли те, за нас си просто мъртвец.

— Звучи ми като организация, с която не искам да си имам работа — каза Рубинщайн. Аз кимнах.

— Е, а вашето име?

— Получих го, когато реших да напусна организацията. Оттогава за тях аз съм ходещ мъртвец — „а сега още повече отпреди“.

— Вие сте с единия крак в гроба, разбирам — кимна Рубинщайн.

— В миналото е имало случаи, когато хора, считани за загинали в чужбина, се завръщат в родния си край живи и здрави. Вместо да ги посрещнат с радост, близките им ги третират като призраци и не признават съществуването им. Те са там, дишат, ядат, мислят и говорят, но всички се правят, че не ги забелязват, оплакват ги редовно и тъгуват за загубата.

— Ние правим същото, но в обратен ред — съгласих се аз. — Ние превръщаме хората в сенки, въпреки че нито те, нито близките им го осъзнават.

— Добре, Трубадур — рече Рубинщайн. — Готов съм да ви прости за това, което сторихте на Христо. Уви, аз не мога да ви изпратя в Отвъдното, но мога да ви кажа какво съм чел по въпроса. Естествено, тази тема ме е вълнувала през годините, но никога не съм стигал до практически опити!

— Признавам, че очаквах повече — измърморих аз разочаровано.

— Значи не сте си създад правилните очаквания — отряза ме докторът. — Ето какво, трябва да бъде изпълнен ритуал. Целта ви не е просто да умрете, а да слезете жив там долу и да се върнете. Виждам това да се случи посредством ритуал, отделящ духа от тялото. Така физически вие ще останете тук, в транс, а духът ви ще се пренесе в Отвъдното.

— Имате ли идея кой би могъл да проведе този ритуал? — попитах аз, разяждан от съмнения.

— Всъщност да. Ритуалът може да бъде изпълнен или от шаман, или от вещица. Откъм шамани в границите на страната сме силно ограничени, но пък вещица ще ви намеря. Следващото, от което ще имате нужда, е оръжие. Духът ви няма да може да вземе нищо конвенционално от нашия свят, а не знам какво ви чака там и дали ще откриете подходяща екипировка. Според много източници има един тип оръжие, което може да бъде пренесено в Отвъдното и да бъде използвано там — оръжие, изковано от небесен метал.

— Що за глупост?... — не се въздържах аз. Той ме стрелна с поглед в огледалото.

— Казвам ви какво съм чел. От зората на човечеството до днес металът, паднал с метеорит, се е считал за свещен и за притежаващ магически свойства. Имайки предвид, че във всяка легенда лежи някаква истина, ви съветвам да се сдобиете с острие, изработено от паднал метеор.

— Откъде, по дяволите, да... — Естествено. В моменти като този как да не мразиш съдбата?

— Внимавай да не се порежеш.

Аз се сепнах и отдръпнах ръка назад. Усетих как той застана зад мен, точно на две педи разстояние. Обзалагах се, че стои леко изпъчен,

с ръце, хванати зад гърба. Заставаше в тази поза, когато се чувствуваше в безопасност, само сред хора от домакинството. Никога обаче не си бях правил илюзии, че аз съм в безопасност, когато ръцете му са зад гърба — веднъж бях станал свидетел колко смъртоносно бърз може да е той в тази поза — прониза в гърлото своя гост, без да промени изражението си, без да прекъсне речта си; избърса острието в рамото му и отново сключи пръсти зад гърба си.

Яред се пресегна покрай мен и вдигна единия кинжал от поставката. Хвана го за дръжката и го придвижи все така над рамото ми. Опитах се да не потреперя, когато острието мина покрай ухoto ми.

— Обърни се — рече той.

Аз изпълних желанието му, както винаги бях правил. Яред държеше оръжието пред себе си, легнало върху дланта му.

— Харесва ли ти?

Аз обходих с поглед кинжала и кимнах. Дръжката беше от кост, посивяла и загладена от годините. В края си беше удебелена и леко извита, за да не се изплъзва ръката при намушкане. Ефесът бе от почти черен метал с по-светли сребристи жилки в него и се сливаше плавно с острието. Самото то бе дълго около тридесет сантиметра, леко извito, дебело в основата около три сантиметра и стесняващо се към върха. Кинжалът, който остана на стойката, бе негов близнак.

Яред погали лезвието с пръст.

— Изработени са преди повече от триста години от небесен метал. Било е изключителен късмет да се открие толкова голям къс руда с отлично качество. Остриетата са се получили здрави, гъвкави и трудно затъпляващи се. Иначе — желязо като желязо — не може да се сравнява с дамаска или японска стомана.

— Има нещо магнетично в тях — промълвих аз.

— Има, и още как! С този кинжал можеш да убиеш човек, но не това е предназначението му. Близнаците са изработени за убиване на демони и други нечестиви същества.

— Демони не съществуват — казах бързо аз.

— Глупак! — извика Яред и изненадващо ме зашлели. Аз потръпнах, но не посегнах да се защитя. — Това, че ти не си виждал, не значи, че не съществуват!

— Ти виждал ли си? — отвърнах му предизвикателно аз.

— Не, но ако видя, имам с какво да ги посрещна — рече той и сложи край на разговора ни.

Оставил доктора-вълшебник и повереника му на паркинга пред болницата. Преди да се разделя с тях, Рубинщайн хвана двете ми ръце в своите и рече:

— Притежавате таланта да се забърквате в големи неприятности! Надявам се въпреки това да успеете в начинанието си. Оцелеете ли, бих искал да ме потърсите и да споделите преживяванията си, особено онези Отвъд!

— Обещавам да ви се обадя, докторе — рекох аз.

— И помнете! Преди да отидете при Камила, си подсигурете оръжие. Ще бъде жалко да успеете да преминете от другата страна и да няма с какво да се защитите.

Сбогувах се с двамата, пожелахме си взаимно успех и ги изпратих да се оправят в болницата.

В Батак оставях доста неизвестни, но първата ми работа бе да се отърва от належащия ми проблем — Диана. Вълшебникът от Батак не ми помогна особено — най-ценното бе, че ме упъти към съвсем истинска, поне според него, вещица, на име Камила, която трябваше да знае как да ме прехвърли в Отвъдното. Преди това обаче ми предстоеше не по-малко изпитание — да се сдобия с Близнаките на Яред.

ГЛАВА IV

КОГАТО СЕ ЗАВЪРНЕШ У ДОМА

Денят ми започна по изключително необичаен начин още от сутринта: първите слънчеви лъчи ме хванаха да обират все още влажно пране от простор. Бях огледал десетина къщи, докато се спра на подходящи дрехи, и сега тичах по гащи обратно към колата, следван от бесния лай на кучетата зад всички огради по улицата. Нямах угризения обаче — преметнат на въжето оставил да съхне професионален неопрен, който със сигурност беше в пъти по-скъп от парцалките, които бях задигнал.

Спрях отново в другия край на града и се преоблякох. След това събрах всички дреболии от колата, които можеха да ми бъдат от полза, и зарязах воловото на Херцога в една нива. Не си правех илюзии — скоро градът щеше да бъде щателно претърсен от хората му, а и не исках да се движа за трети път в рамките на денонощието с автомобил, чийто водач бях убил малко преди това.

Пообиколих улиците и скоро се натъкнах на самотен таксиджия, който пиеше кафе пред баничарница и си бъбреше с продавачката. Възползвах се първо от услугите на втората, а след това и от неговите. Без много въпроси човекът ме откара до съседния град — оставил го да говори предимно за себе си, за бившата му жена, за политика и за спорт и стратегически вмъкваш съгласие, кимване или неясно измърморване.

Оттам нататък пътувах на стоп до София. В квартирата си близо до Лъвов мост необезпокоявано си взех вана и се заех да планирам следващите си действия. Точно както бе предсказала Джехане-Сибила, аз щях да се върна при Яред. Положих изключителни усилия и се забърках в нови каши, за да се добера до Вълшебника от Батак; щеше да е глупаво да не последвам оскудния му съвет. Ако се поразтърсех, вероятно щях да открия и друго оръжие, изработено от метеоритна руда, но нямах представа колко време щеше да ми отнеме. Следобед посетих интернет кафе и се убедих, че метеоритни ножове се продават

в мрежата, но най-бързата доставка щеше да ми изгуби десетина дни — едва ли разполагах с толкова. Освен това, колкото и красиви да изглеждаха остритеата, нито едно от тези, които видях, не притежаваше магнетизма на яредовите Близнаци. Още щом бях чул Магъосника да споменава за метеоритно желязо, в ума ми бяха изплували кинжалите на Яред.

След като се бях убедил, че те са целта ми, трябваше да открия стария лисугер. Поръчах си кафе, вода и сандвич и се заех да систематизирам информацията за моя враг номер едно.

Яред беше иранец. Самият той обучен от баща си, бе основал школа за убийци в Техеран. Вземал предимно момчета-сираци, грижел се за тях като за свои деца, намирал им подходяща партия сред собствените си дъщери или сред колекцията си от осиротели момичета. Знаех, че е имал двама синове, но и двамата загинали още в Иран. Оттогава му се раждали само дъщери; винаги съм се чудел дали по някакъв начин това не е било планирано и манипулирано.

С идването на аятолах Хомейни в Иран Яред напуснал родината си и се преместил в Истанбул. Родът Радан бил силно свързан с традиционната власт, а самият Яред често работел за шах Пахлави. Исламизацията на държавата не била по вкуса му, а новата власт не обещавала нищо добро за занаята му. Знаех, че се е колебаел между Кайро и Истанбул и накрая предпочел втория. Големият комуникативен град в границите на Европа му осигурил достатъчно поле за изява, а и той правилно бил надушил, че в съветските републики предстоят социални и политически събития, в които услугите му да са добре дошли.

Там, в Истанбул, съм се появил и аз; от Яред знаех, че с баща ми, също иранец, са били приятели от деца. Баща ми обаче предпочел да се занимава с търговия, запознал се с момиче от далечната България, оженил се за нея, а тя забременяла с мен. По време на революцията баща ми бил застрелян на улицата в Техеран. В хаоса бременната майка нямала към кого да се обърне, освен към Яред Радан. Емоциите, пътуването и несигурността за бъдещето се отразили зле на майка ми и тя починала, когато била бременна в осмия месец. От Яред лично знаех, че той ме е спасил; не някой доктор, а той разпорил корема на майка ми и ме извадил. Цял живот бях дишал с мисълта, че му дължа всичко.

Не знаех защо е сменил седалището си във Варна, но предполагах, че е в резултат на постепенната исламизация на съвременната власт в Турция. За Яред религията бе просто средство за комуникация — когато беше сам, той нито се молеше, нито постеше, нито търсеше мъдрост в Корана. Дъщерите му носеха галабии в Истанбул, но само за да угоди на потенциалните си посетители мохамедани. Бях виждал как на гостите американци птиетата се сервират от момичета с гримирани лица и дълбоки деколтета.

Познавайки Яред можех да предположа, че резидира в къща по крайбрежието, далеч от случайни погледи и достатъчно голяма, за да побере домакинството му. Нямаше да имам времето да претърся всеки един тузарски имот, а и знаех, че Яред нямаше да се регистрира никъде поименно; който заслужаваше, щеше да знае как да го открие. За всеки случай си принтирах няколко карти от „Гугъл“, където да отбележа потенциални места за къщата на Яред.

След като отделих няколко часа за сън, поех за Варна. Да използвам обществен транспорт бе немислимо — ликът ми вече се намираше в списъка с издирвани престъпници. В мрежата намерих две дузини статии за събитията в Тополово, три за катастрофирала шофьор близо до Батак и все още нищо за Херцога. За щастие никой не бе навързал събитията, поне официално.

Прекарах близо час по улиците, докато открия подходящ автомобил, взех го назаем и потеглих. При първа възможност качих трима стопаджии — две момчета и момиче и минах с пълна кола покрай първите патрули на КАТ на Ботевградско.

Тримата ми спътници ми надуха главата, но нямаше как — с компания бях по-малко подозрителен. Не ми се мислеше какво щях да бъда принуден да направя, ако все пак ме спрат. Късметът ми се усмихна и стигнах до Варна, без да видя притесненията си материализирани. Имайки предвид събитията от предния ден, оцених подобаващо тази усмивка на съдбата.

Въпреки склонността си да се хвалят прекомерно, да се смеят на висок глас и да приказват с часове по безсмислени теми, стопаджийте ми бяха симпатияги и ме поканиха същата вечер на бар с тях. Обещах им да мина по-късно и ги оставил на козирката. Колата паркирах сред жилищни кооперации в широкия център. Слязох надолу към

градинката на „Севастопол“, мушнах един дюнер и започнах да се оглеждам.

„Ключът към издигането е знанието“ — каза Али, удебелявайки изкуствено гласа си. И тримата избухнахме в смях. Не бихме си го позволили, ако Яред можеше да ни чуе, но сега бяхме далеч от дома, на пазара. Клечахме в един сокак на сянка и оглеждахме преминаващите. Кумар бе намерил отнякъде клечка, с която човъркаше между зъбите си. Това му занимание никак не се връзваше с хубавите дрехи, които носеше. Когато му направих забележка, той ме перна през ухото.

— Кой е водачът на отряда, а?

Проклех го наум, но технически бе прав. Първото правило беше да слушаш какво ти казва водачът на отряда. Той е избран лично от Яред — ако оспорваш властта му, значи оспорваш преценката на Яред.

— Златна гривна с изумрудени капки! — изведнъж рече Кумар и ние с Али настъръхнахме. Очите ми се плъзнаха по тълпата, първо жените — дали някоя от тях носеше въпросното украшение? След това сергиите — но наблизо нямаше продавач на бижута — следователно Кумар бе видял целта, носена от някого.

В този момент Али ме бутна и посочи с едва видимо движение на главата. В един от магазините за подправки тъкмо влязоха мъж и жена, европейци, мъжът прибираще златна гривна с изумрудени капки в джоба си, така че жената да не го забележи.

Али се вдигна плавно и потегли напред. Преди да го последвам, аз хвърлих недоволен поглед към Кумар — чужденците можеха да създадат проблеми. Правилата обаче, правилата...

— Добър ден, ефенди, идвам, за да взема шафрана за майка ми Хатише — рече Али възможно най-възпитано. — Готов ли е пакетът, както бяхме поръчали по-рано?

Магазинът бе тесен и претъпкан с кутии и чувалчета, от които се отделяха всякакви силни аромати. На тезгяха имаше везна, на която търговеца се канеше да сложи няколко стръкчета шафран. Имах време да ги огледам — изобщо не бяха изсъхнали, щеше да одере кожата на европейците.

Възрастният мъж ни изгледа въпросително и вдигна рамене.

— Какъв шафран за госпожа Хатише?

— Този, който брат ми е поръчал преди един час и е предплатил наполовина! — рече Али с леко отегчен тон. Аз застанах до него и го

дръпнах за ръкава на новата памучна риза.

— Али, Али...

— Остави ме, сополанко, мама каза аз да приключка сделката! Аз съм по-голям! — натърти Али и се обърна към продавача. — Петстотин грама сух шафран! Ето втората половина от парите!

И той важно извади от джоба си пачка банкноти, които размаха под носа на търговеца. Мъжът ги проследи с поглед и изломоти:

— Разбирам, млади господине, но никой нищо не е предплащал... Ако желаете, ще пригответя пакета сега...

— Как така сега! — извика гневно Али и удари с малкия си юмрук по тезгая. — Хюсейн го е поръчал преди час! Нямам време! На глупак ли да изглеждам пред майка ми?

Двамата чужденци стояха до нас и гледаха сцената, без вероятно да разбират и дума на турски. Мъжът изглеждаше по-скоро заинтересуван, а жената — леко уплашена. Мисля, че я разбирах — виждаше как едно хлапе на тринадесет години важничи пред петдесетгодишен господин и размахва огромна сума долари пред лицето му, все едно го плаши с нея.

— Веднага ще го пригответя... — рече търговецът с мазна усмивка и се обърна към чужденците. — I am so sorry mister, your order is in mind...

— Али, Али... — рекох пак аз.

— Остави ме на мира! Или искаш някой шамар?! Ти, търговецът, давай по-бързо! Мързеливец! Трябваше да си готов, не да те чакам сега!

— Да, млади господине, но... — той погледна към двамата възрастни в опит да потърси разбиране. — Нямам никакво капаро.

— Лъжец! — извика Али. — Хюсейн ти е оставил парите по-рано.

— Боя се, че никакви пари не са ми били оставяни — рече мъжът в опит за сервила усмивка.

— Хюсейн! — Али се обърна към мен. — Този човек ни нарича лъжци!

— В никакъв случай, млади господине, не, не и не! — побърза да го увери продавачът.

— Али, аз исках да ти кажа... — започнах аз, като избягвах да гледам брат ми в очите. — Аз изгубих парите по пътя.

Али се опули насреща ми. Долната му челюст увисна. След което изядох най-здравия шамар, който беше застигал лицето ми. Беше толкова силен, че залитнах и се бълснах в чужденците. Али не се задоволи само с това, а започна да ме рита, а аз инстинктивно потърсих убежище зад стъпните хора.

— Как така се губят триста долара! Бунак! Аз нося отговорност и за теб!

— Млади господине, млади господине... — умоляваше го търговецът. — Спрете! Моля, ще ви дам половината шафран с отстъпка!

— Ти да мълчиш! — посочи го с пръст Али. — Защо не ми каза веднага, че тази маймуна не ти е донесла пари?! Дано нищо не продадеш днес!

Той светкавично се пресегна, стисна ухото ми с кокалестите си пръсти и ме помъкна вън от магазина, като продължаваше да ме нарежда с обидни имена. Европейците ни гледаха с отворени уста. Чух след нас как търговецът започна да им се обяснява на развален английски.

Когато се отдалечихме достатъчно, Али ме пусна и двамата закрашихме рамо до рамо. Свихме в няколко поредни пресечки и открихме Кумар, който лежеше върху една пейка и все така човъркаше между зъбите си. Аз извадих гривната от джоба си и я хвърлих върху корема му.

— Забавихте се — рече той. — Можеше просто да бъркнеш в джоба му на улицата и да я измъкнеш.

— Можех, но аз не съм джебчия. Това е Предизвикателство, а не просто кражба. Днес научих нещо ново — отвърнах аз. — Издигнах се.

— Така ли? И какво?

— Парите са най-добрата маска — рекох аз.

Кумар не ми отговори, а заря поглед накъде над главата ми и рече:

— Изпий чаша вода на балкона на третия етаж!

Методите на Яред не се променяха. Момчетата му трябваше да са навсякъде из центъра на града; достатъчно бе да наблюдавам и да ги открия, докато изпълняват Предизвикателството. Задължително бе да има много хора, голям риск и абсурдно желание на водача на групата.

Вярвах, че площадът на „Севастопол“ ще е едно от местата във Варна, където би се разигравало Предизвикателството.

В края на сезона улиците на Варна бяха пълни с хора — закъснели туристи, подраници ученици, всякакви безделници и естествено, обичайната паплач, която се прехранва покрай останалите — просяци, джебчии, продавачи на ненужни дреболии и такива, които бяха готови да дадат задника си за вечерта, стига в устата им да влезе и някое питие, а в джоба — петдесетолевка. Хората, които търсех, не принадлежаха към нито една от горните категории. Естествено, Яред вероятно имаше наблюдатели и сред онези прослойки, но нямах времето да гадая кой точно работи за него.

Взех си бутилка студена „Каменица“ и седнах на пейка, намираща се извън периферията на меката светлина от лампите, но същевременно на позиция, от която да мога да виждам повечето хора около мен. Сънцето почти се бе стопило зад хоризонта, улицата ставаше все по-пренаселена, светлината — все по-второстепенна, а настроението на околните — все по-приповдигнато. Отказах се да броя прегръдките, здрависванията и целувките, на които ставах ням свидетел. Голяма част от младежите вече бяха подпийнали, други наваксваха в момента. Площадът се бе превърнал във феерия от цветни дрехи, женска кожа с красив загар, проблясващи пламъчета на цигари и звън на бутилки, огласяни от смехове, жуженето на десетки разговори и различна музика, долитаща от няколко места.

Мярнах как едно момиче циганче се сдоби с нов смартфон и изчезна в тълпата нагоре към общината. Едва няколко минути по-късно някаква клощава девойка се зае да разбутва хората около себе си и да вика, че са й свили айфона. За мое съжаление крадецът бе момиче, а момичетата не участваха в Предизвикателството. Виж, младежът, застанал зад потърпевшата, бе моят билет за шоуто.

Когато клощавата се наведе да търси телефона си по земята, непознатото момче се озова зад нея, едната му ръка беше в джоба, а в другата държеше телефон и го разяваше свободно. На пръв поглед нямаше нищо съмнително, освен ако не бях обърнал внимание на факта, че махна с ръка зад момичето точно когато тя се наведе напред и светковицата на камерата му се включи за секунда.

Можеше да е най-обикновен перверзник, но бях готов да се обзаложа, че не греша. Същото момче видях минути по-рано да говори

с други две в сенките на дърветата. Макар и да имаше джобове на късите си панталони, то държеше мобилния все в ръка.

Съсредоточих вниманието си върху него. Той мина покрай пейките и отново щракна — сякаш можех да чуя звука на копчето — само на метър от него имаше момиче, което седеше в скута на приятеля си; носеше бяла рокля и бедрата й бяха леко разтворени. „Фотографът“ продължи напред, където две девойки с поли разговаряха и пушеха. Миг преди да мине покрай тях, отнякъде се появи момче с велосипед, кривна леко към момичетата, те отскочиха, бълснаха се във „фотографа“ и тримата дружно напсуваха колоездача. Има ли нужда да казвам, че онзи се сдоби с още два кадъра в близък план?

В следващите двадесет минути момчето успя да заснеме между краката още шест момичета. Последната тъкмо отскочи, за да се хвърли на врата на свой приятел, късата й пъстра рокля се вдигна, разкривайки част от дупето й и телефонът на „фотографа“ бе на точното място, за да открадне още един интимен кадър. Щеше да се получи прекрасно, ако един непознат не се бе бълсал гърбом в него, изваждайки го от равновесие. Ръката му с телефона потъна под роклята и девойката изпища.

— Ей, шибаняк! — извика едно момче от компанията до него и замахна с юмрук към лицето му.

Фотографът се оказа много бърз и избегна удара, но въпреки това поне десетина души го видяха как вади ръката с телефона измежду бедрата на ококорената девойка. Оказа се, че групата й се състои от пет момчета. Преди онзи с телефона да успее да се измъкне, отгоре му се изсипа порой от ритници и юмруци. Околните кибици се включиха с такъв плам, сякаш беше обезчестил майките им. Аз само промърморих едно „Сори, пич“, вдигнах бирата си високо, за да не я разлеят и се изнесох встрани от мелето.

Момчето с телефона за момента повече не ме интересуваше — оглеждах се за другите членове на групата му. Тарторът все още стоеше в сянката и вероятно се чудеше какво да предприеме. След миг той направи жест с ръка и откъм една уличка се появи колоездачът. Въртеше педалите бързо, а на кормилото му беше закачена найлонова торба, от която се подаваха зелените гърла на бутилки. Плавно

отстъпих още по-назад и го оставих да изгуби управление и да се забие в тълпата, без да ме опръска с бира.

— Аааарх!

— Майко!

— Ще те убия бе!

— К'в си ти ве, педераст!

Нова вълна от викове, псуви, строшено стъкло, няколко писъка — хората се разпръснаха, а там, където биеха „фотографа“, остана велосипед с въртящи се колелета, полегнал на сред голяма локва бира, сред която се търкаляха натрошени зелени стъкла. Проследих с поглед как колоездачът изтича обратно, откъдето бе дошъл, последван от бутилка бира, която се разби в предния прозорец на паркиран „Форд Фокус“.

— Къде ши избягаш ве, парцал! Ела тука ве! — Неколцина понечиха да го подгонят, но се отказаха и се върнаха, продължавайки да псуват. Видях как откъм хотел „Черно море“ притичваха двама тантурести полицаи, тъкмо навреме — да огледат пораженията и да глобят някой, случайно озовал се там, за хулиганство.

Фотографът се изнiza под сенките на дърветата в посока чешмичката и сякаш хората забравиха за него. Тарторът вече се бе покрил.

— Тука е пълно с откачени, братле! — рече mi някакъв смачкан тип с качулка. Очите му mi говореха, че ако не е откачен, значи е пиян или друсан.

— Айде, че куките идват — отвърнах mu аз. — Една бира вече не можем да изпием на спокойствие.

— Да им го сложа в устата на тия! — извика той и размаха собствената си бутилка бира срещу приближаващите се полицаи. Тупнах го по гърба, той ме отмина, без да чака, и аз последвах „фотографа“ преди да е излязъл от полезрението mi.

Момчето се движеше бързо, но от походката му познах, че всяка крачка му причинява болка. Беше хванал малките улички и вървеше пътно до фасадите на къщите. При един процеп между сградите сви вляво и се наложи да усили темпото си, при това безшумно. Долепих се до ъгъла, заслушах се, чух го да отваря вратичка, чиито панти леко изскърцаха, и надникнах — беше малка врата на декоративна ограда, която водеше към вътрешно дворче. Озовал се пред входа на стара

кооперация, той бутна вратата и влезе вътре. Засилих се, отскочих от земята, стиснах горната хоризонтална пръчка на оградата и я прехвърлих почти без усилие. Отидох до входа на сградата и видях, че вратата е притворена. Тъкмо щях да започна да я бутам бавно навътре, когато чух гласовете и видях сенките им. Говореха на турски.

— Ставрос, ти си глупак! — разнесе се един глас. Сянката ръкомахаше.

— Не, аз съм водач на групата, а ти се провали със задачата — рече втори глас. Говореше езика с лек акцент, гръцки, ако можех да съдя по името. — Казах ти, че искам снимка на гола слина, а нито една от тези, които ми прати, не беше такава!

— Последната беше чистак гола! — увери го първият.

— Няма как да разбера, нищо не съм получил.

— Счупиха ми телефона! — възрази първият и размаха юмрук.

— Казвам ти, беше само по слива!

— Не можеш да докажеш — възрази Ставрос.

Тогава видях как първата сянка поднася ръка към главата на втората. Ставрос като че ли вдиша по-дълбоко и после рече:

— Ега ти, може и да си прав.

— Прав съм! Направо я обърсах с палец. Нямаше да е така, ако носехе дори и прашки.

— Добре, Хасан, макар че те пребиха, се справи с Предизвикателството — съгласи се покровителствено вторият глас. — Отивай у дома и се похвали на баща ни. Аз ще изчакам Октай.

— Да, батко, тичам право у дома!

За мен това беше знак да се покрия — нов скок през оградата, две стъпки зад ъгъла и се озовах прилепнал между москвич на тухли и дънера на голяма липа. Тридесет секунди по-късно Хасан излезе от дворчето и тръгна по уличката.

Очаквах Яред да е взел голяма къща край морето, примерно във Виница, дори по-рано си бях набелязал потенциални райони. Момчето обаче нито се насочи към автобусна спирка, нито си взе такси — вървеше и вървеше. Следвах го на около тридесет крачки и се чудех защо продължава през широкия център. Пресякохме „Цар Освободител“, после и „Владислав Варненчик“ и навлязохме дълбоко в жилищна зона.

Къщите наоколо, на по два-три етажа, се притискаха една в друга без и помен от двор или гараж; нямаше нито една кооперация. Тротоарите бяха тесни, между старите плочки надничаха стръкове трева и мъх. На пътя ми стояха, сякаш безразборно разхвърляни, напукани стълбове, елтабла с олющена боя и застъпили тротоара автомобили, чиято експлоатация е била започната през осемдесетте. Уличните лампи ту светеха, ту не, което ми помогна да остана незабелязан като преследвач на Хасан и позволи на същия на два пъти да изчезне от погледа ми.

Хора почти не срещнах — човекотрафикът беше в центъра. В този квартал хората си седяха у дома и си лягаха рано. Едва на няколко пъти ме подмина автомобил — друг признак за изолацията наоколо ми. Вече започвах да разбирам мотивите на Яред да предпочете този район пред вила на крайбрежието.

Момчето стигна до триетажна къща със сива пръскана мазилка, по нищо неотличаваща се от околните. На фасадата имаше тъмни прозорци със спуснати плътни завеси и обикновена дървена врата с ромбовидно стъклено прозорче. Хасан позвъни на звънеца, отвориха му и влезе.

Аз останах в сянката на една липа на петдесетина метра оттам и огледах района. Прекалено елементарно беше за дома на най-страшния убиец, когото познавах. Къщата бе притисната между две идентични на нея — отново никакви балкони, само закрити прозорци. На пръв поглед нямаше нищо подозително, но знаех, че аз едва ли ще бъда допуснат толкова лесно, колкото Хасан. Трябваше ми поглед отгоре. Наблизо нямаше по-висока сграда, затова предприех най-лесното — все така крийки се в сянката на дървото, аз се покатерих по ствола.

За мой късмет липата бе достатъчно висока, с яки клони и листа на мястото си. Короната щеше да закрие голяма част от гледката, но същевременно ми предлагаше отлична защита от чужди погледи.

Изкачих се възможно най-високо и установих, че съм почти на нивото на покрива на къщата на Яред. Оттук картината изглеждаше по-различно.

На тридесет метра вдясно имаше къща е отворен прозорец на втория етаж. Въпреки мрака аз различих характерни отблъсъци — в стаята беше разположена наблюдателна двойка. Имайки предвид разстоянието, трябваше да използват и камера с мощно увеличение, за

да виждат добре лицето на всеки, застанал на входа. В другата посока видях първите кибици в квартала — трима мъже, които пиеха бира на пейка. Разстоянието бе достатъчно близко, за да преценя, че са млади и атлетични. Помежду им на пейката уж небрежно бяха метнати анцугови горнища, които, без съмнение, покриваха оръжия. По-назад, две сгради вляво от входа имаше по-ниска къща с балкон. Там, на пластмасов стол, кибичеше друг мъж и дори не криеше автомата си — държеше го в скута си. Обзялагах се, че всички подстъпи се наблюдават и охраняват.

Да вляза незабелязано щеше да е трудно. Виж, да вляза, без да ме видят всички, бе вече нещо друго. Важното за патрулите в такива случаи бе да имат визуален контакт — веднага ще ти направи впечатление, ако колегата отсреща липсва. Важното за мен пък бе да открия глупак, който нямаше да липсва от поглед, дори и мъртъв.

Няма да описвам как слязох от дървото, обиколих половината квартал и се озовах близо до целта, оставайки извън полезните на кибиците и наблюдателницата. Повече усилие ми коства да стигна от земята до покрива на набелязаната къща, без да вдигна шум. В крайна сметка се озовах по корем върху керемидите, приближавайки се педя по педя до пазача на балкончето. От позицията си можех да видя реципрочния страж — стоеше на петдесет метра напред, също на тераса, и оглеждаше улицата долу. Изчаках го да се обърне с гръб към мен и скочих.

Приземих се върху човека под мен, пронизвайки го в гърлото. Успя да ахне, но нищо повече — свободната ми ръка вече стискаше здраво устата му. Оставил го да седи на стола както по-рано, само подпрях главата му на стената отзад. Ръцете му положих отново върху автомата и приклекнах до него. На перпозата на прозореца до мъртвия бе оставена радиостанция, която той никога повече нямаше да използва.

От тази гледка домът на Яред изглеждаше по съвсем друг начин. Близо десетина къщи затваряха голям четириъгълен двор с дървета, които не се виждаха от улицата. На клоните им бяха увесени кабели с десетки цветни лампички, които хвърляха мека и уютна светлина. Можех да различа беседка, люлки и дори настлан с бял пясък терен за тренировки. Долу се разхождаха и си приказваха няколко момичета и момчета, включително и познатият ми вече Хасан. Видях поне трима мъже, които някога щях да наричам свои братя. Прозорците, които

гледаха към двора, светеха и се мяркаха сенки. За разлика от квартала, домът на Яред кипеше от живот.

Фиксирах го веднага, без грам съмнение. Стоеше на терасата, пушеше лула и ме гледаше право в очите. Кимна ми едва забележимо, бавно се обърна и влезе вътре в стаята. Можех да го убия още тогава — за стрелец като мен тридесет метра нямаше да са такова предизвикателство — но ръката ми дори не посегна за пистолета. Гледах го и се чудех как го прави. За миг се ужасих от мисълта, че през всичките тези години той е знаел всичко за мен, къде съм, с кого съм, виждал ме е, все едно съм пред него. Като дете вярвах, че Яред притежава свръхестествени сили и там, на терасата, отново си помислих същото.

На двора обаче не бе настъпила никаква промяна — забелязал ме бе само той. Не възнамерявах да привличам ненужно внимание, затова продължих своя път по покривите, внимавайки да не попадна в полезрението на друг пазач. Стигнах до терасата, на която се беше появил Яред, и застанах в светлината, която струеше откъм стаята.

Той седеше зад масивно писалище, пушеше и преглеждаше някакви документи. На плота имаше затворен лаптоп, листове хартия и две широки кристални чаши с кехлибарена течност. Кабинетът му беше семпло обзаведен — две кресла с ниска масичка в единия край, библиотека, заемаща цялата стена — в другия. На стената зад гърба му висяха два маслени пейзажа — зимен и летен. Встрани от бюрото му имаше голяма каменна саксия с лимоново дръвче.

— Е, какво, като крадец ли ще влезеш? — попита ме той, без да вдига поглед от книжата. Захвърли пренебрежително документите, дръпна стола си назад, стана и взе двете чаши. Едва сега ме погледна и кимна към креслата.

Аз тръгнах едновременно с него.

Седнахме и той постави едната чаша пред мен, другата задържа. Аз се пресегнах и взех моята.

— За какво ще пием? — попитах.

— За това, че не ме застреля още щом ме видя — отвърна Яред и чукна чашата ми, докато осмислях чутото.

Не се беше променил — сух, жилав, с кафеникавтен. Белите му коси, стигащи до раменете бяха вързани на опашка. Червената му копринена риза падаше тежко на снагата му, двете най-горни копчета

бяха разкопчани и разкриваха стегнатата му гръд. Ръцете му се движеха плавно, пръстите довършваха елегантно всяка извивка и създаваха впечатлението за феерична хармония.

Налял беше ром — умишлено, заради мен, значи помнеше, че като момче си падах по него. Със сигурност не беше популярна марка, която можеше да се закупи в хипермаркетите. Небцето ми настръхна от удоволствие и облизах устни, за да довърша усещането на вкуса.

— Е, какво те води у дома след толкова години? — попита ме Яред, все едно не ме беше прогонил и не бе пратил поне десетина души за главата ми.

— Нуждата — отвърнах директно аз.

— Нуждата да ми прережеш гърлото ли? — отново попита той.

— Не, нуждата от нещо, което само ти можеш да ми дадеш.

— Нуждата от прошка? — той повдигна вежди и се усмихна с насмешка.

— Нуждата от Близнacите ти.

Яред се засмя и отново отпи от рома си. Остави и чашата на масичката, подпра лакти на подлакътниците и сключи пръсти под брадичката си. И друг път бях виждал този жест — обмисляше следващите си думи.

— Когато разбрах, че си се завърнал, настръхнах от любопитство — започна той. — За седем години ти ми коства девет души, близо половин милион евро и голяма част от егото ми. Да не говорим за реномето ми пред всички тук. Очаквах, че следващата ти спирка ще е Аляска или Сибир и вече бях започнал да планирам ресурсите, за да те издирия. Ако сега съобщя на хората ми долу, че Трубадур е тук, ще се избият, за да ми поднесат главата ти. От вчера ти си единственото нещо, което занимава мислите ми; гадая защо ли си дошъл, дали ще заложиш на изстрел от хиляда метра или на отрова, а ти идваш тук и ми искаш проклетите ножове? Все едно нищо не е било?

— Горе-долу — рекох аз. — Да речем, че съм се забъркал с нещо много по-голямо от теб и имам дяволски сериозна нужда от твоите кинжали.

— Еех... няма ли поне да се заинтересуваш откъде знам за идването ти?

— Джехане, твойт предан агент, вече ти е докладвала — отвърнах аз.

Той изведнъж размаха пръст във въздуха и се засмя.

— Джехане... Поредното разочарование... Но тя е жена, не си струваше да се занимавам повече с нея. Заложбите ѝ бяха незначителни, за да се превърне в проблем — рече Яред.

— Не си ли я пратил ти при Херцога? — учудих се аз.

— Не се занимавам с глупости! — отсече Яред. — Джехане беше наказана да бъде обикновена държанка, докато не реша, че ѝ е било достатъчно. Не съм ѝ давал други наредждания.

— Джехане беше извикала Югюр — съобщих му тогава аз. Сега бе негов ред да се учуди. За Яред бе характерно да знае къде са най-добрите му питомци във всеки един момент. Новината за връзката между Югюр и Джехане го хвана неподготвен.

— Той при нея ли е?

— Не. Убих го малко преди това.

Яред наведе глава и скри лицето си с длан. След десетина секунди изсумтя, избърса с пръст една невидима сълза от окото си и ме погледна мрачно.

— С него стават десет. Десет твои братя, загинали от собствената ти ръка!

— Загинали, в опит да ме убият — допълних аз. — Поне Югюр имаше доблестта да ме предизвика на дуел. И не са десет, а единадесет — добави ли онзи от балкона отсреща?

Яред рязко се изправи. Изпи останалото в чашата на един дъх и я захвърли на креслото. Скръсти ръце пред гърдите си и застана в очакване пред мен.

— Мислех си, че мога да ти простя, ако си достатъчно умен и ми поискаш прошка — започна той. — Ала явно съм грешал. Заради баща ти и майка ти ще ти дам един-единствен шанс да напуснеш тази стая и след това бог да ти е на помощ!

Аз отпих още веднъж от рома и бавно оставих чашата на масата. Оставил го да види стилета в другата ми ръка. Изправих се срещу него, на не повече от три стъпки и промълвих.

— Не съм дошъл заради прочувствена среща. Няма да напусна дома ти без кинжалите.

— Има два варианта, момче — рече Яред. — В първия случай умираш. Във втория случай някак си успяваш да ме надвиеш и умирам

аз. Кинжалите обаче са така скрити, че никога няма да ги откриеш сам. А аз, дори със сетния си дъх, няма да споделя локацията им.

— И какво правим тогава?

Погледът му се разфокусира за момент, после по лицето му се прокрадна зловеща усмивка. Яред се върна на креслото и се отпусна. Сложи крак връз крак и взе моята чаша, в която все още имаше питие. Вместо да отпие, той я вдигна нагоре и ме погледна през течността. След това избухна в невъздържан смях и изля рома на пода.

— Жivotът, Трубадур, е справедлив — каза ми той, когато избликът му приключи. — Щом си дошъл по работа, а не заради сантименталности, добре. Въпреки наградата, която съм обявил за главата ти, аз ще вляза в делови отношения с теб. Танто за танто. Имаш се вече за толкова важен, че да ми поставяш изисквания, така ли? Ще ти дам възможност да се запознаеш и с моите условия. Чували си за Мидения цар?

Не бях чувал за Мидения цар.

— Васил Костов притежава най-голямата ферма за миди на черноморието и изкарва от нея много добри пари. Прякорът му обаче не идва от бизнеса с морски дарове, както повечето лумпени извън тези стени си мислят. Костов е ключова фигура в осигуряването на млади компаньонки за ВИП гостите на Варна и околностите.

— Дотук добре — рекох аз с крива усмивка. През изминалите няколко дни попадах все на интересни личности от българското висше общество.

— Добре става именно оттук нататък! — размаха пръст Яред. — Говори ли ти нещо името Атанас Гъльбов?

Естествено, че ми говореше. Гъльбов беше бащата на Ирина; някогашният консул на България в Турция.

— И така, през изминалите няколко години господин Гъльбов изгуби голяма част от капитала си, старите му партийни другари му обърнаха гръб и въобще положението му не е розово. Преди три месеца направи опит да се застреля, но неуспешно.

— Каква е връзката между Костов и Гъльбов?

— Силна. Семейна. Кръвна! — на последната дума Яред разтвори пръсти и описа полуокръг встрави. — По една случайност големият син на Костов се е влюбил безумно в Ирина Гъльбова. Следиш ли ми мисълта?

При споменаването на името й, аз потреперих. Увлечението ми по Ирина преди години промени изконно посоката на живота ми. Ако не беше тя, а след това и Джехане, аз все още щях да виждам в Яред фигурата на бащата, който преди това не бях имал.

— Докъде бях стигнал... — зачуди се той. Преиграваше. Забавляваше се. Исках още сега да му скоча и да натикам острите под езика, който спомена името на Ирина. После съжалявах, че не съм го направил.

— До Ирина и сина на Мидения цар — подсказах му аз през зъби. — Нека да позная — ще има сватба, нали?

— Именно, сватба! Бившата принцеса ще се омъжи за настоящия принц! — изрече тържествено Яред. — Гълъбови няма да умрат в панелка, младият Костов ще получи каквото си е поискал, ще се леят медовина и „Дъмпъл“ за простиya народ и всички ще бъдат щастливи!

— Кога ще се състои сватбата? — попита тихо.

— По-вдругиден — любезно ми отговори Яред.

— И какво ще се иска от мен? Да заведа Ирина до олтара? — рекох саркастично.

— Не, само да ми донесеш главата ѝ в торба.

Хвана ме неподготвен. Сигурно изненадата е била красноречиво изписана на лицето ми, защото Яред ме посочи с пръст и прихна да се смее. Аз се овладях, но вече беше късно.

— Сигурно се шегуваш...

— Ни най-малко! — рече Яред. — Следя какво се случва с Ирина Гълъбова, откакто ми създаде главоболия с теб. Ако не беше тази чаровна принцеска, сега нямаше да водим настоящия разговор. Бях решил един ден да я използвам като стръв за теб, но ето че съдбата ми предостави по-добра възможност. Гълъбови, Костови и останалата паплач около тях изобщо не ме интересуват. Важни сте ми ти и Ирина. Или поне една част от нея. Донеси ми главата ѝ и ще получиш Близнаките, щом толкова ти трябват.

— Ти си побъркан! — извиках аз.

— Не, просто съм жесток и отмъстителен. Имаш три дни. Искам главата ѝ, преди да се е омъжила за сина на Мидения цар. Никое почтено момиче не заслужава такова унижение, нали?

Той изsviri с уста и вратата на помещението се отвори със замах навътре. Пред мен застана непознат мъж с брада и рязана пушка

помпа в ръце.

— Симеоне, изведи госта ни през парадния вход. Няма нужда отново да ми размества керемидите — нареди Яред. — И не искам и косъм да падне от главата му, това е заповед! Животът му ще е неприкосновен за следващите три дни!

Аз измерих Яред с поглед и тръгнах към вратата. В момента, в който го подминах, усетих раздвижване и остра болка в хълбока. Обърнах се тъкмо за да видя как Яред прибира окървавения нож в ръкава си.

— Това е заради децата, чиято игра си развалил днес — отвърна ми той с усмивка. — Никой никога не пречи умишлено на Предизвикателството, момче, дори и аз.

И тогава можех да се обърна и да прережа гърлото му, но не го направих. Защо, по дяволите, изпусках подходящите моменти? Пръстите ми се свиха около раната и аз закуцуках към Симеон. Той свали пушката надолу, позволи ми да се облегна на него и ме поведе към стълбището.

— Ти си жива легенда, Трубадур. Никой безименен не е влизал и излизал от този дом жив! — прошепна ми Симеон. — Ако оцелееш, бих искал да опитам късмета си срещу теб, когато се съвземеш.

— Югюр познаваш ли го? — попитах аз.

— Разбира се, той е най-добрият сред нас.

— Срещнах го, когато бях недоспал, пребит до смърт и гладен като вълк — споделих аз. — Сега сигурно лежи в чувал и чака за разпознаване.

Симеон се отдръпна от мен и ме остави да ходя сам. В очите му се четеше ту възхищение, ту отвращение от мен. Не исках да го видя, не исках да разбирам, не исках да имам нищо общо с него. Исках само да стигна някак до кея и да се хвърля в черните вълни.

ГЛАВА V

КОГАТО Е ВЪПРОС НА ЖИВОТ И СМЪРТ

Намерих усамотено и удобно кътче, където да умра. Легнах си на едно от любимите ми места във Варна, на втора буна, свит между каменните масиви, в които се разбиваха вълните. При всяка атака на водната маса отгоре ми се посипваше бял дъжд от солени пръски, които се сливаха със сълзите по страните ми.

Яред бе поискал твърде много от мен. Освен Лаура на този свят имаше само един човек, за когото наистина да ми пука, и това беше Ирина. През всичките тези години аз знаех, че тя е жива, далеч от мен, вероятно с баща си в посолството в екзотична страна или щастливо омъжена за някой свестен тип. И вместо да се зарадвам, когато чух, че е жива и здрава, аз бях останал съкрушен. Напълно вярвах на Яред, че по-скоро ще умре, отколкото да ми предостави кинжалите си. Изпълваше ме с омраза мисълта, че той иска главата на Ирина не поради друга причина, а единствено, за да ме унижи.

Горе над мен се разхождаха двойки и групи младежи. Откъм брега долита музика, а светлините на заведенията обагряха водната повърхност в ярки тонове. Жivotът около мен кипеше с пълна сила, а аз мислех за смърт. Това трябваше да приключи и то тази вечер! Бях се опитал да направя каквото се иска от мен, за да спася Диана, бях прегазил дузина трупове, но нямаше да жертвам и Ирина за каузата. Колкото до моя живот... майната му; и без това след случилото се в Тополово всеки ден ми беше в бонус. Бях отписан още тогава. Знаех, че ако остана тук до сутринта, с кръвта, стичаща се от новата рана, положително щях да издъхна — тихо, анонимно и в мир. Представих си хората, които ще ме открият — ранобудни рибари, пенсионери, които от страх да не умрат в съня си стават рано и благославят всяка зора, която ги е дочакала. След това щях да са ченгетата, гуреливи и намусени, проклинащи копелето, решило да умре толкова далеч от моргата рано сутринта. Парамедиците, ако дойдеха изобщо, нямаше да бързат — щяха вече да знаят, че пациентът си е отишъл. А и защо да

бързат, цяла нощ са бързали, онзи нещастник може да изчака. Последни, когато там вече нямаше да има и помен от мен, очаквах новинарите — местната телевизия, радиото, а по-късно, след любезно преотстъпен от провинциалните колеги видео материал, и в централната емисия на БНТ. И какво щеше да изльчи репортажът — мен? Не, само морето, изронения бетон на буната, стърчащите на места арматурни железа и евентуално петно от кръвта ми.

По дяволите, от мен не ставаше добър мъртвец — прекалено много го мислех. Най-неочаквано коремът ми изкъркори и усетих устата си суха. Щях значи да умра в пълен покой, хем близо до живите, хем далеч от тях, сам с морето и студения камък, но при това — гладен и жаден. Разбирам да бях в пустинята, вдън горите тилилейски или в гумена лодка на сред Тихия океан, но само на двеста метра от брега... Нуждите на тялото опорочиха изцяло романтичната ми смърт. Така и така ще се мре, по-добре да сложа нещо в устата си. Изправих се и предизвиках уплашени викове зад гърба си — на парапета, току над главата ми седяха две момичета; поне бяха седели допреди това, защото сега отстъпваха назад и ме гледаха, все едно съм таласъм. Аз им промърморих едно „сори“ и се завлякох към крайбрежната алея.

Спрях се още пред първото заведение за бързо хранене (не смеех да вляза в ресторант, изглеждайки така) и огледах избора — разнообразие от тостове и дюнери, най-вече голям, много голям, XL и XXL. Запитах се защо ли няма по-скромни, но после видях, че „големият“ е по-скромен от това, което някога продаваха като „малък“. Тази проява на елементарен маркетинг ме разочарова и реших да потърся последната си вечеря другаде. И така, и на следващите бараки с дюнери. Вървеше ми на тях.

Момчето преди мен поръча два „големи“ и докато чаках реда си, се загледах в ръцете на „майстора“. С излишно силни махове той кълцаше ентузиазирано последните остатъци от пилешко на шиша и пееше нещо на цигански.

— Готово, бате!

— Ще има ли достатъчно и за моя? — попитах го аз.

— Е как, тука има поне за четири... Ей, ама ти къде? — извика той.

— Отивам някъде, където с това количество ще натъпчат не повече от два дюнера — отвърнах му аз, отдалечавайки се.

Огледах се — следващите сергии за бързо хранене не ми вдъхнаха повече доверие. Искам, не искам, трябваше да съм търпелив и да отложа умирането със съвсем малко, докато хапна най-после свестен дюнер. Краката ми ме отведоха нагоре през градината, отново на центъра, покрай хотел „Черно море“ и на „Севастопол“. С лека завист оглеждах всичките тези цветни хора около мен, които се забавляваха, без да ме забелязват. Хубаво е да се знае, че това не е гледката, действаща успокояващо на един решен да умре човек. Изминах още стотина метра и най-после се озовах там — мястото не се беше променило през годините. Поръчах си дюнер и пшенична бира и седнах на една от дървените пейки във вътрешния двор. До мен в шадраванчето една костенурка протягаше лениво глава от водата. Погледах я в продължение на минута, след това извадих парче пиле от дюнера си и ѝ го подадох. Още две минути двамата се гледахме и дъвкахме мълчаливо. Дадох ѝ последна възможност да започне разговор, но уви, надеждите ми останаха измамени. Когато се обърнах напред, видях, че вече не съм сам на масата.

— Ако те исках мъртъв, щях да те закова още там на покрива — каза Яред. Носеше шапка с козирка, бяла ленена риза с къс ръкав и къси дънкови панталони.

— Не мога да повярвам, излязъл си от бърлогата си заради мен! — възкликах аз. — Слушай, Яред, аз казвам кога и къде ще умра.

— Аз пък казвам кога и къде няма да умреш — отвърна ми той.

Старият лисугер си позволяваше прекалено много. Отново се блазнех дали да не се пресегна през масата и да му извия врата. Вероятно имах шанс, въпреки раната, която изцеждаше бавно кръвта ми и с всяко вдишване ми напомняше, че все още съм жив.

— Е, в крайна сметка ще постигнеш отмъщението си — промълвих аз. — Не можеш да ме спреш да умра. По-добре аз, отколкото Ирина.

— Грешиш — каза Яред и стана. — Такова лице вече не съществува. Предполагам, че коментарът ти се отнася до Принцесата. Тя има два дни, Трубадур. Ако не ти, друг ще довърши задачата.

Преди да осъзная напълно казаното от него, той излезе от дворчето. Бълснах пейката назад и хукнах подире му; ударих с рамо някого, залитнах и се подпрях на каменния стълб на оградата.

Непознатият ме напсува, но аз не го отразих, а изтичах навън, стискайки зъби от болка.

От Яред нямаше и следа.

Последният ми разговор с него беше поставил планираното ми умиране в нова светлина. Колкото и да мразех да му го признавам още от дете, той беше прав. Превръщането на Ирина Гъльбова в обект на унищожение бе хитър ход, за да ме задържи в играта. Нито баща й, нито мутрите на бъдещия й тъст щяха да я спасят от убийците на Радан. Единствен аз ги познавах и можех да я предпазя от тях. Може би щях да умра и да обрека Диана на гибел в Ада, но нямаше да им дам и Ирина.

Половин час по-късно вече се бях погрижил за раната си. Беше далеч от заздравяване, но поне кървенето нямаше да ме притеснява повече. Ветеринарят прибра два bona в задния си джоб, а аз излязох да си потърся подслон, преди да изляза на лов за Мидения крал. Неочакван бонус, още два дни живот.

Прекарах почти целия ден в запознаване с „кой — кой е днес във Варна“. Краткият ми курс включваше сърфиране из интернет сайтове, клюки на плажа, клюки в кафене, клюки в бирария и разбира се, проследяване на съмнителен обект. Важното е, че до вечерта бях локализирал Ирина и бъдещия й съпруг.

За разлика от Яред Радан тя бе отседнала в голяма къща на Галата с изглед към морето. Домът беше извън селото, издигнат на сред гората, непосредствено над скалистия бряг. Някогашният голям и красив плаж бе засипан от свлачище, но от позицията си успях да видя, че една малка част, точно под къщата, бе отново пригодена за ползване. Богаташ като Мидения крал можеше да си го позволи. До плажа водеха изсечени в земята стъпала, чието начало се губеше под дърветата, но можех да се обзаложа, че водеха до къщата.

Пред самата сграда имаше обширна поляна с опънати няколко бели тенти, които леко потреперваха на вятъра. Видях и басейн, дълъг поне десетина метра. По-нагоре беше издигнат метален навес с близо двадесет паркоместа. Територията на дома завършваше с висока около три метра ограда, която да държи любопитните настрана.

Отдръпнах за момент бинокъла и изтрих капка пот, която се канеше да падне от веждата към миглите ми.

Самата къща бе бяла и стилна, на три етажа, с почти плосък покрив. Входът бе увенчан с мощна, пищно украсена с барелефи колонада, която крепеше просторна тераса на втория етаж. Третият кат бе по-малък, отново с тераса откъм фасадата.

Навсякъде се виждаха хора, които се занимаваха с приготовления за сватбеното тържество. Тентите на двора щяха да приютят поне двеста души и не хранех съмнения, че те ще са от най-отбранено общество. Единствените, които не подхващаха нищо, бяха шестима мъжаги в тъмни костюми. Те бяха заети с пиеене на кафе, подпиране на колоните, оглеждане на преминаващите около тях жени и влизане и излизане в един МЛ без видима причина.

Слънцето клонеше към залез и скоро бинокълът нямаше да ми е от полза. Миг преди да го сваля и да тръгна към къщата, на терасата на втория етаж се появи Ирина. Не ме питайте как я разпознах — просто знаех, че е тя. Бе запазила както стройната си фигура, така и походката си. Обикаляше напред-назад и говореше по мобилния. Със свободната си ръка жестикулираше нежно, все едно рисуваше пасторален пейзаж. Изглеждаше прекрасно както никога и усетих как грамадна и суха буза се опитва да си проправи път надолу по гърлото ми в отговор на въпроса, който едва посмях да си задам — можеше ли да е моя?

Ирина обаче вече имаше своя живот, в който аз бях моментен дразнител. Важното за мен бе, да опазя главата ѝ на раменете, а не дали съм имал възможност да бъда с нея. Трябваше да дам най-доброто от себе си, за да ѝ позволя да стане съпруга на друг.

Малко преди полунощ проникнах в къщата. Планът ми беше прост — щях да открия Ирина и съпруга ѝ и да ги предупредя за опасността. Надявах се, че ще ми повярват. Ограничението ми откъм време и ресурс не ми позволяше повече от това.

Намирах се на около три метра от парадния вход, когато дочух какофония от шумове и се прилепих плътно до стената. Масивната входна врата се отвори с тръсък и отвътре се изсипаха трима мъже. Двама от тях бяха познатите ми вече безделници, т.е. телохранители, а третия виждах за пръв път, поне на живо. Благодарение на интернет вече знаех, че покрай мен минава, изпълнен с раздразнение, самият Христо Костов.

— Неблагодарница! — изкрештя той, обръщайки се назад към къщата.

— Неблагодарник си ти! Къде си тръгнал?! — долетя отвътре глас, който можеше да бъде само на Ирина.

— Където си искам! — отвърна Костов. После нареди на единия от хората си:

— Докарай колата!

Мъжът се втурна към навеса и спря пред МЛ-а.

— Луд ли си, Христо, след два дни е сватбата ни! — Ирина се показва на входа. Носеше бяла сатенена нощница, която стигаше почти до глазените ѝ, и върху нея бе наметнала черно кимоно, изрисувано с флорални мотиви.

— Сватбата няма да избяга, имам си работа! — отвърна синът на Мидения крал и се качи в автомобила, който тъкмо бе спрял пред стълбището. Другият охранител го последва и те отпрашиха, оставяйки Ирина сама на входа.

Откъм морето духна силен вятър, развя дрехите ѝ и тя притисна ръце към себе си, затваряйки кимоното на гърдите си. От мястото си я виждах чудесно, този път съвсем отблизо. Вече бе почти тридесетгодишна и не можеше да скрие нито емоциите, нито умората от лицето си. Очите ѝ бяха зачервени, кожата около тях — подпухнала, намусеше ли се, гънките около устните го показваха ясно. О, тя бе все така красива, просто невинността ѝ бе опорочена от житейски опит и аз го четях по лика ѝ.

Тъкмо когато мислех да ѝ се разкрия, зад нея пристъпи друг от охранителите — доста по-млад от нея, с широк сплескан нос и честно лице, понечи да я прегърне през рамо, после отдръпна ръката си несигурно и рече:

— Хайде, госпожо, по-добре си легнете! За утре имате много планове!

— Госпожица съм, Румене, все още съм госпожица — рече тя, обръщайки се към него, и го потупа дружески по бузата. Той се изчерви и бързо се отдръпна. Когато Ирина се върна в къщата, този Румен излезе няколко стъпки напред, огледа двора с поглед, който му се е искало да нарече като на професионалист, последва Ирина и затвори вратата. Чух два пъти по две превъртания и глухите им стъпки навътре. Никакъв СОТ — отлично.

Днешният оглед на къщата ми беше позволил да набележа най-добрия начин за достъп отвън. Вратите и прозорците на приземния

етаж щяха да са затворени, а и не ми се рискуваше да срещна някого по стълбите — не и след случилото се в Батак. Богато украсената фасада на Костови ми предлагаше изключително лесно изкачване до горния етаж, а и вече знаех коя е стаята на Ирина.

Озовах се на терасата за нула време, вмъкнах се през отвореното крило и влетях в помещението, преди тя да е натиснала дръжката на бравата. При последната си крачка се завъртях на пета и опрях гръб в стената до входната врата, която тъкмо се отваряше. Ирина влезе, пусна вратата да се затвори сама и посегна към ключа за осветлението. В следващия миг улових ръката ѝ, запущих устата ѝ с длан и я притиснах към себе си. Тя се опита да изпищи, но не ѝ позволих. Изрита с крака, но я вдигнах във въздуха и я завъртях встрани от смаляващия се процеп светлина. Изведнъж жълтата нишка изчезна и езичето на бравата щракна ясно и отчетливо.

Държах я в ръцете си така, както някога, както първия път, когато я бях прогърнал преди единадесет години. Тя се мяташе, бореше се да се освободи, искаше да изкреши, но аз не ѝ позволявах, въртях я в мрака на стаята, далеч от нещата, които можеше да събори или да докопа и шепнех в ухото ѝ, че няма да я нараня и че всичко ще бъде наред. Припомних ѝ как заедно се разхождахме по покривите, как ѝ носех цветя, каквito никога не бе виждала преди това, изпях ѝ песента, на която тя ме бе научила, и усетих как съпротивата ѝ се разколеба. Разказах ѝ за местата, които съм посетил след последната ни среща, както правех някога, споделих ѝ забавна случка с тамошните хора и накрая я целунах от двете страни на врата.

Когато усетих по пръстите ми, притиснали устата ѝ, да се стичат сълзи, а тялото ѝ напълно отпуснато в прегръдката ми, аз седнах на леглото ѝ и я оставих да прилегне, все още в ръцете ми. Бавно разтворих пръсти и освободих устата ѝ. Тя задиша по-учестено, но не извика. Лежеше така, отпусната глава на рамото ми, и гледаше лицето ми с широко отворени в мрака очи.

След всичките тези години ме беше разпознала и сякаш се радваше да ме види. Тя повдигна ръка и погали брадясалата ми буза.

— Наистина си ти... — прошепна Ирина.

— Аз съм.

— Не съм те виждала от осем години — рече тя. — Как се озова изведнъж тук?

Можех да скальпя нещо — от малък ме учеха да лъжа, после цял живот съм бил лъжец. Но залогът бе прекалено голям. Същата тази глава, облегната на рамото ми, висеше на косъм. Преди години аз скрих същността си от Лаура и тя умря, без да знае защо. Ако на Ирина й беше писано да загине, трябваше поне да узнае причината.

Разказах ѝ цялата си история: как съм се родил в Иран от майка българка; как след смъртта на баща ми Яред ме е взел под крилото си; как събитията са го притиснали да се премести в Истанбул, където израснах. Не пропуснах нищо от обучението си, от Предизвикателствата, на които бях подложен. Именно по време на едно такова Предизвикателство бях нахлул на седемнадесет години в стаята на Ирина, дъщерята на българския консул. „Там има момиче, покани го на танц“ — думите на водача ми все още са живи в паметта ми. Промъкнах се в стаята ѝ, издебнах я, докато спи, и я награбих за танц. Също както сега тя бе слаба и лека като перце, бореше се в ръцете ми, а аз я въртях из стаята и двамата танцувахме под невярващите погледи на събратята ми, дебнещи на отсрещния покрив.

След танца обаче аз не бях същият. Минаха тридесет дни и нощи, а в главата ми беше само ужасеното красиво момиче, което бях носил в обятията си. Потърсих я отново, тайно, без да споделя с никого. Okаза се, че тя не само ме помни, но и бе заинтригувана от мен. Съдбата ми се бе усмихнала и аз започнах да се виждам редовно с Ирина — всяка седмица успявах да открадна време за нея.

Единственият, който бе забелязал новата ми страсть, бе човекът с несподелена страсть към мен самия — Джехане. За мен тя бе една от многото дъщери на Яред, която срещах из къщата му. Тя все носеше галабия и не виждах нищо повече от очите ѝ, но в един момент ми се стори, че тези очи прекалено често гледат към мен. От другите знаех, че Джехане е с около пет години по-малка от мен и като такава никога не бе представлявала интерес за мен, така че в продължение на едно десетилетие аз я игнорирах, съзнателно или не.

Срещите ми с Ирина продължиха три години и станаха дотолкова интимни, че вече не мислех за нищо друго, освен за нея. Междувременно аз бях навлязъл в активната си възраст и изпълнявах вече поръчения на Яред. Действах ту като куриер, ту като атентатор. На третата година от връзката ми с Ирина на сметката ми бяха записани няколко десетки души. Занятието ми обаче по никакъв начин

не се бе отразило на душевността ми и аз дарявах Ирина с цялата си любов.

Мандатът на консул Гъльбов приключваше и той щеше да бъде отзован в София. Ирина трябваше да се завърне с него и през същата година да постъпи в университет в Германия. В живота ми бе настъпила повратна точка. Преместеше ли се тя толкова далеч от мен, аз нямаше да мога да я виждам по-често от веднъж на няколко месеца. Трябваше да говоря с пастрока си и да поискам от него разрешение да напусна дома му, за да последвам щастието си.

Джехане караше вече шестнадесетата си година, когато взе да влиза по-настойчиво в живота ми. Както споменах по-рано, за мен тя бе една от многото дъщери на Яред, към които не проявях интерес, още повече, че изключително рядко бях зървал лицата им. Самият Яред никога преди това не бе проявявал настойчивост да ме ангажира с някоя от дъщерите си и това само улесняваше посвещаването ми на връзката с Ирина. За разлика от сестрите си, Джехане беше доста упорита — помагаше ми, без да съм го искал от нея, заговаряше ме, интересуваше се как е минал денят ми, като цяло — ходеше в сянката ми. Аз самият така и не разчетох правилно сигнализите ѝ и в един момент вече бях свикнал е присъствието и компанията ѝ. Умът ми бе ангажиран е предстоящото заминаване на Ирина и аз допуснах огромната грешка да споделя терзанията си с Джехане както брат със сестра. Когато си говорехме, тя по никакъв начин не ми показваше, че взема историята ми присърце, а и не гледайки на нея като на жена, влюбена в мен, аз изобщо не предполагах какви чувства поражда в нея това да ѝ говоря всеки ден за Ирина.

Когато ми оставаше само последният ден с Ирина, аз реших да говоря с Яред. Вместо да отида сам обаче, бях призован. Той ме чакаше заедно с шестима от братята ми и Джехане, коленичила на пода. Тя му бе разказала всичко и бе добавила една подробност, която аз никога не бях споменавал пред нея — че възнамерявам да избягам след Ирина, каквато и да е думата на баща ѝ.

Още щом пристъпих в стаята, Яред заповяда на братята ми да ме пребият и да ме заключат. Аз опитах да се съпротивлявам, но не успях да надвия шестима равни на мен. След като ми потрошиха кокалите пред плачещите ѝ очи и под звука на хлиповете ѝ, братята ми ме завързаха и ме завлачиха към мазето. Джехане падна в краката на баща

си и започна да го моли за милост към мен. През окото, което все още не беше затворено от подутини и кръв, аз успях да видя как Яред извади тънка и гъвкава пръчка и започна да налага дъщеря си по гърба и задника, задето е крила за похожденията ми и се е застъпила за мен накрая.

Крещях часове наред в студеното и влажно мазе, но никой не ми обърна внимание. Плаках, молих се, клех се, но нищо от това, което казах, не трогна никого. Бях изгубил представа за времето, но знаех само едно — Ирина си беше заминала, без дори да си взема сбогом.

Прекарах в мазето три дни. Когато дойдоха за мен, аз бях изпълнен с пустота. Подчинението, което бях градил към Яред, откакто се помня, бе силно подронено от реакцията му. Разчитах на това, че излизайки пред него с достойнство, уважение и прямота, ще го зарадвам и той ще види, че вече съм мъж, а не момче. Когато ме изправиха отново пред него, аз не знаех как да реагирам. Помня, че Югюр бе този, който сряза въжето, стягащо ръцете ми, и ме подкрепи, за да застана изправен пред нашия духовен баща.

Яред Радан седеше на стол с висока облегалка в приемната си, мястото между нас бе разчистено и аз се чувствах като застанал пред кралски трон. Оглеждаше ме и преценяваше състоянието на раните ми.

— Ти си мой, разбиращ ли? — попита той. — Не си просто мой възпитаник, ти си мое притежание. Ти си инструмент, който създал и който възнамерявам да използвам още години наред. Подчинявай ми се, зачитай ме и ще те бъде. Аз нямам практиката да поправям калпави инструменти. Чупя ги, захвърлям ги и си вземам нови. Ако искаш да си нещо повече от това, спазвай правилата ми и един ден ще бъдеш възнаграден. Аз знам кое е най-добро за теб и ще ти го давам, когато аз преценя. Разбра ли?

— Разбрах — рекох. Наистина бях разbral. Въпросът е дали бях съгласен.

Югюр ме заведе в стаята ми и в продължение на няколко дни ми помага да се възстановя. През цялото време аз мислех само за Ирина и за връзката ми с Яред, която вече изглеждаше по съвсем друг начин. Денем се движех с другите, тренирах и се подготвях за следващата мисия, на която ще ме изпрати господарят ми. Нощем тайно плачех и копнеех за Ирина, която можеше никога повече да не видя.

Един ден едва не се сблъсках с жена в галабия и когато се вгледах в очите ѝ, познах, че е Джехане. Припомних си как тя глупаво, но искрено се беше опитала да ме защити и нещо в мен трепна. Джехане ми каза да се махам и да не я заговарям така открыто.

Няколко дни по-късно отново се натъкнах на нея, този път насаме. Изгарях от желание да си поговоря с единствения човек, който знаеше нещо повече за Ирина, освен името ѝ. Започнах пак да се срещам тайно с Джехане, а тя ми сподели мъката и болката, която е изпитала от ръката на Яред. Неусетно започнахме да си говорим повече, шептяхме си отблизо, за да не ни чуе някой, и за мен стана обичайно да усещам дъха ѝ върху кожата си и бедрото ѝ, притиснато през дрехите в моето, когато седяхме в някой ъгъл.

Една вечер отново бях обсебен от невъзможната си любов и се бях усамотил с Джехане в един от килерите, които никой за нищо не ползваше. Същата вечер бях допуснал грешката да изпия заедно с Югюр бутилка ром; той си мислеше, че като пийнем заедно, ще ме накара да се отпусна и да се разсея от мрачните си мисли, но компанията му скоро ми омръзна и аз го зарязах в стаята му. Килерът беше толкова тъмен, че не виждах собствените си ръце. Лунното сияние се промъкваше само през едно тясно прозорче близо до тавана, но не осветяваше нищо друго, освен старо кресло с купчина книги върху му и част от стената. А и да беше по-светло, сетивата ми вече бяха пострадали от влиянието на алкохола — ушите ми бумтяха, а когато завъртях рязко глава, светлините се размазваха.

С Джехане седяхме на пода, аз бях разстлал старото си яке и бяхме опрели гърбове в топлия зид. Беше тясно и държахме краката си свити в коленете. Аз говорех, тя вмъкваше по нещо и за пръв път обърнах внимание как звучи гласът ѝ, когато говори с мен — трепетът, спадането, преглъщането. Погледът ми падна върху осветеното петно на стената, там, където се виждаше част от нея. Полата ѝ се беше набрала и бе разкрила нозете ѝ почти до колене. Прасците бяха бели и гладки, оформени като античен скулптор. Чак тогава усетих тялото ѝ — топлото бедро, притиснато до моето, гърдата, която неволно докосвах с лакът, и дъха, излизащ на пресекулки. Осъзнах две неща: първо, че Джехане вече не бе онова досадно малко момиченце и второ, че тя не беше с мен само за да слуша за Ирина.

Ще бъде лъжа, ако кажа, че последвалото е било вследствие на алкохола, както съм чувал мнозина да се оправдават. Колкото и алкохолът да замъглява сетивата, да обърква представите за възможността и невъзможно, правилно-грешно, тук-сега, ние винаги имаме избор. Алкохолът спомогна за случилото се, но не беше причината. Не бих искал също така да прехвърля отговорността и на мъката си по Ирина — не споменът за нея ме накара да сграбча Джехане и да сваля забралото й, за да я целуна, нито пък съм си представял нейното тяло, когато бях сграбчил гърдите на яредовата дъщеря. Истината е, че там, в непрогледния мрак, усещайки я така близо до мен, осъзнавайки нейните собствени копнежи, аз я пожелах. Дали щеше да се случи, ако не бях уязвим от мъката си по Ирина? Дали щеше да се случи, ако не бях пиян? Нямаше как да знам алтернативните завършеци, защото имах право само на един.

Още там, когато се претърколих встрани от нея и кръвта ми бе започнала да се връща равномерно на мястото си, осъзнах, че съм направил грешка. Дъхът ми излизаше на пресекулки, а гърдите ми още не бяха изстинали от влажния допир на Джехане, когато потърсих опипом тениската си, навлякох я и бутнах вратичката, която да ме изведе навън от килера. В коридора светеше лампа и аз неволно хвърлих поглед назад — видях я полулегнала върху старото ми яке. Блузата й бе забрана над големите бели гърди, полата й — намачкана около кръста, а едната й ръка бе притисната между свитите бедра, докато с другата се подпираще на пода. Лицето й оставаше в тъмнината, само очите й уловиха искрица светлина и успях да ги различа — гледаше към мен.

Аз извърнах глава, почервенял от срам, и побързах да се махна оттам. Въпреки благоуханното тяло, което бях обгръщал през последните двадесетина минути, се чувствах омърсен и измамен. Трезвостта ми се връщаше с всеки един миг и аз осъзнавах значимостта на случилото се. Джехане ме искаше и ме беше получила. Достатъчно бе да отиде сега при баща си и аз завинаги щях да съм обвързан с Яред, след като бях обезчестил една от дъщерите му. В онзи момент бях същински egoист — не мислех нито за Джехане, нито за Ирина, на чиято любов бях изневерил.

Изведнъж тогава пред мен се озова Югюр и ме спря с ръце.

— Къде беше? Търсих те навсякъде! — рече той. — Пиян ли си?

Аз не му отвърнах нищо, само го отблъснах от себе си и се промуших покрай него. Той ме изгледа подозрително, след това прикова вниманието си към вратичката в дъното на коридора. Тръгна натам с решителна стъпка.

— Югюр! Недей! — извиках му аз, но той не ме отрази.

Макар и да го обичах като мой любим брат, той беше предан син на Яред. Можех да го настигна и да го удуша, преди да е достигнал вратата. Но какво щях да спечеля с това?

Не можех повече да остана там. Не можех да се оженя за Джехане и да се окова за баща й. Исках да открия Ирина и да бъда с нея, далеч от Яред. Аз бях жив и мислещ човек, а не инструмент.

Нямаше смисъл да се връщам в стаята си — Югюр щеше да вдигне тревога. Бях прав — след няколко минути го чух да вика името ми. Къщата на Яред бе огромна, с множество дворове — уголемен вариант на обиталището му във Варна. Също така се намираше на брега на морето. Именно в морето намерих път за бягство. Достигнах кея и преди пазачът да се окопити, се гмурнах във водата. Изплувах цели двадесет метра по-нататък само за да поема дъх и отново изчезнах под повърхността. Така напуснах завинаги дома на Яред Радан.

Четири дни по-късно, вече в България, в Ахтопол, ме откри брат ми Янис. От него разбрах, че в знак на моята неблагодарност Яред ме е обявил за ходещ мъртвец и е отнел името ми. Вероятно заради умението ми да свиря бях получил ново име — Трубадур. Янис остана да лежи в гъстите треви, обрасли градския плаж на Ахтопол, а аз тръгнах по следите на Ирина. Засякоха ме отново в София, като този път едва се измъкнах. Не успях да стигна до Ирина, а нуждата да се погрижа за живота ми стана належаща. И така — седем години. Любовта остана на заден план. С времето раната в душата ми зарасна и аз все по-рядко си мислех за Ирина. Междувременно следите към нея ставаха все по-мъгляви. Баща й, както и Яред спомена изгубил позициите си и доброто си име и престана да се появява в медийното пространство. Настойчивостта на Яред да ме ликвидира пък принуждаваше мен да стоя далеч от всичко. Ирина остана за мен една несъбудната мечта.

— Значи в деня на сватбата ми трябва да умра, така ли?

Лежахме на голямото ѝ легло, тя с гръб към мен в обятията ми, а аз — с една идея по-чиста съвест.

— Ще дойдат за теб, бъди сигурна — отвърнах ѝ аз. — Друг е въпросът, дали ще успеят да те убият.

— Би трявало да те мразя, нали? — рече Ирина. — Появяваш се изведнъж след осем години и заради теб ще очаквам да ме обезглавят на сватбения ми ден.

— Мразѝ ме, има защо.

— Не мога да те мразя — поклати глава тя. — Веднъж вече много те обичах и в сърцето ми е останало само добро чувство към теб. Разбирам ситуацията, в която си изпаднал — детството, което си имал, живота след това... Ти си продукт на обстоятелствата, не си злодей сам по себе си.

— Какво ще правим утре? — попитах я аз. — Времето ни изтича. Ако не те скрием до утре, вдругиден ще е късно.

— Какво ще правим тук и сега е по-важно — отговори Ирина, нежно се освободи от ръката ми и се завъртя към мен. В очите ѝ блестяха сълзи, а страните ѝ все още бяха влажни. Тя прокара длан по бузата ми и погали косата ми. След това изведнъж ме целуна и засмука долната ми устна. Опитах се да ѝ кажа да спре, но беше тъй настоятелна, че не ми трябваше много, за да се откажа. Тя обви тънките си ръце около врата ми, притисна тялото си в моето и продължи да ме целува, а аз отвръщах на ласките ѝ все по-пламенно. Скоро халатът беше изритан на пода, а дългата бяла нощница увисна отния край на леглото.

Когато най-после се осъзнах, усетих нощния студ и потърсих опипом завивка, с която да покрия потните ни тела. Ирина се беше изтегнала по корем до мен с лице, заровено във възглавницата. Може би вече я гризеше съвестта, че е изневерила на бъдещия си съпруг под собствения му покрив. Щом се размърдах обаче тя разклати ханша си и започна леко да ме побутва с дупето си. Аз успях да намеря чаршаф под себе си, издърпах го, обгърнах ни с него и отново започнах да я целувам по врата, по ушите и надолу по гърба.

Десетина минути по-късно отново лежахме, този път — тя върху мен и усещах учестния ѝ дъх в ухото си.

— Онзи младеж не може да ни е чул, нали? — попитах я аз.

— Изключено — прошепна ми тя в отговор. — Стените са дебели, вратите са плътни, а и той трябва да е на приземния етаж.

— Годеникът ти може да се върне всеки момент — продължих аз.

Тя се засмя тихо.

— Отново изключено. Когато излиза нощем, никога не се прибира тук. Виждам го чак на обяд. Не знам къде замръква, дали при някоя друга, или в апартамента си в центъра. Казва ми, че го прави заради мен — срам го е от самия него, от това, на което прилича в шест сутринта. Мисля, че е фамилна обремененост — баща му е преминал през същото; поне така ме уверяваше бъдещата ми свекърва.

— Какво правиш с тези хора?

— Адаптирам се, скъпи мой — рече тъжно и уморено тя. — А и тук наистина ме обичат, въпреки пиянските изпълнения. Мога да бъда щастлива в този дом срещу някаква цена и аз съм готова да я заплатя.

Не ми харесваше това, което чуха, но не знаех с какъв довод да я оборя. Исках да я хвана за ръката и да избягаме далеч оттам, да се направим, че Яред, Христо и Диана никога не са съществували и да заживеем нов живот щастливи заедно.

— Хайде — рече ми тя. — Искам да поспя. Скачай обратно през терасата и се върни пак тук утре в десет, на парадния вход.

Аз я избутах нежно настани от себе си и я изгледах неразбиращо. Тя отново се засмя, потупа ме по бузата и каза:

— Хайде, скъпи мой, едно е да спиш с булката преди сватбата, а съвсем друго — да те заварят в леглото й на сутринта.

— Права си — неохотно се съгласих аз. Каквото и да се бе случило преди четвърт час, трябваше да се завърна в реалността. Намирах се в чужд дом, в чуждо легло, с чужда жена в навечерието на чужда сватба. Ирина ми бе показала, че не е забравила общото ни минало; време бе аз да й покажа, че не съм забравил за бъдещето, което тя очаква.

— До утре, скъпи мой! Утре в десет! — тя ми прати въздушна целувка, докато прекрачвах прага на балкона и се обърна на другата страна.

Не знаех как да се чувствам. Тази нощ бях разкрил всяко кътче от душата си пред жената, която винаги бе заемала централно място в сърцето ми, а тя ме отпращаше с въздушна целувка вън от дома й.

Естествено, си бях представлял срещата с нея много пъти, но този завършек не присъстваше в нито една от версите ми. Имах усещането, че все едно съм употребен — жена, разочарована от съпруга си, потърсила временна утеша в удобно появилия се стар познат. Какво очаквах от нея всъщност? Прие ли ме в обятията си? Прие ме. Целуна ли ме? Целуна ме. Изчука ли ме? Да. Последното не го бях очаквал, проблесна изведнъж в ума ми. В нито една от версите, които бяха минали пред очите ми, докато я издирвах днес, не си представях как тя веднага ме вкарва в леглото си. Красивата, интелигентната, умерената Ирина, онази Ирина, която след два дни ще се омъжва щастливо за хубав и богат мъж, ме прельсти за нула време и също толкова лесно ме отпрати у дома.

Секс от съжаление? Това беше следващата ми идея, докато карах по Аспаруховия мост. Дали не искаше да ме утеши и затова ме приласка? Тази идея ми се струваше още по-гадна, караше ме да се чувствам като пълен нещастник и да я ненавиждам заради отношението й към мен.

След моста отбих вдясно и спрях до тротоара. Излязох от колата и тръгнах пеша напред — не ми пукаше за нея, и без това беше крадена. Вместо да изпитвам радост от срещата си с Ирина, се бях натоварил емоционално. Вървях си аз по пустата улица, с ръце в джобовете и дишах дълбоко, за да прочистя съзнанието си. Пръстите на дясната ми ръка напипаха стилета и това ме накара да се почувствам по-добре. Ножовете, ако не друго, никога не ме бяха предавали — цял живот бях носил нож у себе си — никога не се бе чупило острие, никога не бе отказвало да среже или да прониже — ножовете не бяха като жените, на тях можеш да им се довериш. Ето, ако сега разкажа цялата си история на този нож, той няма да ме наръга от съжаление или само, защото гърбът ми му се е сторил подходящ за намушкане. Вместо към центъра, краката ми ме водеха надолу, обратно под моста.

— Бате, имаш ли цигара?

Циганката беше доста ниска, но стройна и симетрична. Беше застанала на тротоара на няколко крачки от мен, носеше дънки и дънково яке, което беше разкопчано и разкриваше розов потник, опънат от гърдите ѝ. Уличното осветление откриваше съвсем малка част от лицето ѝ.

— Не — отвърнах аз и се приготвих да я подмина.

— Аекс искаш ли? — попита тя, влизайки в крачка с мен. Аз се спрях и я изгледах възмутено.

— Не.

— Хайде бе, искаш! — тя продължи да подтича, за да хване темпото ми и посегна към кръста ми. — Ей тука, виж колко е удобно!

Отблъснах ръката, която се промъкваше към чатала ми и отново казах на жената да си ходи. Тя обаче не ме послуша и продължи да ми се натиска в движение и да се опитва да ме опипа.

— Хайде, бате, тиекс правил ли си? Ще ти хареса!

Точно в този миг ме тресна видението. Ръцете на Диана бяха привързани към дебелото бяло стъбло на дърво с окастрени клони, от което стърчаха черни тръни с дължината на човешки пръст. Тялото ѝ беше голо, тя трепереше, краката ѝ не я държаха и Диана висеше на вързаните си ръце. Всеки път, щом се отпуснеше до дървото, някой от тръните се забиваше в плътта ѝ и тя скимтеше от болка. Усетих я на секундата — черни игли, които се забиха в моите гърди и в моя корем, точно там, където ме докосваха палавите пръсти на проститутката. Аз отново отблъснах ръката ѝ, но видението в главата ми стана толкова реалистично, че се олюлях и спрях на място.

Зад Диана от мрака се материализира човекоподобно същество с нереални пропорции — къси и дебели ръце, криви тънки крака, крушовидно тулово и грамадна глава, която излизаше извън раменете му. Устата му бе огромна и пълна с криви зъби, от плешивата му глава стърчаха рога, много и различни, произволно изникнали. На ръст то бе малко по-ниско от Диана. Хвана я под мишниците, кривите му пръсти си впиха в гърдите ѝ и съществото я натисна с тяло към настърхналите тръни. Тя запища като обезумяла, кръвта ѝ потече надолу по корема и бедрата, а когато уродът натика между краката ѝ члена си, писъците на Диана изпълниха главата ми и пръснаха всяка моя мисъл на милиони парченца.

Гърдите ми щяха да се разкъсат от болка, а в слабините си усещах прилив на огън, който ме накара да се свия надве. Ръката на циганката все още беше там, когато аз извадих моята от джоба си и я изпънах към шията ѝ. Пръстите ѝ изведенъж замръзнаха и се плъзнаха надолу по бедрото ми. Очите ѝ ме гледаха изненадано. Опита се да ми каже нещо, но между устните ѝ излезе само кръв. Ръцете ѝ увиснаха

надолу и изведнъж ми натежа. Измъкнах стилета от гърлото й и циганката се свлече на земята без звук. Видението беше изчезнало, болката — също. Само мъртвата проститутка бе останала да лежи в краката ми.

ГЛАВА VI

КОГАТО ПОПАДНЕШ НА ДЕВОЙКА В БЕДА

В десет без пет бях на прага на Ирина. Посрещна ме един от охранителите, които бях видял по-рано. Не се опита да ме претърси, а направо ме въведе в дома на шефа си.

Домакините ме чакаха в просторен хол. Бяха насядали на огромни бели кожени дивани, а около тях стърчаха още десетина души. Веднага разпознах Васил Костов, наричан още Мидения цар. Той беше едър, с огромни рамене и бицепси, но и поизпъкнал корем. Посивялата му коса бе подстригана съвсем късо и се губеше в тъмния загар на кожата му. Очите му ме посрещнаха с неодобрение. Когато му подадох ръка, той

едва не я смачка в лапата си. Поне устоях да не направя гримаса от болка.

Ирина пое десницата ми галантно и при здрависването погали опакото на дланта ми с лявата си ръка. На лицето ѝ се появи топла усмивка, която не изчезна оттам цял преди обед. Тази сутрин носеше сива пола до коляното и бяла риза с почти неприлично разтворено деколте. Аз бих закопчал поне едно копче по-нагоре.

Последен ме поздрави Христо Костов — погледът му блуждаеше и ъгълчетата на устата му висяха умърлушени. Личеше му, че го бяха вдигнали по-рано, отколкото бе очаквал. Долната половина на лицето му бе засенчена от вчерашна брада.

На диваните седеше още един мъж, който не ми бе представен. Той беше нисък, широкоплещест и около шестдесетгодишен. Очите му се криеха в тъмни сенки, които се появяваха след редовни запои и недоспиване. Лицето му беше гладко избръснато и отпуснато, а бузите му преминаваха в шия без никаква извивка. На стъклената маса пред него бе поставен пепелник, в който видях смачкани три фаса. Чакаха ме от поне петнадесет минути.

Първа заговори Ирина:

— Вече запознах близките ми със ситуацията — рече тя. — Утрешният опит за покушение над фамилия Костови.

Аз понечих да я поправя, но тя ми хвърли недвусмислен поглед над все така топлата си усмивка.

— Тези хора трябва да са луди — подхвърли Христо Костов. — Баща ми е на „ти“ с големите във Варна. Никой не може с пръст да го пипне.

— Радан и убийците му са професионалисти — казах аз. — Работил съм с тях. Ако им бъде наредено, ще убият дори президента на САЩ насред Белия дом. Те не са просто групировка; не се занимават с друг бизнес, нямат интереси, не ще ги срещнете из клубовете или на Рапонги. Единственият им занаят е да убиват и са го усвоили до съвършенство.

Костов-баща ме изгледа замислено. Държеше табакера от сребрист метал, вероятно — от сребро — и тъкмо си вадеше цигара. Измежду пръстите му се появи запалка и с едно щракване краят на цигарата му бе обгърнат от изпепеляващата ласка на огънчето. Мидения крал вдиша и върхът на цигарата се нажежи до червено, като

драконова паст, готова да бълвне смъртоносни пламъци. Миг след това чудото на възпламеняването свърши — огънчето се стопи, а за яркочервения зной напомняха само дребни точки сред сивата пепел. Към тавана на стаята се издигна струйка прозрачен дим. Костов издиша и облакът се пръсна около лицето му, бързо отправяйки се нагоре в по-ефирна форма.

— Младежо, ти наясно ли си с другия ми бизнес? — попита ме той директно. Ирина запази спокойствие, но Костов-син едва ли не подскочи от мястото си.

— Знам, че повечето миди са на Златни пясъци, а не в морето — отвърнах. Той кимна.

— Аз съм истинският крал на Северното Черноморие. Има, разбира се, и други играчи, но те са дребосъци — решава ли, за една нощ ще ги разкарам от улицата. Тази хегемония продължава вече три години. Мислиш ли, че този Радан е нает от някой, лаком за бизнеса ми?

— Възможно е действията му да облагодетелстват нечий конкурентен интерес — отвърнах аз предпазливо.

— Баща ми, да отложим сватбата — извика младият Костов. — Не искам да застана пред олтара и да чакам някой да ми пръсне главата!

— Замълчи! — отсече Костов-баша. — Сватба ще има. Утре.

Ирина го погледна и му се усмихна топло. Годеникът ѝ се изправи и закрачи нервно из стаята. Баща му го изгледа изпод вежди и продължи:

— Който и да си мисли, че може да се бъзика с мен, греши. Имам силата да смачкам всеки червей, дори да е изпълзял от Истанбул.

— Истанбул? Да не са турците? — намеси се отново Христо Костов.

— Не, сине, не са турците, те са мои приятели! — извика баща му, изпускайки си нервите. — Но може да е някой, дето иска да си мислим, че са турците! Седни си на задника и ме остави да го измисля!

— Моля ви... Василе! — Ирина стана от мястото си, застана зад бъдещия си тъст и сложи длани на раменете му. Очите ѝ се насочиха към Христо, който беше застинал на едно място. Сякаш само с поглед, тя го накара да се върне на дивана. Кралят изсумтя одобрително и потупа нежно ръката на снаха си.

— Е, момко, как ще го направят? Казваш, че си бил един от тях и познаваш методите им?

— Имам известна представа — отвърнах аз и се почесах по брадата. — Мисля, че ще е на ритуала, пред всички. Ще внедрят свои хора сред персонала, сред гостите и ще ударят изведнъж. Искат да е показно, значи ще е човек с нож, близо до младоженците.

— А защо не снайперист? — попита непознатият, който досега беше мълчал.

— Всеки може да наеме снайперист. Яред Радан е по-изтънчен, по-брутален. Важно е не просто да убие, а как ще убие. Ще го направят на сватбата, в триумфалния за вас момент, пред очите на цялото общество. Грубо и кърваво.

— Разбирам логиката ти — кимна Костов-баша.

— Ако сега някак си се скриете, ще ви издебнат утре — продължих аз. — Няма да се откажат.

— Майната им! — извика Мидения крал и удари с юмрук по масичката пред себе си. Чинийките и чашките подскочиха, една се преобърна и се разля на паркета. — Ще събера 200 охранители, ще ги чакам да дойдат и ще ги изтребя до крак!

Ирина се наведе по-ниско над него и стисна силно раменете му.

— Успокой се, Василе, ще се справим! — промълви тя. — Всичко ще бъде наред и аз ще заживея щастливо под покрива ти!

— А мама? — попита изведнъж Христо.

Костов-баша изсумтя пренебрежително и натисна ядно остатъка от цигарата в дъното на пепелника.

— Майка ти не пожела да дойде на сватбата ти! Да си стои в Италия! Нея едва ли я грози опасност.

— Да разбирам, че госпожа Костова отсъства? — попитах аз.

— Не е твоя работа! — отряза ме Костов-баша.

— Василе! — Гласът на Ирина беше благ и умолителен. Тя се обърна към мен. — С майката на Христо не си допаднахме още от първата ни среща. Ще оставя времето да изглади различията между нас.

Непознатият извади пакет марлboro и запали. Гледаше ме с присвети очи през цялото време и отново ме заговори:

— Казваш, че си бил там, в квартирата му.

— Да.

— Василе, сватба ще имаш — каза той на Костов-старши и стана.
— Аз си тръгвам. Ще ти се обадя по-късно. Дължник си ми.

— Благодаря ти, Мироне — отговори Мидения крал и се изправи да изпрати госта си. Двамата напуснаха салона и останахме само аз, Ирина и Христо. И девет гарда.

— Кой е господинът? — позаинтересувах се аз.

— Чичо Мирон, приятел на баща ми още от казармата — каза ми Христо. — Иначе — ГДБОП.

— И какво ги прави толкова близки до днес?

— Знаеш как е — рече Христо и вдигна рамене. — Ти на мен, аз на теб.

Към обяд имах нова среща с „чичо Мирон“. Заведе ме на ресторант и се заинтересува живо не само от Яред, но и от мен. Казах му, че съм наемник на свободна практика и в момента издирвам момиче, избягало от дома си.

— Предполагам, че ако сега се разровя за теб, няма да открия връзка с този Радан, нали? — попита той, докато разкъсваше ципурата си.

— Никаква, вярвай ми.

— И се появяваш така изведенъж, за да предупредиш семейството за грозящата ги опасност?

— Съвсем не — отвърнах му аз и отпих от бирата си. — Срещнах бивш колега и от него научих, че Радан е във Варна. Дойдох да го открия и да се помирия с него. Условието беше да участвам в следващия му удар. Когато обаче разбрах, че сред целите е Ирина, не се и поколебах. Познаваме се от деца и няма да позволя да ѝ се случи нещо лошо.

— Ирина не е типичната девойка в беда — рече Мирон, когото междувременно бях вече идентифицирал като полковник Мирон Славов, шефа на ГДБОП във Варна. — Но оценявам загрижеността ти за нея.

— Моля.

— Ще те питам само веднъж, момче — рече той и ме посочи с вилицата. — Мога ли да разчитам на теб?

В три следобед бях отново в дома на Костови. Оставаше по-малко от час до следващата ми среща със Славов и исках да разменя няколко думи с Ирина — в случай, че нещо се случеше с мен.

МЛ-ът го нямаше, което ме наведе на мисълта, че го няма и Христо. Още по-добре, и без това не го харесвах. Отказвах да повярвам, че Ирина ще се омъжи за този смотаняк заради парите му.

Охраната вече бе инструктирана, че съм вътрешен човек и никой не ме претърси. Обръщаха обаче дяволски голямо внимание на всички останали — явно предупреждението ми за внедрени атентатори бе взето на сериозно. По стълбите до втория етаж срещнах само младия Румен, който ме изгледа неодобрително.

— Горе ли е Ирина? — попитах го аз. Нямаше я нито в двора, нито на първия етаж, а така и не бе намерила време да ми издиктува номера си.

— Госпожицата е горе, почива си — рече Румен, натъртвайки на всяка дума. — Ще я обезпокоиш.

— Достатъчно съм й близък, за да го направя — казах му аз и го подминах. Той сякаш искаше да опита да ме спре, но се отказа. Стори ли ми се, че по лицето му мина тъмна сянка?

Тъй като разговори с Румен не влизаха в плана ми за оставащото време, аз продължих към стаята на Ирина. Почуках кратко на вратата и след като не ми беше отговорено, влязох. От оставен на нощното шкафче лаптоп долитаše джаз музика. В стаята нямаше никого, но пък чух шум от течаща вода откъм вратата на банята. Дрехите й бяха захвърлени на леглото и на пода. Реших, че няма да е учтиво да нахлюя при нея под душа, дори и следекса снощи. Седнах на едно кресло до вратата на терасата и се подгответих да я изчакам.

Докато си чакам, започнах да разглеждам стаята. Имаше голямо високо легло на старовремска рамка, масичка, нощно шкафче, будоар с огледало, по което бяха закачени снимки и картички. Въпросното кресло, в което се бях натресъл, беше изключително удобно. По светлия килим на пода се търкаляха обувките на Ирина, полата й и черният ѝ панталон със сребърна тока. В дъното имаше ниша, в която видях гардероб и шкафче за обувки. На стената срещу леглото бе закачен голям LCD телевизор.

Изведнъж се усетих, че пропускам нещо. Станах от креслото и огледах внимателно дрехите. Черният панталон не беше на Ирина. От другата страна на леглото открих и чифт мъжки обувки, както и риза и бельо. За момент се почувствах изключително глупаво, а водата в банята спря да тече и аз вече можех да разпозная гласове — един

женски и един мъжки. Не исках Христо Костов да ме намрази допълнително, затова прецених, че веднага трябва да се изнеса. Преди да стигна до вратата на стаята обаче, видях, че бравата на вратата към банята се движи. Залегнах мигновено до леглото и открих, че високата ретро рамка позволява да се намърдам отдолу. Натиках се възможно най-тихо и се опитах да не мисля за нито един филм, в който мъжът под леглото изглежда глупаво.

Те се появиха около пет секунди по-късно, стъпвайки боси по килима. Стъпалата им оставяха влажни петна. Ирина седна на леглото, а мъжът се просна отгоре му. Подматрачната рамка издаде тих стон, но удържа. За мой късмет.

Следващите думи ще ги помня цял живот.

— Иринке, направо ме изцеди докрай!

Не ме смути толкова директният подтекст. Не ме възмути и фактът, че само преди десетина часа аз можех да кажа същото на тази жена. Потресе ме осъзнаването, че слушах гласа на Васил Костов, а не на сина му Христо.

— Сигурна съм, че довечера ще ме питаш за още — отвърна му Ирина.

Те се разкипотиха и по това, което чух, последваха няколко минути на целувки и милувки. След това Ирина стана, отиде до гардероба — от моята позиция я виждах до пъпа — гола и грациозна; извади бельо и си обу бикини, след това си сложи и сутиен — не го видях, но го предположих.

— Мирон ще се обади всеки момент — рече Костов.

— Дано. Много ще ми олекне — отвърна Ирина.

— Знаеш какво още означава това — каза Костов.

— Знам — потвърди тя.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита Мидения крал.

Ирина спря да се облича и се върна до леглото. Краката й спряха на една ръка разстояние от мен. Тя приседна и сви единия крак под себе си, а другият остана да се полюшва пред мен.

— Василе, направи каквото е нужно. Ние с теб, Христо, това е важното. Той сам си е виновен. Достатъчно ми е, че ни навлече толкова неприятности.

— Добре — изсумтя Костов. — Просто искам да съм сигурен, че няма да направиш някоя глупост в последния момент.

— Достатъчно глупости съм правила вече. Научих се — отговори му Ирина. — Знаем ли къде е в момента?

— Видял се е с Мирон, сега вероятно е някъде наоколо. Когато всичко приключи, го извикай да се видите. Ще го причакат на стълбите.

— Както кажеш. Хайде, ставай. Някой може да те търси. Няма да ти хареса да те намерят в леглото на снаха ти, и то преди сватбата! — тя се засмя след последните си думи.

— Чакай само Христо да замине за Холандия! — рече Костов и също се засмя.

Двамата станаха и се заобличаха. Преди да излезе от стаята ѝ, той я целуна на прага и ѝ прошепна, че я обича. Ирина му каза да се маха и да я остави да се подготви. Когато вратата тихо се затвори, тя се върна на леглото, отпусна се и въздъхна дълбоко.

Можех да се измъкна тихо след час и повече никога да не се върна, да я оставя на съдбата, която си е изковала и да се посветя на себе си, преди да умра. Аз обаче не го направих. Лежах на килима под нея, слушах я как диша и стисках зъби. Ирина бе първопричината да се опълча на Яред и да стигна изобщо до сегашното си положение. Споменът за нея ме бе топлил през стотиците нощи, прекарани в странство, и нейният идеализиран образ ме бе връщал към човешината в моментите, в които се бе изпълзвала между пръстите ми. Представяйки си Ирина, аз изваждах дулото на пистолета от устата си и се впусках отново във водовъртежка на живота, вярвайки, че някой ден отново ще изплувам към нея.

Самата тя обаче ми изглеждаше вече много по-потънала от мен. Лежах под нея, притисках устни между зъбите си и чаках да чуя как ще заплаче, как останала сама, ще свали маската си и ще потърси покаяние. Вместо това дишането ѝ стана равномерно и предположих, че е заспала.

Измъкнах се тихо и се изправих до нея като сянката на миналото ѝ. Тя лежеше по гръб, отпусната на леглото, все така с дрехите. Устните ѝ бяха леко разтворени и пропускаха дъха ѝ. Клепачите ѝ потреперваха. Затворих очи и се опитах да си я представя като някогашната Ирина, но не успях. В съзнанието ми се появяваха само голите ѝ крака до тези на Мидения крал.

Бях направил за нея каквото ми бе по силите. Мирон се беше окзал човек с ресурси и явно щеше да се разбере някак с Яред Радан.

Оттук нататък ми оставаше да се измъкна, защото усещах, че вече не съм желан в дома на Костови.

Излязох тихо от стаята — в коридора нямаше никого — и тръгнах надолу. Румен ме посрещна изненадан на стълбите и докато се чудеше какво да каже, му подхвърлих:

— И с теб ли е спала?

Той замъркна, по бузите му изби червенина, а в очите му блесна гняв. Пръстите му се свиха в юмруци и изпъна стойка, но се овладя и не ми налетя. Поглади с длан наболата си брада и ми рече:

— Не смей да говориш така за госпожицата!

По реакциите му познах, че едва ли той ще е човекът, който трябваше да ме причака, затова се възползвах от момента да го отсвиря и да побързам да изляза навън. Озовах се на входната врата и вече полагах усилия да превключия мислите си от Ирина към напускане на проклетия й дом. Отворих вратата, огледах се набързо с готовност да застрелям всеки, тръгнал към мен, и чух взрива.

Беше мощн, прекалено мощн, за да е газова бутилка или пък граната. Беше от онези взривове, които помитат всичко по пътя си и свалят черчеветата от прозорците на сградите околовръст. Беше от онези взривове, които можеха да накарат прозорците на къщата да изкъннят, макар че се намираше на километри разстояние. Отекна два пъти — първичната детонация, след това и втората, която преодолява съпротивата на стените и с пълна сила разгръща обема си, погълъщайки всичко.

Изтичах до оградата, която гледаше към Варна, и затърсих епицентъра на експлозията. Облакът се бе скучпил над един от жилищните квартали. Достатъчно прозорлив бях, за да преценя чий беше този квартал и чий дом е бил взривен. Въпреки пепелта, покрила мястото, аз можех да видя, че е пометена не само къщата на Яред, но и всички сгради на околните улици. Вероятно от двора на моя някогашен наставник бе останал само кратер.

Обърнах се към къщата и видях Ирина, застанала на балкона. Очите ѝ бяха вперни в посока на взрива. Тя издиша тежко, сложи ръка на гърдите си и се върна в стаята. Дори не ме забеляза.

Двама от мъжете на Костов обаче не бяха като нея. Експлозията бе привлякла вниманието им за момент, но аз определено бях поинтересен. Те тръгнаха бавно към мен, първият с разперени ръце в стил

„не бягай настрани, нищо няма да ти се случи“, а другият — с дясна ръка, бъркаща под сакото му, и усмивка, казваща „ела да видиш какво имам за теб“.

Прехвърлих оградата, все едно беше нищо, и секунда по-късно вече бях извън полезрението им. Те нададоха викове и чух как се втурват след мен, но аз вече се отдалечавах със завидно темпо през гората. Нямаха никакъв шанс да ме настигнат.

Близо час по-късно ми се отдаде да издиря подходящ самотен представител на закона. Оставил го завързан и в несвяст в багажника на автомобил в близост до плажа на Аспарухово. Докато го откриеха, щях да съм приключил. Патрулката с включени сирени ме отведе до местопроизшествието за нула време. Униформата ми позволи да навляза в периметъра, без да ми задават неудобни въпроси. Търсенето ми започна.

Там беше ад.

Всичко беше сиво — земята, хората, небето. Тук-таме продължаваха да горят пожари, които огнеборците на Варна потушаваха с помощта на доброволци. Десетки мъже се бяха втурнали да помагат, да вадят пострадали или да изнасят тела. Сградите на две пресечки околовръст бяха рухнали — все тухлени къщи, строени от собствениците си или от техните родители. Тъпчех през дървени отломки, били някога маси и столове и чувах как под кубинките ми хрускат порцелан и стъкло. На две стъпки от мен видях под купчината да се подава омазана в кръв ръка и се втурнах да помогна. Стиснах безчувствените пръсти и дръпнах, за да видя дали мога да изтегля нещастника директно, но паднах назад, а крайникът, свършващ след лакътя, остана в ръцете ми. Аз изтрих невярващо кашата от пот и пепел от лицето си и се отдалечих заднишком.

Къщите от вътрешния кръг, където живееше Яред, не бяха рухнали. Те бяха издухани от бруталната сила, откъснати от основите и пръснати по съседните улици. Наистина имаше кратер, дълбок около метър. В епицентъра тела нямаше как да бъдат открити. Яред, синовете и дъщерите му, бяха разкъсани от зверския взрив и разпратени по всички краища на Варна. До петата си видях парче месо, черно-кафяво, било допреди шестдесет минути част от някое от децата на Радан. Момче или момиче? По изгорялото не си личеше.

Един пожарникар на двадесетина метра от мен ми викна и започна да маха енергично. Аз се затичах към него. Под отломките различих крак. Панталонът беше поизгорял, както и кожата под него, но определено беше крак, прикачен към цял човек. Двамата с пожарникар повдигнахме голяма овъглена греда и я отместихме встриани. Разринахме парчетата тухла и мазилка и отдолу се подаде тяло. Кракът помръдна. Пожарникарят веднага се развика за лекар и след десетина секунди видях как жена с бяла престилка и сива чанта препуска към нас. С общи усилия изровихме тялото и видях, че е момче. Аз го повдигнах леко, той беше отпуснат като гумен маркуч и подложих главата му на коляното си, за да върна гърдите и гърлото му на една линия. Въпреки липсващото око, черната кожа и изгорялата коса аз го познах — Хасан, когото бях саботирал в Предизвикателството.

Лекарката започна да го опипва, а аз го предадох на грижите на появил се отнякъде доброволец към Червения кръст. Огледах мястото — сигурно имаше още десетки тела. Яред беше изпепелен заедно с цялото си домакинство. Късметлиите като Хасан едва ли бяха много. Навсякърно имаше и неколцина по задачи извън дома. Седем, осем, девет? Едва ли повече. Домът, в който бях израснал, бе унищен до последната прашинка. Миналото ми бе мъртво, вече нищо нямаше да ме преследва, освен Диана. Със или без ножовете на Яред, аз щях да се опитам да стигна до нея. Чакаше ме път към пущинака. Защо обаче не тръгвах?

Покрай мен мина полицай, който носеше нещо в ръцете си. Загледах се — поредното дете, този път момиче. Краката му висяха като черни клечки. Мъжът занесе телцето до едно одеяло, зави го вътре като вързоп и отново се разрови наоколо.

Чичо Мирон се беше погрижил за проблема на Костови. Щеше да се погрижи и за мен, ако се появях отново там. Сватба щеше да има и да заживеят дълго и щастливо — свекърът със снаха си, младоженецът в Холандия, а свекървата някъде в Италия. Хепи енд.

— Колега, ела да ни помогнеш!

Обърнах се и видях трима униформени. Млади, стари, дебели, ниски — за мен те винаги са били част от проблема. Избягвай ги, използвай ги, убивай ги, ако се наложи. А сега те стояха до голям метален шкаф и им трябваше четвърти, за да го отместят. Аз се

приближих и огледах обекта. Вратата бе все така заключена, но една от стените бе поддала и имаше процеп.

— Взривът го е изхвърлил през стените — рече едно от ченгетата.

— Тази проклетия е преминала през няколко прегради, преди да падне тук и все още е цяла.

Друг извади кози крак и започна да напъва. Заедно повдигнахме шкафа и го завъртяхме, така че усилията по отварянето му да са по-малки. Накрая дебелата ламарина поддаде и съдържанието започна да се изсипва. Имаше скъпоценности и пачки пари. Изпадна пистолет. Униформените започнаха да ритат и да бълскат шкафа, за да направят отвора по-широк. Измъкнаха дървена кутия, един я отвори, погледна вътре и я захвърли зад гърба си.

— Ти от кой район си? — попита ме най-възрастният „колега“.

— От Галата — отвърнах аз. — Дойдох по спешност.

— Хайде, младеж, отиди и помогни на пожарникарите с онази стена там — той посочи към група огнеборци на около петдесетина метра от нас. — Рухнала е май върху човек. Ние тук ще се оправим.

Аз го изгледах за миг в очите, после отклоних поглед. Преди да се отдалеча, подритнах дървената кутия на метър-два. Щом ми видя гърба, ченгето се фокусира отново върху шкафа. Аз вдигнах кутията, сложих я под мишница и се огледах наоколо. След това отидох при вързопа, оставен по-рано, разгънах одеяло, отворих кутията и положих Близнаците върху изгореното телце. Завих го наново, повдигнах го и го понесох вън от епицентъра.

Оглеждах лицата на мъжете и жените около мен. Всички бяха черни, гневни, с чисти вадички от сълзите, които се стичали по бузите им. Не бе нужно да имаш близък сред пострадалите, за да заплачеш в този ден. Достатъчно бе да си човек, да мислиш разумно, да вярваш в нещо добро, да имаш сърце и то още да бие в гърдите ти.

По-късно в новинарската емисия казаха, че са открили шестдесет и двама загинали, осемнадесет души били в болница, двама в неизвестност. Голяма част от жертвите, най-вече деца, не можели да бъдат идентифицирани. Апелираха всеки запознат със случая да се свърже с МВР. Главният секретар се изказа остро срещу организираната престъпност. Премиерът обвини опозицията, че заради охраната на протестите в провинцията и по кварталите има по-малко полицаи и сигурността ни на граждани е застрашена. Бивш шеф на ДАНС сподели

подозренията си, че политическият курс на кабинета ни е направил мишена за глобалния тероризъм. Лидерът на опозицията поиска оставката на правителството, задето не може да се справи с тероризма. Председателят на Народното събрание обвини президента, че е бил на посещение в Катар, когато държавата е обект на терористична дейност. Посланикът на САЩ подчертва, че в един такъв момент трябва да сме единни и силни, да не правим никакъв компромис с тероризма, и че разполагането на американски ракети със среден обсег около Варна би предотвратило следващ удар. Двама телевизионни водещи направиха паралел между атентата на маратона в Бостън и атаката срещу жилищен квартал във Варна.

Докато светът полудяваше, аз бях в мола и мерех черен официален костюм. По-късно бях на фризьор срещу двадесет лева; с включено изплакване. Същата вечер се сдобих и с голям букет бели рози. Имах да ходя на сватба.

Новините в 7:00 гръмнаха с поредния взрив — малко след полунощ се била възпламила газовата бутилка на автомобил „Фолксваген Пасат“. Пътникът, шестдесет и три годишен мъж, не успял да излезе навреме и изгорял като факла. По-късно бил идентифициран като генерал Мирон Ламбев от ГДБОП.

Големият ден на Ирина дойде. От дома на приятелката ѝ Зара я взе кортеж от шест черни мерцедеса и я откара в катедралата. След като се венчаха пред Бога, веселата процесия я откара на Галата, където щеше да се състои тържество и изнесен ритуал. Присъстваха всички, които Васил Костов очакваше да види: бивши покровители, бизнес партньори, гъзолизци и други членове на варненския елит. Гостите се стичаха като река и от столицата. Беше пълно както с манекенки, така и с по-скъпите служителки на Мицения крал — никога не бях виждал толкова много дълги крака, стегнати дупета и разголени гърди на едно място. Дворът едва побираше гостите. Имаше скулптури от лед — лебеди, русалки, кораби, птици — десетки сервитьори, музиканти, разпоредители, шофьори и охранители.

Ирина беше прелестна в перленобялата си рокля. Двамата с Христо застанаха пред фасадата на къщата, където ги приветства кметът на Варна. Като длъжностно лице, с властта, дадена му от Република България, той щеше да узакони брака. Гостите жужаха като пчелен кошер, когато пред всички излезе Васил Костов. Той извади

микрофон, с чиято помощ призова да запазим минута мълчание в памет на жертвите на терористичния акт от предишния ден. И така, общински съветници, бизнесмени, други държавни служители и останалият цвят на българското общество притихнаха за шестдесет секунди. Част от тях дори не знаеха за инцидента, но не можеха да си позволят да им проличи.

Минутата рязко свърши, когато оркестърът засвири Менделсоновия марш. Младите влюбени изкачиха мраморните стъпала пред дома си под дъжд от бели и жълти венчелистчета. Кметът започна речта си под погледите на няколкостотин души. Когато Христо каза: „Да“, ръкоплясанията бяха оглушителни. Когато го каза Ирина, тълпата направо избухна. В следващите десетина минути видни личности излязоха да поздравят семейството и да обявят подаръците си публично. След шестия от тях се появи един от сервитьорите с голям правоъгълен пакет в ръце. Всички аплодираха в захлас, очаквайки да видят какъв ще е подаръкът. Христо пое пакета, а Ирина, с микрофона в ръка, прочете на глас картичката върху капака на кутията.

— От чично Мирон, за щастливото бъдеще на младите влюбени!

— Моят приятел Мирон не успя да дойде днес, но като истински джентълмен ни показва, че не е забравил за празника! — извика Васил Костов и започна шумно да пляска, за да нажежи тълпата. — Иринка, отвори подаръка!

Булката, все така държейки микрофона, вдигна нагоре капака и изражението й замръзна. Писъкът й, многократно усилен от микрофона, прокънтя над хората, които недоумяваха за причината. Тя бълсна кутията от ръцете на Христо, която падна на стъпалата, разтвори се и съдържанието й се изсипа. Пред очите на гостите по стълбите се разстроши овъглено детско телце. Дори тези най-отзад успяха да различат черните остатъци от крака, ръце, глава и торс, които тупкаха по белоснежните стъпала и се разпадаха при удара с мрамора.

Настана смут. Булката стоеше превита, с ръце плътно до гърдите си, и хлипаше все така на микрофона. Христо Костов стърчеше наблизо и гледаше ту нея, ту баща си. Васил Костов бе като глиган със зачервените си очи, търсещ къде е отговорният за това. В двора му обаче имаше стотици, които в този момент му изглеждаха еднакво — гузни, все едно са знаели какво се крие в кутията; мълчаливи, сякаш те са я донесли; смутени, че са се озовали точно тук и точно сега.

Това ми бе достатъчно. Всеки момент повечето от гостите щяха да предпочетат да се измъкнат от конфузната ситуация с булката и детското трупче; и да напуснат двора, преди някой да ги е снимал, че са били тук. Тълпата бе достатъчно гъста и хаотична, за да се измъкна. Ирина щеше да помни сватбения си ден и цената, която е платила за него, през целия си живот; видях го в очите й, когато събори кутията, и не грешах.

Бях сред първите, които се насочиха към портала и останах неприятно изненадан от факта, че е затворен. Прескачането на портите пред всички не беше част от плана ми. Следващото, което не ми хареса, бе, че между решетките на крилата бе омотана верига, дебела колкото китката ми.

— Скъпи гости, моля ви, настанете се удобно! — прокънтя гласът на Мидения крал зад гърба ми. — Ще опитате специалитети и напитки от всички краища на света! Нека всички ние игнорираме тази шега с лош вкус и не позволим на някой глупак да развали празника ни!

Гостите се засуетиха, а междувременно сред тях плъзнаха десетки сервитьорки с къси поли и дълбоки деколтета, разнасящи табли с чаши шампанско. Музиката отново зазвуча, почти непринудено весело. Като че ли моментът с изнасянето щеше да се размине.

Ето че ново явление привлече вниманието ми — откъм морския хоризонт се появи хеликоптер. В началото шумът от пропелерите му остана скрит от музиката, но след няколко минути бе вече ясно отличим. Мнозина го забелязаха, започнаха да го сочат и да обсъждат предназначението му. Ирина, която донякъде се беше овладяла, погледна под вежди свекъра си и се усмихна. Все така с микрофона, тя го попита:

— Татко, това поредната изненада от теб ли е?

Костов опита да се усмихне, но гледаше не толкова към нея, колкото към летящата машина, която бързо приближаваше къщата. В този момент само ние двамата с него осъзнавахме, че хеликоптерът не е част от неговата организация. Когато машината се приближи на около сто метра от оградата, рязко се завъртя и се обърна с борд към нас. Беше син „Кугър“, навярно един от наскоро закупените за военноморските сили. Страницната врата се отвори и пред очите ни излезе възрастен мъж с дълги бели коси, които се вееха около него под силата на перките и вятыра. Разстоянието не бе достатъчно голямо, за

да съркам това лице. Мъжът извади иззад гърба си мегафон и един познат глас прокънтя над тържеството.

— Специални поздрави за Принцесата и нейния принц! Ядохме, пихме и се веселихме! Но ето че каквото е обещано, трябва да бъде дадено! И змеят излиза от морето, за да вземе Принцесата!

Васил Костов отреагира пръв — хвана Ирина през раменете и я задърпа към къщата.

Аз се прилепих към зида и паднах по задник.

А от вътрешността на хеликоптера се завърта картечница M134.

Следващата една минута изтече мъчително бавно.

Картечницата M134 е наследник на онази, разработена от Гатлинг през далечната 1861 година. Ако тази на Гатлинг е произвеждала оптимистично 400 изстрела в минута, което е на половината от възможностите на модерен картечен пистолет, то разработената през двадесети век M134 може да се похвали със завидните 2000 до 6000 изстрела в рамките на шестдесет секунди. Броят на наредените в лентата на Яред амуниции би могъл да варира от 500 до 5000. Аз бих заложил на около 3000. Представете си какво могат да направят 3000 оловни оси калибръ 7,62, заредени с гнева на Радан и запратени по сватбарите със скорост от 850 метра в секунда.

Да изпадам в подробности би било жестоко. Пред очите ми загинаха стотици. Куршумите минаваха с една и съща лекота през ледени скулптури, автомобили и хора. Ревът на бясно въртящите се шест цеви, звънтенето на удрящия се в земята водопад от гилзи и писъците се сливаха в ода за човешкото безумие.

Христо Костов и кметът на Варна бяха покосени едновременно, навярно от едни и същи куршуми. В един момент бяха там, в следващия се бяха разлетели на парчета. Една от шаферките, известен модел на бельо и царица на чалготеките в столицата, направи последния си танц във въздуха и се завъртя като кукла на конци. Износител на биотор, който бе лежал само три години за предумишлено убийство, се раздели с лявата си ръка, преди да осъзнае какво се случва. Съпругата на неформалния лидер на общинските съветници във Варна се сдоби с огромна дупка в корема си при излизането на куршума от него. Главата на позабравен писател сатирик се пръсна редом със силиконовите гърди на мис Златни пясъци, към които бе наведена, за да чуе как бие сърцето ѝ. Кръвта изпълваше въздуха на ефирни облачета, на капки, на струи,

на вълни и се плискаше по земята. Телата цопваха в локвите и повече не помръдваха. Мнозина опитаха да излязат през портала, пъrvите бяха едва ли не смачкани върху решетките, а когато хеликоптерът направи рязък завой и картечницата ги закова в гръб, те останаха на пихтиеста купчина пред металните крила на портата.

Летящата машина направи още един по-малък кръг, картечницата довърши още тридесетина държащи се на краката си гости и след това плавно кацна на сред двора. От нея слязоха Яред и още двама въоръжени мъже. Откъм портала се появиха други двама, прехвърлиха оградата и се присъединиха към останалите. Петимата тръгнаха към къщата, спорадично разстреляйки оцелелите по пътя си.

Аз отместих тялото на непозната девойка, която се бе строполила върху ми, поразена в гърба, и се изправих. Новият ми костюм бе целият в кръв. Хубавата ми прическа беше непоправимо развалена. Нямах обаче нито една дупка по себе си. Не вярвах да ме бяха забелязали в навалицата — бях успял да се просна на земята преди гибелния дъжд да покоси тълпата.

Затичах се към къщата. Пътьом застрелях в главата пилота на хеликоптера, който изобщо не очакваше да ме види. От вътрешността на къщата отекнаха още изстrelи.

Ненавиждах Ирина заради това, в което се бе превърнала. Споделях яростта на Яред от убийството на всички негови близки. Но нямаше да му позволя да я убие. В името на момичето, в което някога се бях влюбил и като отмъщение към човека, който ме бе превърнал в беглец и самотник.

Докато стигна входната врата, изстрелите се бяха пренесли на втория етаж. Прекрачих труповете на Румен и още един негов колега. На площадката между етажите бяха двама от мъжете на Яред. Застрелях ги, без да ме усетят, директно в тиловете. Докато телата се свличаха, аз бях взел последните стълби и застрелях трети от хората на Яред, който тъкмо се обръщаше към мен. Нахлух в стаята на Ирина, за да видя как Радан се е навел над Васил Костов с пистолет, насочен към главата му. Последният от хората му се опита да ме спре, сборичкахме се, избих му оръжието, бълснах го на леглото и го застрелях. Междувременно Яред тегли куршума на Мидения крал, усмихна ми се и скочи през стъклена врата към терасата. Аз гръмнах след него, но

пропуснах. Последвах го веднага и насочих пистолета си към него. Той стоеше, със спокойно изражение, с пистолет, опрян в челото на Ирина.

Някогашната ми първа любов се бе притиснала към каменните перила и ме гледаше с широко отворени очи. Роклята ѝ вече не беше бяла — по нея имаше не едно червено петно. Прибраната ѝ в красив кок коса сега висеше на места покрай лицето ѝ. Гримът се беше размазал и черна вадичка се бе стекла до средата на лявата ѝ буза. Все още стискаше булчинския си букет.

— Е, Трубадур, всичко свършва тук — рече Яред.

— Свърши за прекалено много хора — отвърнах му аз. — Върви си! Ти си вече никой! Нямаш нищо!

— Да, момче, нямам нищо... — промълви той. — Това беше подло. Да посегнеш на всичките си братя и сестри... Да ги избиеш по такъв жесток начин... Когато отидох и видях...

— Не исках да се получи така, Яред — рекох аз. Говорех истината.

— Какво искаме и какво правим са две напълно различни неща — каза той. — Кръвта на семейството ми бе отмъстена. Остана само да се разберем с теб. Имахме сделка — донасяш ми главата ѝ или аз идвам да я взема. Срокът ти изтече, когато тя каза „да“.

— Няма да ти позволя.

— И какво ще направиш, ще ме застреляш? Дори да умра, пръстът ми ще се свие около спусъка и ще ѝ пръсна мозъка.

Ирина се разплака наново.

— Защо, защо е всичко това? — извика тя. — Всичката тази смърт! Защото едно момче се е влюбило в мен преди десетина години?! Заради няколко младежки чукания?

Яред я изгледа продължително. След това я натисна с пистолета.

— На колене!

Тя се свлече долу и роклята ѝ се разстла по пода.

— Ти също, Трубадур!

— На колене също мога да те убия — рекох му аз.

— Не ти го казвам като човек с пистолет, момче — отвърна ми той. — Казвам ти го като баща на син. Коленичи пред мен с последното уважение, което ти е останало!

Чуваха се вече сирени. Полиция, пожарна, бърза помощ — пчеличките на 112 летяха към разлетия мед.

Подчиних му се, но все още го държах на мушка. Насмешливата усмивка бе изчезнала от лицето му. Яред ме гледаше, както когато имаше да ми казва нещо много важно.

— Знаеш ли защо изобщо те превърнах в Трубадур?

— Заради Ирина. Не ти се подчиних. Отхвърлих покровителството ти.

— Глупак! — отсече той. — Ще ти разкажа една история. Преди много години имах син — Емир. Беше най-прекрасното момче. Бях го обучил да бъде най-добрят и той се превърна в най-добрият. Беше първородният ми син. Уби го заблуден курсум при безредиците, които предизвика Хомейни. Разбираш ли? Интелигентен, красив, атлетичен, добър в сърцето си, обучен да бъде войн, да бъде лидер, бисерът в шепата ми, любимецът на всички — умря от заблуден курсум. Дори не разбрахме чия ръка го е покосила. Мъката ми бе неизмерима. След него ми се раждаха само дъщери. Години наред, от близо дузина жени, семето ми създаде само момичета. Бях прокълнат. Единственото ми момче — убито на улицата. И ето, че само дни след смъртта му, се роди ти — първото момче от две десетилетия! Не можех да повярвам на късмета си — боловете се бяха смилили над мен, даваха ми втори шанс! Пренесох се в Европа, в Истанбул, и за да не стана жертва на уроци, те отглеждах като един от многото — уж сирак, растващ под моето крило. Ала ти бързо се доказа — най- силният, най-бързият, най-съобразителният! Истински син на баща си, независимо как те бях третирал! Моят нов Емир!

— Това са лъжи! — извиках аз. — Баща ми е бил твой приятел, ти си ми разказвал десетки пъти за него!

— Лъжи бяха тогава, Емир. Лъжи, които трябваше да те предпазят. Защо мислиш, не те сгодих от малък за никоя от дъщерите ми? — попита ме Яред. Ръката му се беше отпуснала и пистолетът вече не се опираше в челото на Ирина, а сочеше някъде към рамото й.

— Ти ме подгони заради Ирина! Признай го! — извиках му отново аз. Естествено, че бях прав. Обмислял го бях през многото нощи далеч в чужбина. Яред държеше на подчинението. Аз му се бях опълчил, бях нарушил правилата. Нямаше как да е мой баща — възползваше се от ситуацията.

— Какво значи тази тук за мен, момче? — той побутна рамото на Ирина с дулото на пистолета. — Младежко увлечение, прищявка?

Първа любов? Ако исках, досега сто пъти да съм я убил. Знаех за нея още от първата ви среща. Тя те разсейваше и ти доставяше онова, което аз все още не можех.

— Защо тогава? — попитах аз.

— Все пропускаш нещо в живота си, Трубадур, или по-скоро — някого. Маргинализираш я, забравяш за нея, изтласкваш я от мислите си, а тя все пак беше там. Говоря за Джехане. Изнасили я и избяга!

— Това с Джехане беше грешка, признавам — рекох аз. — Не бях на себе си от мъка по Ирина.

— Това не променя факта, че напълни със семе утробата на сестра си! — отсече той директно.

— Тя не ми е сестра! И ти не си ми баща! Лъжец! — изкрештях аз и пръстът ми сам дръпна спусъка. Прострелях го в гърдите един път, после по навик втори път. Яред падна назад към парапета и се свлече на пода. Пистолетът се изплъзна от ръката му. Ирина се хвани за главата и легна настрана, обляна в сълзи.

Случвало ли ви се е да работите над нещо усилено? Да изпълнявате задача, която погълща цялото ви време, изпива цялата ви енергия, погълща цялото ви въображение, но вие знаете, че това се иска от вас, че по-доброто ви бъдеще зависи от перфектното изпълнение? Дали сте всичко от себе си, вложили сте душа и тяло, цялото ви ежедневие се е въртяло около нея. И в един момент вашият шеф или клиент идва и ви казва, че ви благодари за усилията и че повече няма нужда от крайния резултат; изначалните данни били грешни, бюджетът бил изчерпан; поръчителят се отказал; появила се е нова, по-печеливша концепция. И вие оставате с пръст в устата. Поглеждате назад, виждате един голям отрязък от живота си, изпълнен изцяло с изпълнението на задачата, и ви казват, че същият този отрязък няма никаква стойност, не съществува — бяло петно. Енергията, с която бихте постигнали много други неща, която бихте вложили в самоусъвършенстване, в пътувания, дори в развлечения, е пропиляна. Вие сте пропилян. В главата ви напират въпросите „Защо?“ и „Как?“, но няма кой да ви отговори. Миг по-късно животът около вас ще продължи да тече все така, но за вас вече не е същото — празнината, която се е отворила назад, започва да погълща времето, което ви предстои. Съмнения, угризения — какво, ако се случи отново? Нима какъвто и избор да направя сега, няма да е пак погрешен?

Аз стоях над издъхващия Яред Радан и осъзнавах, че не само съм убил баща си, но и съм прелюбодействал със сестра си. След седем години ми просветна, че именно Джехане е причината да стигна дотук. Замислих се как е изглеждал онзи ден в очите на Яред — намират я няя разголена и видимо обладана, а аз бягам като престъпник. Той сякаш ми четеше мислите.

— Това, което направихте, ме съсира — изхърчи Яред, плюйки кръв. — Честта ми не позволяваше да ви оставя под покрива си. Хиляди пъти бих предпочел теб пред Джехане, но ти избяга. Бих я удавил още на следващия ден, за да залича престъплението ви, но ти сам се нарочи като престъпник.

— Не знаех... — промълвих аз.

— Други обаче знаеха. Изгубех ли честта си, щях да изгубя всичко. Ти сам изкова съдбата си, момче, сам се превърна в Трубадур.

— Съжалявам — рекох аз.

— Толкова години, толкова твои братя загинаха... Макар и по този начин, ти доказа, че си най-добрят — продължи Яред. — Когато те видях преди три дни, повярвах, че блудният син ще се завърне. Дадох ти задача, която щеше да го докаже. А какво направи ти — унищожи всичко...

След тези думи той отпусна глава назад и очите му останаха отворени. Това бе краят на Яред Радан, господарят на убийците, бащата на много дъщери, на двама синове, загинал от ръката на един от тях.

Наведох се към Ирина и й подадох ръка. Тя ме погледна уплашено, трепереше, но все пак пое помощта ми. Изправи се до мен и се облегна на рамото ми. Двамата пристъпихме към разбитата врата на терасата. Полицейските сирени бяха вече пред портите.

Изстрелът отекна самотно и кратко. Ирина потрепери, усетих я с цялото си тяло. Видях как куршумът излезе под гърдите й, поднасяйки на булката последно алено цвете и се заби в стената на стаята. Краката на Ирина омекнаха и тя увисна в ръцете ми. Обърнах се назад към Яред, който лежеше с глава, подпряна на парапета, и поклащаща се ръка, стискаща пистолета.

— Последната задача... — успя да каже той, преди да го застрелям отново.

Натисках спусъка, докато не изпразних целия пълнител. При всеки удар тялото му подскачаше и се мяташе и ставаше все по-

червено. Ирина вече не мърдаше. От ъгълчето на устата ѝ тръгваše тънка струйка кръв. Тя ме погледна с уморените си очи и размазания си грим.

— Просто исках да съм щастлива — бяха последните ѝ думи.

Положих я на плажа, далеч и от Яред, и от Васил Костов.

Поне сега можеше да не е ничия друга, освен моя. Някъде над мен цареше шумна суматоха; виеха сирени и крещяха хора. Липсваše им само булката. Все някой щеше да се досети да провери надолу по стълбите, губещи се в гората, но вярвах, че имам достатъчно време да се сбогувам с нея. Строполих се на пясъка до Ирина и се опитах да оплача съдбата си, но сълзите не тръгваха. Очите ми бяха сухи. Нямах вече сълзи за никого, само задача за изпълнение. Да сляза в Ада, на който принадлежах, и никога повече да не се върна.

ГЛАВА VII

КОГАТО СРЕЩНЕШ ВЕЩИЦА

Напуснах Варна призори. Успях да намеря непретенциозно местенце, където да пренощувам и да се подгответ за следващото изпитание. Вълшебникът от Батак ме бе насочил към жена, за която бе сигурен, че е вещица. Не просто проклета кучка, а истинска старовремска вещица. Според думите му трябвало да я потърся в село Бяла вода. Никога преди това не го бях чувал, но — опознай родината, за да я обикнеш! Според картата отивах в Странджа, регион, като цяло, „тера инкогнита“ за мен.

Пътувах по крайбрежния път до Бургас, радвайки се на морската шир вляво от мен. Дотук добре. След село Маринка, за чието съществуване също никога не бях предполагал, се понапрегнах. Хора като Херцога, Мидения крал и Яред ми бяха ясни — прилагаш повече хитрост, стреляш точно и разчиташ на късмета си онзи срещу теб да пропусне. Колкото по-близо се озовавах до Бяла вода, толкова по-неуверен ставах. След случилото се в Тополово разбирианията ми за реално-нереално се бяха объркали, а предузеца подобно развитие и в Бяла вода. Истинска старовремска вещица, бе казал Вълшебника. Не като него, само на думи. Бих се изсмяял на подобно твърдение преди седмица, ала след запознаването ми с Ива гледах на нещата по-иначе.

Не особено добър път най-сетне ме отведе до селото. Направи ми впечатление липсата на хора. Къщи имаше поне седемдесет-осемдесет, но хората едва ли стигаха и за по един в дом. Повечето дворове пустееха, автомобили не се виждаха. Зачудих се дали изобщо ще открия кафене или кръчма, където да попитам за търсеното от мен лице. Добро впечатление ми направиха няколко намиращи се в близост една до друга красиви и стегнати къщи. Едва ли бяха на говорни комшии, по-скоро някой ги отдаваше под наем за селски туризъм.

Настигнах две възрастни жени, изравних се с тях, свалих прозореца и ги поздравих топло. Позаинтересувах се къде мога да открия млада жена на име Камила. Вместо да проявят мнителност, те

ме заговориха, все едно цял живот са ме познавали. Споделиха ми интересни факти за селото, разказаха ми, с известна мъка, за разстрела наблизо на деветима мъже през 1944-та и дори ме поканиха у дома на едната да обядвам, където щели да извикат и въпросната Камила. Тайно се надявах да не става дума за единствената останала мома в селото, а за вещицата, която издирваш.

Откарах жените — баба Невяна и баба Тодорка — до дома на първата и оставил колата отпред. Къщата не беше в кой знае колко добро състояние, но видимо ставаше за обитаване, ако човек не е прекалено придирчив.

Настаниха ме в кухнята, а на масата като с магическа пръчка се появиха чаша с кафе, захарница, буркан с мед, бонбони „Амфора“ и бутилка с домашен ягодов сок.

— Внуците идват само през лятото — обясни ми баба Невяна. — Тази година ми гостуваха в самото начало на сезона. През останалото време се радваме на всеки млад човек, намерил пътя към селото ни.

Камила се бавеше, но затова пък дойдоха други трима старци — двама мъже и жена — и те да ми се порадват. Същата магическа пръчица достави претоплена баница, варено пиле с червен пипер, буркан лути чушки, пресни домати с апетитен цвят и студена бутилка „Загорка“. Като учтив гостенин аз не можех да разочаровам домакините си, затова любезно опитах от всичко по много. Естествено, бях гладен като вълк. Всички наоколо кимаха одобрително и ме подканваха да си взема още. Междувременно обсъдихме сушата през лятото и режима на водата, което била най-голямата мъка на местните.

— Кога ще мога да видя Камила? — попитах аз с пълна уста.

— Всеки момент — увери ме баба Невяна с топла беззъба усмивка.

В следващия миг масата подскочи и ме удари в челото.

Събудих се някъде на тъмно. Лежах по гръб върху нещо студено и неравно, навсярно скала. Опитах се да се изправя, но не успях — усетих ръцете и краката си пристегнати здраво към камъка под мен. Споменах ли, че бях гол?

Зрението ми лека-полека се адаптира към осветлението. Не беше съвсем тъмно. Намирах се в пещера, чийто таван се губеше в мрака, но откъм краката ми идваше светлина, може би от огън, защото беше непостоянна и караше сенките около мен да се гънат. Ослушащ се и

дочух вода — капки падаха на равни интервали върху водна повърхност, сигурен бях. Носът ми долови основно мириз на изгоряло, но след това и други, по-нежни аромати — м-да, гардения, жасмин, ванилия, тубероза? Колкото и голяма да бе пещерата (а от позицията ми не ми изглеждаше никак малка), около мен ухаеше на женски парфюм.

Чух далечни гласове, които създаваха странно ехо в пещерата. Бас ловях, че имаше поне един женски сред тях. След няколко минути гласовете се приближиха и аз различих не просто разговор, а пеене. С гласовете дойде и повече светлина, която прогони мрака далеч от мен. Уви, стените на пещерата все още оставаха извън границите на полезрението ми. Не беше голяма, беше огромна.

Около мен се появиха хора, но зрителният ми ъгъл не ми позволяваше да видя кой знае колко. Уж преброих осем, но като нищо можеше и да греша. Те поддържаха монотонен и неразбираем за мен напев, който никога не би ми станал интересен, ако не лежах гол, прикован към камък, в подземна пещера. Хората спряха около мен и ме заобиколиха в полуокръг. Надигнах глава и успях да видя няколко от тях — приветливите старци от селото изглеждаха все така усмихнати и добродушни, дори бяха със същите дрехи от по-рано. Разлика правеха само припукващите и пушещи факли в ръцете на всекиго.

— Хей, здравейте — подвикнах им аз. — Това никаква шега за стряскане на непознатите ли е? Време е да престанем. Вече не е забавно!

Чух нови стъпки, определено шляпане на боси крака по камък. Напрегнах се и максимално повдигнах глава. Успях да мерна три нови фигури, които се появиха иззад останалите и не носеха примитивни осветителни тела. Те минаха покрай мен една след друга и ги огледах добре — повярвайте ми, струващ си. И трите бяха жени, двете по-скоро момичета, съвсем голи, ако не броим колани, гердани и гривни, които потракваха странно при движението им. За съжаление, вместо факли носеха ножове. Познах дори своите Близнаци в ръцете на двете по-млади. Другият изглеждаше като да е от кремък.

Трите жени застанаха над главата ми, по-възрастната над мен, а другите две от ляво и от дясно. Не пееха, само ме гледаха решително.

— Здравейте — започнах бързо аз, гледайки нагоре към онази част от лицето на жената, което се виждаше над хубавите ѝ гърди,

защото виждах основно тях. — Идвам специално при вас!

— Да — кимна жената. — Идваш, защото аз те призовах. Идваш да ни поднесеш чудни дарове — тези два кинжала, изковани от небесен метал и сърцето си.

Тя поде напева и вдигна нагоре две ръце. Ножът надвисна над главата ми. Вярвах ѝ, че с един замах ще ме прониже до гърба — толкова остьр изглеждаше. Нямах време.

— Идвам при теб, защото ме изпраща Вълшебника от Батак, а той ме изпраща, защото заради мен загина една водна нимфа, а неволно изречено от устата ми проклятие изпрати приятелката ми жива в Ада! — можех да бия майстор на скоропоговорките, изстрявайки горните думи. Обаче подейства.

Тя свали ножа и се наведе над главата ми, така че да виждам повече лице (но не по-малко гърди). На устните ѝ се бе появила тънка усмивка.

— Това са глупости. Просто не искаш да умреш.

— Второто твърдение е вярно — отвърнах аз. — Колкото до първото, грешиш, Камила. Всичко е истина. Преминах през какво ли не, за да те открия. Вълшебникът ме увери, че единствено ти можеш да ми съдействаш!

— Никога не съм чувала за Вълшебника от Батак — рече тя и скръсти ръце.

— Той обаче е чувал за теб. Каза ми къде да те открия и как точно можеш да ми помогнеш.

Камила огледа хората около себе си за момент, след това им махна с ръка да престанат с напева, който и без това ме изнервяше, заобиколи и седна до мен, на камъка, като леко ме избута, за да направи място за задника си. Прокара с острия си нокът тънка бразда от основата на шията към корема ми, след това отново и ме накара да настръхна. Острият каменен нож си стоеше небрежно в другата ѝ ръка.

— Заинтригува ме, страннико — каза ми вещицата. От този ъгъл лицето ѝ изглеждаше още по-добре. Младо, но не младежко, както на другите две. Очите ѝ бяха големи и магнетични, почти успяваха да привлекат вниманието ми от гърдите ѝ, които също бяха големи и магнетични. Докато редувах зениците и ареолите, погледът ми обходи украсението, висящо на шията ѝ. Състоеше се предимно от костици и

злато. След интродукцията в нейния малък свят бас ловях, че костите са човешки, най-вероятно фаланги.

Камила отпрати селяните и останах сам с трите голи жени. Двете девойки седнаха на земята до мен с кръстосани крака, сякаш се приготвяха да слушат приказка. Повечето факли си отидоха и около нас притъмня. Без да ме подканват допълнително с помощта на остри предмети, аз им разказах преживяванията си от последните дни, като се опитах да спестя колкото се може ненужни подробности.

— Момент! — прекъсна ме изведнъж вещицата. — Ти облада ли нимфата, преди това да се случи?

— Ъъм, това пък как ти хрумна? — попитах аз. Дори на слабата светлина облите ѝ гърди контрастираха чудесно и улавяха далечни жълти отблъсъци от факли.

— Нямаше да ѝ пука толкова, ако не е била с теб преди това — рече Камила. — Освен... ако не е била никаква нимфа, а опит да си спечелиш още време...

— Добре де, правихекс с нея, дори беше във водата — бързо се съгласих аз, защото и ножът взе да улавя отблъсъци, след като ръката ѝ го завъртя на няколко пъти над главата ми.

— Разбира се, че във вода, без вода силите ѝ — дори да съблазнява — са слаби — потвърди тя. Ножът, за моя радост, отново легна на бедрата ѝ. — И после?

Минах през събитията в Батак и стигнах до злополучното ми пребиваване във Варна. Стори ми се, че Камила се усмихна тъжно, когато ѝ разказвах за Ирина и чувствата ми към нея. Когато споменах за циганката, тя отново ме прекъсна.

— Допуснал си грешка!

— Може би — рекох аз. — Но се случи толкова бързо, че и аз не можах да повярвам.

— Не разбираш — поклати глава тя. — Всичката смърт, която си причинил, за да стигнеш дотук, донякъде е била... планирана. В природата се натрупва... необходимост. Мошен летален заряд, който има нужда от катализатор, за да бъде отприщен. Катализатор като теб. Всички тези, които са загинали, не са били там случайно. Било им е писано да умрат.

— Благодаря ти, че се опитваш да успокоиш съвестта ми — отвърнах аз. Щеше да ми е още по-приятно, ако бях положил глава в

скута ѝ или пък в този на някоя от другите, но се примирявах с това, което съдбата ми поднася.

— Тази циганка, проститутката... — Камила сбърчи чело. — Убил си я в момент на умопомрачение. И по никакъв начин не е била свързана с теб или с хора около теб. Това не е на добре.

— Съжалявам, наистина — рекох аз. — Но във Варна загинаха стотици! Загинаха заради мен!

— Тц — Камила бе категорична. — Тази смърт не е като другите. Някой ден ще го осъзнаеш.

— Някой ден, ако доживея. Е, можеш ли да ми помогнеш? — попитах я аз.

Камила се засмя.

— Мога да опитам. За хиляда години не ми се е налагало да пращам никого жив в Отвъдното — каза тя и прокара пръст по острието на ножа.

— Хиляда години?

— Въпросът е не дали мога, а дали искам.

— Хиляда години? — повторих аз въпросително.

— Добър слушател си, а? — изкикоти се Камила. Когато се размърда, аз усетих по-силно нотките парфюм от по-рано. Тя се наведе отгоре ми, гърдите ѝ легнаха върху мен, а устните ѝ спряха на милиметри от моите. Тя прошепна:

— Не ми личат, нали?

Двете момичета започнаха да се кикоят. Аз усетих ръката на Камила по слабините си. Момичетата станаха и ни напуснаха. Вещицата започна бавно да ме целува и да милва тялото ми, а аз нямах нищо против, след като близо половин час се бях любувал на прелестите ѝ на косъм от смъртта.

Когато всичко свърши и тя се отдръпна от мен, цялото ми тяло бе мокро от пот, а сърцето ми се бълскаше като звяр в клетка, готово сякаш само да скочи в ръцете ѝ. Камила прокара пръст между краката си и след това го облиза.

— Това защо беше? — рекох аз.

— Това беше вкусът на единството между мъжа и жената — отвърна ми тя. — Искаш ли да го опиташ?

— Някой друг път — отвърнах ѝ. — Иначе останалата част беше просто вълшебна.

— Не е зле като за хилядагодишна бабичка, а? — подхвърли тя и отново ме смути.

— Не е възможно да си на хиляда години — заявих аз.

— Хиляда и дванадесет, ако трябва да съм точна. Наскоро празнувах голям юбилей. Имаше от всичко по много: ядене, пиеене, кръв,екс...

— Очарователно. Ще ме освободиш ли?

— Не — отговори Камила. — Не и преди да реша какво да правя с теб.

— Времето ми изтича — напомних ѝ аз.

— Твой проблем, аз имам цялото време на света! — тя ми обърна гръб и си тръгна.

— Ще настина така! — извиках подире ѝ.

— Така и така ще мреш, все тая! — долетя отговорът ѝ, а екотът повтори последните думи няколко пъти. Отново бях оставен сам в полумрака.

ГЛАВА VIII

КОГАТО ПОСТЬПИШ В ГОРСКИЯ ДОМ

Не умрях от пневмония.

Малко по-късно, вече освободен и облечен, пиех чай в друго „помещение“ в пещерата. Селяните съвсем си бяха отишли, а вещицата и двете ѝ помощнички бяха скрили прелестите си под напълно невзрачни дрехи. Чаят беше билков, приготвен в котле на огън. Истинска вещерска отвара, полезна за гърлото. И така, аз пиех чай, приказвах си сладко с Камила, а двете девойки спяха до нас върху купчина кожи. Впечатляващо, имаше и една от мечка.

— Както споменах по-рано, Трубадур, ти ме заинтригува — каза ми Камила. Истинското си име не й бях разкрил. — Но всичко дотук са

само думи. Бих искала доказателство за уменията ти, нещо, което да ме мотивира да ти помогна. Това, за което ме молиш, ще бъде тежко изпитание и за теб, и за мен. Трябва да съм сигурна, че ще се справиш и след това. Няма смисъл от усилията ми, ако накрая всичко се окаже само думи.

— Разбирам — отвърнах аз. Всъщност не разбирах, но не исках да изгоря тънките мостове на доверие помежду ни. — Каква ще е задачата ми?

— Директно на въпроса, а? — усмихна се тя. — Е добре, явно наистина бързаш. Нагоре в планината има голяма дървена къща. Искам да я откриеш, да пренощуваш там и на сутринта да ми донесеш дар от нея.

— Какъв дар? — попитах аз.

— Ще го познаеш, като си там. Аз имам начини да разбера дали си бил в дома им, или си се крил на двеста крачки от пещерата ми — рече Камила.

Замълчах за момент, за да обмисля искането ѝ. Да откажа не можех, не и след като бях стигнал чак дотук. Естествено, имаше някаква уловка и нещо конкретно, от което Камила да извлече полза. И дума не можеше да става, че ще е толкова лесно да пренощувам, че и да си взема нещо за спомен.

— Е, ще се справиш ли? — попита ме тя с палав тон.

— Разбира се.

След като бяхме уточнили цената за окултните ѝ услуги, аз се върнах на темата, която ме занимаваше още от първия поглед помежду ни.

— Хиляда години?

— Малко повече, нали ти казах — рече Камила. — Преживях чуми, войни, турци, германци, какво ли не. Натрупала съм невиждан житетийски опит. Знам повече от всеки друг, когото си срещал.

— Как го постигаш?

— Плащам цена. Едната цена я плащам с кръв — изяждам нечие сърце. Другата цена ще я платя накрая — душата ми. След дългия живот сред хората, за мен няма да има вечност — говореше така, както Диана за покупките си в мола.

— Аха. Сърца от девици ли?

— Някога — да, напоследък — почти не. Виждаш ли — обясни ми тя, — в днешно време се вдига голям шум за всяко изчезнало момиче. Имах вече сериозни проблеми с властите. Okаза се обаче, че зрели мъже изчезват съвсем анонимно, без никой да се заинтересува от тях. А сърцата им вършат не по-лоша работа от тези на девици; останалото е драматизъм.

Ето че и без да съм живял хиляда години, научих древна мъдрост. Щеше да ми е от полза някой ден, ако реша да продам душата си срещу дълголетие. Позволих си още един въпрос.

— Хиляда години — защо?

— Как защо, Трубадур? — засмя се топло тя. — След като знам какво ще стане после с мен, как да умра? Живее ми се, искам да ям, да спя, да се любя и да научавам нови неща. Жivotът ми не минава само в този пущинак — много добре знам какво е да се излежаваш на топлия морски бряг например. Разбираш ли, не искам никога да умра!

— А момичетата?

— Моите гъльбици — кимна към тях Камила. — Прелестни са, нали? Истински девици, недокоснати от мъжка ръка, родени от мен и отгледани тук от мен.

Тя остави чашата си, наведе се над тях и ги погали последователно по косите. Едната девойка потрепна в съня си и сърчи носле, а Камила и зашептя нежно.

— Толкова сила има в тях, толкова младост, толкова невинност. Аах! — тя въздъхна и размърда рамене. — Те са като вино, което отлежава, Трубадур. Обираш гроздето, мачкаш го, затваряш бутилките, слагаш ги в избата и в продължение на седемнадесет години ги гледаш всеки ден, забърсваш праха, проверяваш цвета, но не разчуваш восъка, а чакаш, търпеливо чакаш да им дойде времето.

Сравнението ѝ ми се стори доста недодялано. И като им дойде времето какво, отнема им девствеността ли? После взех да схващам и стомахът ми се сви.

— Когато им дойде времето, ще им изтръгнеш сърцата ли? — попитах аз с надежда да греша.

— Именно.

Чаят изгуби вкуса си. Гледах момичетата, които спяха невинно до нас и си ги представях облени в кръв. Що за майка бе това?

— О, те знаят — рече Камила. — Знаят, че за това са създадени. Откакто са родени, те са наясно с предназначението си, разбираят го и го приемат. Мога спокойно да спя до тях, без да рискувам да ми прережат гърлото през нощта. Поне тези тук.

— Нали каза, че това с девиците било драматизъм? — подхвърлих ѝ злъчно аз.

— Не и ако са моя плът и кръв. Сърцето на всяка от тях ще ме зареди с толкова живот, че след това ще забравя как са изглеждали лицата им.

— Правила ли си го и преди?

— Многократно — отвърна ми тя и ми показва костените гривни, които момичетата носеха на китките и на глазените си. — Виж, тези са от пръстите на мои дъщери.

Вече исках да повърна. Предпочитах да се изправя срещу цяла банда главорези, отколкото да пия чай с тази луда древна жена. По дяволите, дори се беше чукала с мен!

— Трябва да вървя — рекох аз и станах. — Къде да открия онази къща?

— Ще те изведа оттук — каза Камила и също се изправи. — Времето е подходящо — навън е преди обед.

Оставихме обречените спящи красавици и поехме към изхода на пещерата.

Изпълзях навън по корем. Не вярвах, че дупката, през която трябваше да мина, бе парадният вход към свърталището й, но не си позволих да коментирам. Човек се научава да не бъде ненужно обстоятелствен в присъствието на жена, която от хиляда години се храни с още туптящи човешки сърца.

Ако можеше да се вярва на упътванията, дадени ми от Камила, ми предстоеше да измина около шестнадесет километра през непозната пресечена местност. Все още бе рано и достатъчно светло, но не исках да си насилив късмета в планината, затова поех с бърза крачка в указаната ми посока. Няма да описвам подробно пътя си до горския дом — ту имаше пътеки, ту не. Зърнах един заек, чух някъде наблизо диво прасе, видях в далечината някакво село. Птичките пееха в клоните над главата ми, а слънцето топлеше гърба ми, без да прекалява. Единственото, което си струва да се отбележи, е, че все повече се

отдалечавах от всякакви следи на цивилизацията. Който и да обитаваше този край, не бе социален тип.

Когато преминах през последния ориентир — две сухи черни дървета, стърчащи като колони на порта — видях къщата. Приличаше на огромна дървена ловна хижа, разположена на поляна насред гората. Отпред имаше веранда с дълга пейка и четири колони, украсени с рога от елени. От стряхата висяха всевъзможни кожи на животни, както и връзки билки, които вятърът поклащаше и караше да шумят. В тази част на гората птиците не пееха. Ако досега бях напредвал бързо, в надпревара със скриващото се слънце, бе дошло времето да проявя малко предпазливост. Отпред не се мяркаше жива душа, но през прозорците можех да видя запалени светлини вътре.

Макар да се намирах в средата на нищото, аз различих в пръстта следи от гуми с голям грайфер, вероятно оставени от пикап или джип. Огледах земята около двете черни дървета и открих тънка корда, която бе опъната встрани от всяко дърво. Водеше или до капан, или до аларма. Време бе да проверя какво ме очаква в къщата.

Пристигах напред и огледах двора — още следи от грайфери, купчина двадесет и два цолови гуми, стар дизелов мобилен генератор на ток, покрит със зебло, две метални туби, кладенец, затворен с тенекиен капак, кутия с инструменти, оставена върху него, захвърлена в тревата лопата, изпусната и стъпкана работна ръкавица...

Тъкмо се чудех дали да не подвикна, когато чух тъп удар някъде зад къщата. Последваха още няколко. Липсваше ритмичност, т.е. едвали бе никаква машина. Когато се приближих до входа, вече можех да се закълна, че някой цепи дърва. Тръгнах покрай къщата и пътьом опитах да надникна през прозорците, но те бяха зацепани, само сиянието зад мръсотията ми подсказваше, че вътре светят лампи.

Озовах се зад дългата къща и видях навес с натрупани под него нарязани дърва. Пред навеса бе поставен голям пън, а зад пъна стоеше жена с брадва в ръце. В краката ѝ лежаха няколко цепеници. Щом ме видя, тя се ококори и вдигна брадвата пред себе си.

— Назад! Назад! Върви си! — извика ми тя.

— Госпожо, няма да ви сторя зло! — рекох аз и вдигнах ръце с длани към нея, но все пак спрях.

— Аз ще ти сторя зло, ако не си вървиш! — каза жената.

— Изгубих се и чух как цепите дърва — излъгах аз. — Ще ми помогнете ли? Търся подслон за през нощта. Мога да ви платя добре.

— В този дом няма подслон за изгубени скитници! Върви си или ще пострадаш!

— Ако ви е страх от мен, ще ви разбера — рекох аз и заотстъпвах назад.

— Не ме е страх от теб, страх ме е за теб! — отговори тя. — Върнат ли се братята ми, с теб е свършено!

Добрата новина бе, че тази жена не искаше да ме нарани. Лошата новина бе, че има братя, които вероятно щяха да ме наранят. Не можех обаче да си позволя да не изпълня задачата, поставена ми от Камила. Не бях стигнал толкова далеч, за да ме откажат двама-трима селски юнаци. Ето защо пуснах най-дружеската си усмивка и седнах на земята.

— В такъв случай, ще изчакам тук — рекох аз. — Много бих искал да се запозная с братята ви.

— Ти си луд! — извика жената и размаха брадвата. Липсата на реакция от моя страна (вследствие на години упорити тренировки по самоконтрол) я изненада и тя отпусна ръце. След това изруга, замахна с брадвата и я заби дълбоко в дръвника. Сложи ръце на кръста си и ми рече:

— Наистина си луд, а?

— Не точно — отвърнах аз. — Но съм смел.

— Братята ми са наистина гадни, момче — каза ми жената. —

Убиват. Не е достатъчно да си смел, за да се изправиш срещу тях.

— Убих всичките си братя, преди да дойда тук — рекох аз мрачно и спокойно. — Това достатъчна атестация ли е?

За миг тя се ококори и в очите й видях страх. Но вместо да посегне към брадвата, жената отстъпи назад.

— Ако ще се възползваш от гостоприемството ни, поне го заработи — нареди ми тя. — Грабвай брадвата и нацепи двадесет от тези. След това донеси пет кофи вода от кладенеца отзад при мен в кухнята. Когато приключиши, ще наредиш масата и ще подготвиш огъня в пещта. Ако това не е направено, когато братята се върнат, момче, съвсем ще се ядосат.

— Нищо работа! — отвърнах аз и запретнах ръкави.

Работата с брадвата ме загря приятно и се поразхвърлях.

Вместо да си върши нейните неща, домакинята стоеше на няколко крачки от мен и ме следеше как се справям. Приключи с цепениците бързо и ги внесох в къщата. Имаше само едно помещение, огромно. Самото то бе разделено на три: кухненски кът с пещ в единия край, където имаше няколко шкафа и маса; дузина ниски легла, нагъчкани едно до друго; дълга маса с пейки от двете страни в противоположния край на къщата, откъм фронталния вход. Покривът се държеше на осем массивни дървени колони. Те, както и подпокривните греди, бяха накичени с животински кожи, глави и рога. На няколко места бяха поставени старовремски ловни копия, лъкове, топори и ножове. Някои оръжия бяха с каменни остриета. Явно семейството се занимаваше сериозно с колекционерство.

Светилниците бяха огнени, а заради тях таванът и стените бяха мазни и черни. Да си светиш с жив огън в дървена къща не ми изглеждаше особено мъдро, но не повдигнах въпроса пред жената. Самата тя, докато разглеждах дома, бе застанала до мен като екскурзовод, който чака да отговори на любопитния посетител. Използвах момента да огледам и нея самата.

Беше доста по-ниска от мен, по-скоро слаба. Изглеждаше ми силна и жилава, което не ме учудваше, ако всеки ден ѝ се налагаше да върти брадвата и да вади вода от кладенеца. Косите ѝ бяха дълги до раменете, леко чупливи, на цвят тъмноруси. Сутринта бе пропуснала да се среше. Под очите ѝ природата я бе напръскала обилно с лунички, имаше и доста по носа. Като цяло кожата ѝ изглеждаше суха. На възраст бе... не можех да кажа с точност, но може би на около тридесет и пет до четиридесет. Около очите ѝ обаче се бяха образували сенки, а по лицето ѝ бяха плъзнали първите бръчки. Предположих, че преди десетина години е била много красива, но тежкият живот се бе отразил на външния ѝ вид. Смътно ми заприлича на някого, но не успях да се сетя на кого — може би на някоя актриса или непозната на улицата, с която бяхме разменили погледи.

Извадих вода от кладенеца, помогнах ѝ и с подготовката на огнището. Накрая тя ми подаде купчина съдове и прибори и ми посочи масата. През цялото време работихме мълчаливо. Не се чуваше никакъв звук, освен стъпките ни и тракането на чинии.

Навън неусетно се бе стъмнило.

Шумът от мощн дизелов мотор разцепи тишината и аз едва не изпуснах последната чиния. Жената погледна рязко към мен и посочи с глава към задната врата, но аз само скръстих ръце и останах на мястото си. Тя завъртя очи и прочетох по устните ѝ едно безмълвно „глупак“.

Пред къщата спряха три автомобила и един по един двигателите замряха. Чух множество мъжки гласове в тъмнината отвън. Вратата се отвори с тръсък и братята нахлуха у дома си.

Повечето бяха все едри мъжаги, на възраст между двадесет и петдесет години. Носеха грубо облекло — ботуши, гащериони, джинси, изгубили оригиналния си цвят, камуфлажни якета, карирани ризи, тиранти, всевъзможни шапки и оръжие. Много оръжие. Всеки от тях бе нарамил ловна пушка или автомат Калашников. Лицата им бяха като дрехите — грозни, ръбати, тъмни и брадясали. Сред големите мъже имаше и трима по-млади, а последни влязоха няколко деца на приблизително шест, осем и дванадесет години. Тук-там обаче забелязах и по-нови дрехи, които стояха нетипично на носителите си. Както си говореха на висок глас, те изведнъж замъркнаха и се скучиха около мен. Бяха общо дванадесет.

— Добър вечер — казах аз.

— Добре дошли, братя, добре дошли! — втурна се покрай мен жената и посегна да свали пушката от рамото на мъжа право срещу мен, който изглеждаше така, сякаш също обмисля да свали въпросната пушка. Той беше към четиридесетгодишен, с рижа четина по лицето и малки сини очи, които ме опипваха недоверчиво.

— Добре заварила, сестрице — отвърна непознатият. — Виждам, че тази вечер имаме гост на нашата трапеза.

— Господа, ще помоля да споделя не само трапезата, а и покрива ви — рекох аз.

— Този странник ми помогна днес с дървата, с водата, както и с всички други приготовления, братко — каза жената.

— Благодарим ти, странниче — кимна ми водачът. — Заповядай, хапни с нас, още повече, че си го заслужил.

Те се пръснаха из помещението, разхвърляха връхните си дрехи и пушките и отново се разприказваха, все едно аз бях просто нова част от интериора. Сестра им им помагаше да се измият, тичаше да носи пешкири, подпитваше ги това-онова. Освен пушки мъжете внесоха и дивеч — зайци, една дива коза и глиган. Някои от тях се заеха да ги

дерат. Скоро месото бе настричено и нанизано на шишове, които после бяха разположени над огъня. От един от кухненските долапи бяха изнесени керамични стомни с вино. Всички се настаниха около масата.

— Седни до мен, гостенино — покани ме братът, който пръв ме бе заговорил, след като пак пръв му бе поднесено да се измие. В къщата, естествено, нямаше течаща вода. Докато другите се суетяха наоколо и споделяха моменти от днешния лов, лидерът на групата стовари тежката си длан върху рамото ми, придърпа ме свойски до себе си и ми рече:

— Искам сега да знам кой си и какво дириш тук, за да не те сполети съдбата на онова прасе!

— Избих много хора в Тополово, после в Батак, а във Варна направо счупих всички рекорди — отвърнах му аз. — Скоро не ще мога да се покажа сред хора; сигурно и малките деца ще ме познаят от полицейския бюллетин.

— И реши да дойдеш при нас? — попита ме той недоверчиво.

— При вас точно — не, нямаше откъде да знам, че тук живеят дванадесет братя и една сестра. — Отново успях да му отговоря, без да го изльжа, сто на сто го беше усетил. — Търсех възможно най-изолирано място, изоставено или пък с някоя бабичка, която да ме подслони.

— Ахам, разбирам — рече той. — Името ми е Спас. С останалите братя можеш да се запознаеш и по-късно. Казваш значи, че си масов убиец, а? Не те ли е страх, че ще те предадем на полицията?

— Като ви гледам, момчета, по-скоро бихте ме заровили зад къщата — отвърнах аз. — Не ми приличате на хора, които всяка сутрин си пият кафето с окръжния полицай.

Той изсумтя и като че ли се усмихна.

— Сестрицата ни не те ли предупреди, не те ли прогони?

— Опита се — потвърдих аз и продължих, — но това не ме спря. Какъв избор имах? Забелязах част от капаните, както и че тук живеят опасни хора. Достатъчно щеше да бъде да ви каже, че наоколо се мотае съмнителен тип, за да започнете да ме преследвате в планина, в която едва се ориентирам. Нее, предпочетох да се запозная с вас.

— А ако сега брат ми Венко стои отзад и е готов да забие ножа си в гърба ти? — попита ме Спас.

— Лош късмет за мен, лош и за вас. Не нося пари, нямам скъпоценности, т.e. не съм обичайната ви плячка. Ако ме задържите в плен, никой мой близък няма да ви плати откуп. Ценен съм само жив, с тези две ръце.

— Не те разбирам, страннико! — смиръщи вежди той. Междувременно почти всички бяха седнали около масата и следяха разговора ни внимателно.

— Зайци, прасета, диви кози... Добър улов, но не стига — започнах аз. — Не и за да изхрани тринадесет души. По тези краища няма кой да изкупува дивеч или кожи, а няма и кой знае колко улов. Не сте общи работници, защото на километри околовръст не видях нито строеж, нито завод, нито ферма. Освен това всички носехте оръжие. Ризата, която онзи хубавец там е облякъл, е изключително скъпа и сравнително нова, контрастира на останалата част от облеклото ви. Часовника, който ти, Спасе, си сложил на ръката си, струва поне хилядарка и не знам друг начин да се е озовал у теб, освен да си го свалил лично от китката на предишния му собственик. В дъното, до пещта, стоят няколко телевизора в кашони, макар че дори нямате електричество. Носите автомати, но не ловни СЛР-и, а никой законен ловец не може да ловува с напълно автоматична щурмова пушка. Този, подпрян на колоната до по-младия ти брат, е АКСУ, десантно или танкистко оръжие. Абсолютно непригоден за лов на дивеч в гората, но пък крайно удобен да стреляш през прозореца на автомобил. Не, господа, вие не сте просто ловци. Вие сте разбойници. Грабители. Убийци на пътя. Или греша?

Те ме гледаха озадачени.

— Как позна? — попита едно от най-малките момчета.

Спас го стрелна с поглед, но вече бе късно. Бях успял да ги впечатля.

— Ченге ли си? Някакъв специален агент? — попита ме Спас. Вече ме бе освободил от прегръдката си и се беше обърнал изцяло към мен.

— Не. Вече се представих. Цял живот съм убивал хора и съм свирил на китара — за разнообразие. Наричат ме Трубадур — рекох аз.

— Нека го пробваме, Спасе — предложи двадесетина годишен мъж с гаден белег през бузата. — Ако успее да ме надвие, може и да има истина в думите му.

Спас огледа останалите и по киманията им прочете, че одобряват предложението. Тогава той се изправи, дръпна ме след себе си и извика:

— Няма нищо по-хубаво от един бой преди вечеря! Давай, Венко, ти си!

Има, помислих си аз — аперитив и салата, но мнението ми не бе от значение. Изправих се срещу мъжа, който ме бе предизвикал, и застанах в очакване. Той извади иззад гърба си голям ловджийски нож с дръжка от еленов рог и го размаха пред мен.

— Хайде, масовия убиец, да те видя! — извика ми той.

Когато прибрах отново Близнациите отзад под якето си и отстъпих назад, времето потече отново. Много от братята осъзнаха, че лицата им са опръскани с кръвта на Венко. Най-малкото дете се разрева на мига. Венко все още размахваше ножа, когато коленете му изведнъж поддадоха и се строполи на пода. Локвата кръв започна да пълзи към обувките ми. Двата разреза бяха перфектни — и двата през гърлото, на половин сантиметър един над друг.

— Спасе, той го уби!

— Уби Венко!

— Венко!

Спас вдигна ръка и всички мълкнаха. Той прекрачи трупа на брат си и сложи ръка на рамото ми.

— Вече напълно ти вярвам, Трубадур — рече той. — Съдбата знае своето. Тази вечер ти ще заемеш мястото на Венко на нашата маса!

Вечерта започваше добре. Само преди един ден бях изгубил семейството си, аeto, че вече имах ново. Прекалено хубаво бе, за да е истина. Добре, че не съм сантиментален. Не можех да знам дали до сутринта Спас и останалите психопати нямаше да ме заколят и консервират в буркани за зимата, но мигновеното убийство на техния „ножар“ очевидно ги бе впечатлило.

Спас, който не беше най-големият брат, но единодушно оглавяваше бандата, вдигна наздравица за приемането ми в лоното им и всички шумно аплодираха, забравили вече за Венко. Аз също пих от силното им вино и съжалух, че все още бях гладен — удари ме директно в главата. Докато се запознавах набързо и непоследователно с различни братя като Захари, Георги, Камен, Петър и т.н., аз мърнах с периферното си зрение как сестра им, т.е. сестра ни, се опитва да

извлече трупа за краката. Аз потупах Камен (или Тодор?) по рамото да се отмести и станах да ѝ помогна.

— Поне това му дължа! — извиках аз и се засмях, под шумното одобрение на компанията. Двамата с жената хванахме по един крак и изтеглихме Венковото тяло през входната врата. Продължихме още няколко крачки назад, озовахме се на верандата, далеч от светлината и от ушите на другите. Аз пуснах крака на Венко и я погледнах в тъмното. Отблъсъците от прозорците се отразяваха в очите ѝ като два въглена.

— Не тъгуваш ли за брат си? — попитах я.

— Никакъв брат не ми е! — отвърна тя и изплю голяма храчка върху главата му. — Радвам се, че го уби. Всичките искам да ги видя мъртви!

— Но защо? — попитах аз, ала тя ми направи знак да мълча и да се връщаме в къщата. Явно и новото ми семейство си имаше проблеми. Прекрачих прага с усмивка и заех мястото си до Спас.

В следващия един час им разказвах за себе си — отново почти без да лъжа, просто спестявах повечето истина. Наблягах на убийствата, на подробностите, на кървищата. Всички те ме слушаха в захлас, надигаха чашите и късаха полусурови мръвки. Говорих колкото се може повече и избягвах да пия от силното таниново вино; те пиеха и за мен. На два пъти обръщах чаша на екс, след това излизах навън да пикая и избълвах изпитото, преди да се е просмукало през стените на стомаха ми.

Луната бе вече високо горе, когато Спас реши да ме посвети в делото на братството. Че не бяха всички родни братя, си личеше още след първите петнадесет минути, макар и да имаше доста прилики и между големите, и между малките, които бяха все луничави. Спас взе Захари и Камен, най-възрастните, и ме изведе навън при колите. Подминахме тялото на Венко, все едно не беше там. Спас ни накара да замъркнем и ние застанахме в нощната тишина до един от трите пикапа. Тогава чух ясно звука — идващ от багажника — нестройно потропване, дращене, грухтене. Спас извади ключа за автомобила и го пъхна в ключалката. С тихо щракване го превъртя и повдигна капака.

Фенерите на Захари и Камен осветиха момиче, което се бе свило между останалия багаж — черни найлонови торби и сак. Ръцете и краката ѝ бяха вързани със син кабел, а в устата ѝ бе натикан парцал на каре в сини, розови и жълти цветове. След миг го разпознах като парче

откъснато от нейната риза. Беше обута в съвсем къси кафяви джинсови панталонки, носеше и бели чорапи. Единият ѝ кец липсваше. Краката ѝ изглеждаха насинени и изподрани, можех да видя дълбока драскотина и на едното ѝ рамо. Ризата ѝ отпред беше раздърпана, виждаше се син сutiен, а гърдите ѝ, прилично едри, почти бяха излезли — забелязах половината от ареола на лявата гъ尔да. Имаше руси коси, стигащи малко до под ушите и сини очи. На едната ѝ буза си личеше скорошна синина.

— Откуп ли? — попитах аз.

Спас поклати глава.

— От кого? Беше с майка си, баща си и по-големия си брат. Сега и Тримата лежат в едно дере, ако още не са ги изляли вълците.

— О.

— Остава при нас — каза Спас. — Милата ни сестрица Анита вече остаря. Не смогва да се грижи за нас. Трябва ѝ отмяна.

— Трубадур — обърна се към мен Захари, който всъщност бе и най-възрастният. — Снощи ми се присъни странен сън. Видях два вълка да се давят, накрая единият умря в кърви. До вълците стоеше агне. Когато победителят приключи с опонента си, разкъса ѝ агнето.

— Странна работа — рекох аз.

Захари кимна в тъмното.

— Не беше случаен този сън, това ми е мисълта. Имахме днес вълци, имаме и агне — продължи той. — Ти вече прехапа гърлото на Венко. Агнето също е твоето. Такава чест не сме оказвали на никого.

— Разбирам — рекох. „Агнето“ чуваше всичко това и след последните му думи започна да се мята още по-ожесточено. — Първо аз, после и всички останали, нали?

Тримата се засмяха, вместо да ми отговорят.

— После — казах им аз. — Искам да се напия за новото ми семейство.

— Да вървим тогава! — извика Спас. — Нощите тук са дълги, има време за всичко!

Купонът продължи. Братята си припомняха предишни набези, обсъждаха днешния и се заканваха за геройствата, които им предстои да извършат. Територията им не се ограничавала само до Странджа и околностите — извършвали грабежи и убийства из цялата страна. Имали свои хора в различни градове, които успявали да шитнат краденото срещу дял от печалбата. Едно момче в Ямбол разфасовало

автомобилите на жертвите за нула време, а горите наоколо били чудесно място за гробове. Кой знае колко неразкрити убийства и изчезвания тежаха на съвестта им. Колкото повече ги слушах, толкова повече се убеждавах, че не го правеха за пари. Не беше и точно удоволствие. Беше... начин на живот.

Сестрицата им Анита нито за миг не седна на масата, само шеташе и изпълняваше нареджданията им. Не знам как изкара цяла нощ на крак, не я видях нито да пие, нито да яде, а доста я наблюдавах.

В един момент Захари, който седеше от другата ми страна, се наведе към мен и ми прошепна в ухото:

— Агънцето блее сладко, но ти все пак искаш нещо по-жилаво, нещо за силни мъже, а?

— Не те разбирам — отвърнах аз.

— Забелязах как все гледаш Анита — отговори ми Захари.

— Извинявай, забравям, че вече ми е сестрица — казах аз и се усмихнах фалшиво. Той се ухили и разкри липсата на половината си зъби.

— Давай, братко, яхни я! Каквото е наше, вече е и твое!

Не знаех какво да отговоря на тази покана. Брат да сводничи на сестра си и то по такъв дебелашки начин... отвратих се, но се постарах да не ми проличи.

— Ex, срамежливецо! — извика силно той и ме плесна по гърба. Повечето братя не разбраха защо, но избухнаха в дивашки смях. Захари стана и отиде при Анита. Дръпна я за ръката до една колона и й заговори в ухото. Тя пребледня, после ме погледна злобно и извъртя лице от мен, ала той улови погледа й и стисна с пръсти брадичката ѝ, главата ѝ насила се изви и тя трябваше пак да ме погледне. Никой от братята не му обръщаше внимание. Захари я пусна и се върна при мен, а сестра му изтича навън през задната врата.

Той ме стисна силно за рамото и прошепна:

— Давай, отивай веднага, докато е разпален някакъв огън в тази студена фурна!

Спас ме погледна изпитателно. Аз отпих от виното, този път наистина, и залитайки се измъкнах от пейката. Преди да се отдръпна, Спас сграбчи ръката ми и рече:

— Чакай! Това няма да ти трябва, послушай ме!

С другата си ръка той бръкна под якето ми и измъкна пистолета, след това опипа за Близнаците и ме лиши и от тях.

— Да не ѝ хрумне някоя глупост, докато се въргаляте — обясни той и ме пусна да вървя подир сестра му.

Противно на принципите, изградени през годините, аз не се стреснах и не се опитах да си върна оръжията. Каквато и игра да играеха тук, можеха да ми теглят ножа по всяко време. А и трябваше да говоря с тази Анита, за да разбера по-добре братята ѝ.

Излязох навън и я настигнах при навеса с дърва; не че тя бързаше. Влачеше се като обречен на смърт към дръвника. Аз я хванах за раменете и я обърнах към мен. Тя се остави в ръцете ми като кукла. Беше толкова лека, можех да я понеса в ската си. Светлината бе оскъдна, но ми стигна, за да видя, че е обляна в сълзи.

— Не плачи, Анита — казах ѝ аз. — Няма да те нараня. Забрави какво каза брат ти Захари.

— Брат... — процеди тя през зъби. — Две братчета ми е посял!

Толкова ме изненада, че пръстите ми се разтвориха и тя полетя назад. Успях бързо да приклекна и да я хvana, преди да падне по гръб. Бях застанал на коляно и отново я държах.

— Какво говориш?! — прошепнах аз.

— Истината! — отвърна тя тихо. — Братя? Няма братя тук, само бащи и синове. Четирима от тях са мои! Един имам мъртвороден и две момичета през последните години, чиито глави размазаха в подпорните колони още щом ги извадиха от мен. Едната дори не я зърнах, толкова бърз бе Спас, щом видя, че бебето няма пишка!

— Но защо?! — попитах аз невярващо.

— Защото така! Защото така са правили дедите им столетия наред в тези планини! Защото са братство с една сестрица, която не е никаква сестрица, а само майка на децата им и отдушник на нагона им! И сега ти, нещастнико, като нов брат, си длъжен да направиш същото.

— Няма да ти посегна — заявих аз и наистина го мислех.

— Ооо, ще ми посегнеш, и то веднага, защото Спас гледа в сянката зад прозореца. Ти сподели трапезата им, сподели кръвта им, сега ще споделиш и сестрицата им. Не го ли сториш, ще търсят нов дванадесети брат!

Като се замисля, май наистина ме наблюдаваха. Космите на врата ми настръхнаха. Луната беше потънала зад дърветата, звездите бяха

закрили очи с тънки облаци, горските гадинки не смееха да се обадят. Само прозорците на къщата светеха злокобно и от време на време долитаха гласове отвътре. Появях се за Спас. И сигурно не беше само той, ами и Захари, а защо не и всички те, дори най-малките, децата на Анита. Живите поне.

— Давай, давай, или дръвника! — прошепна тя и започна да се притиска в мен. Ръцете ми се задвижиха машинално, но кръвта бе нахлула в главата ми, а не където имах нужда от нея сега. Оръжията ми бяха останали вътре, но какво ли щях да сторя срещу единадесет главорези? Анита бе успяла да разкопчае панталона ми и студената й ръка бръкна в гащите ми. Тя застана на колене до мен и започна да ме целува, притискайки гърдите си в мен и все така опипвайки члена ми. Постепенно, благодарение на усилията й, кръвта започна да слизат надолу и аз подех инициативата. Така, след няколко минути, с ръце, подпрени на дръвника, и задник, обърнат към мен, Анита ме превърна в пълноценен член на братството. Не че вече нямах опит със сестрите, но да не се връщам към друга болезнена тема.

Откъм фасадата се чуха викове, свиркания и дюдюкання. Изправих се; обувайки си наново панталоните; и надзърнах зад ъгъла. Братята бяха отворили багажника на пикапа и тъкмо измъкваша непознатото момиче от колата. Тя се бореше, риташе, въртеше се, но имаше достатъчно ръце, които да я държат, и достатъчно, които да разкъсат дрехите й. Почти гола, те я внесоха в къщата. Като че ли бяха забравили за нас.

— Какво беше това? — попита Анита ужасена.

— Някакво нещастно момиче — отвърнах аз. — Днес са избили семейството й. Довели са я да те отмени в домакинската работа.

— О не, глупако! — изкрештя тя. — Довели са я да ме замени!

— Да не би да имаш предвид... — започнах да схващам аз.

— Една сестрица, Трубадур, винаги една сестрица! Когато някоя се спомине или вече не става, водят нова! Тази преди мен си бе прерязала гърлото! О, боже, о, не, не, ще ме убият още тази нощ!

Тя започна да се оглежда, понечи да хукне през гората, после пак спря, строполи се на колене и избухна в сълзи.

— Не... къде ще отида?! Те ще ме настигнат, ще ме убият там в гората...

Аз застанах до нея и сложих ръка на рамото ѝ. Тя отпусна глава и се облегна на хълбока ми. Откъм къщата вече долитаха женски писъци, един след друг — ту къси и отсечени, ту пронизителни и каращи ме да потрепервам. Аз бях изгубил правото си на първия, но другите бяха решени да се възползват. Всичките, един след друг. Дали момичето беше девствено? Исках да грабна брадвата, да влетя вътре и да ги направя на кайма. Исках да окъпя стените с кръвта на Петър, Камен, Захари, Спас и компания, да капе от тавана, от еленовите рога, да се смеси с проклетото им вино. Но не го направих. Последното видение за Диана бе останало болезнено отпечатано в ума ми. Бях дошъл в горския дом с мисия. Анита и онова момиче не бяха мой проблем.

Захари изрита задната врата, излезе гол, разявайки члена си, изпъчи гърди и изрева като мечка.

— Агънце, братко, сладко блеещо агънце! — извика ми той и изведнъж се просна на земята. Аз пристъпи към него и се успокоих, когато той изхърка. Толкова му бяха силите, значи. Отвори се и предната врата. С викове и смях четирима братя, сред които и Спас, излязоха от къщата, награбили пушки, качиха се на единия пикап и отпрашиха нанякъде.

— Къде отиват? — попитах аз Анита.

— Не знам... Такова нещо виждам за пръв път. Може би си имат ритуал. Слабо си спомням моето... посвещаване; бях само на тринаесет.

— Преди колко време се случи това? — попитах я аз.

— Единадесет години — отвърна тя. Единадесет. Общо двадесет и четири. А приличаше на четиридесетгодишна.

— От две години не съм забременявала. Навярно това е решило съдбата ми.

Лека-полека шумът в къщата намаля. Аз наредих на Анита да ме чака отвън и влязох вътре да проверя състоянието на новата „сестрица“. Всички се бяха натръшкали и хъркаха. Открих момичето между Камен и един от най-малките братя, май беше Крум. Едва на седем, той също бе взел участие в оргията. Ръчичката му беше прегърната девойката, а пръстите му бяха стиснали гърдата ѝ. Момичето лежеше с широко отворени очи и дишаше тежко. Когато ме видя да се навеждам над нея, заскимтя от страх, навярно очаквайки да я изнасиля както всички

останали. Побързах да запуша устата ѝ с ръка и да направя знак с пръст да мълчи. Съдбата ми се бе усмихнала — наистина всички спяха.

Нямаше да опръскам стените с кръвта им. Нямаше да капе от тавана и от еленските рога, нито да се смеси в чашите с гадното им вино. Щях да вдигна много шум.

Ножът на Венко се пълзна през всяко едно гърло. Първо ги затисках с цялата си тежест, слагах ръка на устите им, бързо и прецизно прекарвах ножа през брадясалите им шии и оставах върху тях, обирайки със собственото си тяло смъртните им конвулсии. Никой не изгъргори, не изписка, не ритна някого другого. Пет смърти. Погледнах все още спящите момчета, децата на Анита, после погледнах към нея. Беше застанала на прага на задната врата, застъпила с крак трупа на Захари. Тя разбра погледа ми, после вдигна ръка и прокара тънкия си пръст по гърлото си. Толкова за майчината обич.

Когато приключих, имах осем мъртвци и две изнасилени жени. Злочестата девойка се казвала Юлия. Шокът ѝ беше толкова силен, че само седеше на една пейка и гледаше изцъклено. Хвърлих едно око навън, после се консултирах и с часовника си — беше четири след полунощ. Оставаха близо три часа, докато се развидели.

— Не можем да останем тук — рекох аз. — Тръгваме веднага. Остават още четирима, бяха и въоръжени. Късметът ми май е на привършване.

— Да вземем някоя от колите? — предложи Анита.

— Не — въразих ѝ аз. — Ще вдигнем прекалено много шум. Освен това път няма, само те си знаят откъде минават в тази гора. Тръгваме пеша, аз така стигнах дотук. След няколко часа ще сме до най-близкото село. Там ще се погрижат за нас.

— Пеша нощем из гората?! — възклика тя. — За единадесет години не се осмелих да го направя! Тази пустош е зла!

— Тръгваме. Веднага! — извиках аз. Бях успял да открия своите ножове и пистолет. Поколебах се за момент, после взех и един АКСУ. Щеше да ми е по-лесно да се придвижвам през пущинака с тежко, но компактно оръжие. Освен това — автоматично. Изправих Юлия на крака и я плеснах леко по бузата. Освен драскотините и синините, се беше сдобила и с вагинален кръвоизлив. Анита вече бе успяла да ѝ навлече една риза, но тя не можеше да скрие кръвта, която капеше между бедрата ѝ. Момичето беше обуто само с чорапите си.

— Нямаш ли обувки? — попитах аз Анита.

— Нямам. Не ми плащаха заекса, не ме и глезеха. Ще ходи по чорапи.

— Добре де, да вземем кола — примирих се аз.

Изворих ключовете за един от останалите автомобили.

Беше стара навара с липсващ ляв стоп. Помогнах на Юлия да се качи отзад, а Анита седна до мен. Двигателят изрева зверски, когато завъртях ключа.

— Сто на сто ще ни чуят — измърморих аз.

— Тогава използвай автомата. Нали беше голям убиец? — рече ми язвително Анита.

— Млъквай — рекох аз. — Да не си тръгна само с автомата.

Това като че ли я стресна и тя ми остави последната дума. Не че наистина щях да ги зарежа. Просто бях достатъчно изнервен, за да слушам коментарите ѝ. След провала ми да спася Ирина и определената неизвестност, която виташе около случая с Диана, съвестта ми имаше належаща нужда да спася девойка в беда, а съдбата ми бе предложила цели две.

Път определено нямаше, не знам как братята разбойници караха през тази дивотия. За щастие фаровете на нисана бяха мощни и успях на няколко пъти да избегна неравности, които щяха да ни лишат от транспорта. Няма да броя два почти челни удара в дърво и един камък, който откъсна парче от предната броня. За мое оправдание, бях доста подпийнал и недоспал, а всеки момент по петите ми можеха да се озоват четирима закоравели убийци, изгубили осмината си братя, любимата си сестра и новата си любима сестра.

— Как се озова при тях? — попитах аз, за да разчуля обстановката.

— Избягах от вкъщи. Майка ми бе една опасна луда. И какво се получи — от трън, та на глог — отвърна тъжно Анита. — Години наред не смеех да мръдна извън двора. Страхувах се от тях, но се страхувах и че може да ме търсят. За мен нямаше живот у дома. В началото братята не ми се струваха толкова лоши, но когато ги опознах... Изроди. През първите две години тайно се надявах, че ще бъда жена на Спас, а рано или късно и останалите ще доведат жени за себе си. С времето помъдрях. След третото раждане намразих децата си. Но не напусках дома. До тази нощ... Трубадур, не искам да умра!

— Няма — казах ѝ аз. — Довери ми се, прави каквото ти кажа. Достатъчно хора умряха покрай мен.

Изведнъж се появиха фарове насреща ми. За да избегна челния удар, свърнах встрани. Пикапът се вряза в гората и пропадна надолу по склона. Пометохме няколко храста и по-тънки дървета. Една дупка ни обърна настрана. Предното стъкло се натроши и се откачи. Анита се стовари върху мен. Краката на Юлия ме удариха по главата и я зърнах заврътя, между седалките. Колата се блъсна в по-голямо дърво и се завъртя, задницата мина пред нас, натресе се в голям назъбен камък, аз захапах волана, а лакътят на Анита едва не ми извади окото. Поне бяхме спрели.

Напипах ремъка на автомата, измъкнах оръжието изпод Анита и я избутах настани. Тя изохка, но се помръдна. Изритах вратата и излязох навън. Стъпих накриво и паднах на земята. По-късно щях да се сетя, че тогава съм изгубил пистолета. По челото и устата ми имаше кръв. Изправих се бързо, подпрах се на калника и примижах нагоре към „пътя“. Другият пикап тъкмо спираше. Момчетата наскочаха и започнаха да ни търсят с прожектори.

— Братле, къде си? — прогърмя гласът на Спас.

Когато един от лъчите се насочи към нашия пикап, аз пратих кратък откос нагоре. Те се пръснаха и се прикриха. Прожекторите угаснаха. Отговориха ми с изстрел от карабина, който попадна в задницата на колата с ужасяващо дрънчене.

— Бързо, бързо, влизайте в гората! — извиках аз, гръмнах още два пъти и потърсих прикритие зад предницата на колата. Нов изстрел зад мен пръсна прозореца на шофьорската врата, почти съвпадайки с позицията ми допреди десет секунди.

Анита изпълзя от другата страна и задърпа момичето през прозореца. Юлия най-после се осъзна и ѝ помогна, като се промуши и падна отгоре ѝ. Още след първата стъпка изстена. Естествено, нали беше по чорапи. С обувки или не, трябваше да стигне до Бяла вода. Бях шофирал почти двадесет минути в правилната, мисля, посока. Селото ставаше все по-близо. Вещицата и лудите селяци щяха да ни помогнат, или поне искрено се надявах да го направят.

И така, съпроводени от непрестанния кънтек на изстрили, ние се втурнахме през гората, в почти непрогледен мрак, някои от нас — само по чорапи или боси. Тичахме, падахме и ставахме. Едно подхълзване на

Анита ѝ спаси живота — роякът нажежени оловни оси мина над главата ѝ миг след като се просна по задник. Аз ту им помогах, ту стрелях назад, ту се опитвах да се ориентирам. Не се движех по пътя, по който бях дошъл, но в тъмното едва ли имаше значение. Тъкмо преди да се отчая, Юлия извика:

— Село!

Аз застанах до нея и проследих ръката ѝ — да, между дърветата се виждаха няколко светлини на не повече от два-три километра. Аз я тупнах по задника и ѝ рекох:

— Тръгвай, почти стигнахме!

Тя тръгна и след това изкреша, както не бе крещяла с братята между краката си. Същевременно чух силно металическо изщракване. Юлия се строполи на земята и продължи да крещи.

— Какво ти става, за бога, ще ги насочиш право към нас! — извика Анита и клекна до нея. Аз се огледах за преследвачите, не видях прожекторите и също клекнах до девойката. Ръцете ми напипаха метална дъга, две метални дъги и железни зъби между тях. Лоша работа.

— По дяволите! — прошепнах. — Мечи капан.

— Можеш ли да я измъкнеш? — попита Анита, която бе затисната с длани устата на момичето. Недалеч зад нас чух виковете на братята. Опипах капана и пробно разтворих челюстите. Юлия изписка през пръстите на другата жена.

— Нямам избор — казах. — Изправи я. Ще разтворя челюстите, но ти трябва да ѝ издърпаши крака.

Двамата помогнахме на Юлия да стане. Положението ѝ не бе никак добро. Железните зъби бяха разкъсали пътта и се бяха впили в костта. Ако не бъдеше настанена в най-скоро време в интензивно отделение, я чакаше загуба на крайника, а може би и по-лошо. Щеше да се наложи да я подкрепям по целия път, а това — да ни забави допълнително.

Хванах здраво челюстите и казах на жените:

— На три.

— Добре.

— Едно. Две...

Напънах мишици и разтворих желязната хватка.

— Тр...

Куршумът профуча покрай ухото ми и мина през ръката на Анита. Последва ново щракване и още по силен писък на Юлия. Проклех се, задето се бях стреснал и отново опипах раната. Момичето се свлече на земята, а Анита залегна до нея. Това, което прочетоха пръстите ми, ме ужаси. Чух стъпките, вече много ясно, как газят в шумата, трошат клонки и подриват камъчета. Братята бяха тук, на не повече от петдесет метра от нас.

Аз се наведох над Юлия, целунах я по челото и казах през сълзи:

— Съжалявам. Прости ми...

След това грабнах здравата ръка на Анита и я повлякох след мен в посока на светлините.

— Чакай, тя...

— Млъкни и тичай! — изкрешях аз и се опитах да не чувам хлиповете и риданията зад гърба ми. Само след миг се разнесоха победоносни викове. Усетих, че преследвачите са спрели.

— Благодаря ти, братко Трубадур! — долетя гласът на Спас. — Благодаря ти, че помисли за нас и ни остави поне една сестрица. Пак ще я обичаме и ще ѝ правим деца, нищо, че е без един крак! Тъкмо няма да ѝ хрумва да бяга!

— Какво?! — попита ме Анита.

— Млъкни, по дяволите! — процедих аз през зъби и я защлевих.

— Изтървах челюстите, разбираш ли? Когато те пристреляха, се стреснах и изтървах проклетите челюсти! Костта ѝ просто се прекърши!

Анита се разрева, след това тръгна надолу по склона. Аз бързо я последвах. Братята напомниха за себе си с още един изстрел, който попадна близо до нас. Мамка му, бяха отлични стрелци.

Тичахме надолу. Тичахме нагоре. Падахме. Ставахме. Нямаше повече капани. На изток се появиха първите признаци за утро. Тичахме. Падахме. Ставахме. Стигнахме до светлините. Не беше село. Не знам дали все още ни гонеха. Нямаше повече изстrelи. Бяха две хижи в подножието на голяма скала, покровителствено надвиснала над тях. Имаше хора. Стигнахме до светлините. Щом се развиkah, излезе мъж с пушка и стар български камуфлаж. Аз хвърлих автомата и вдигнах ръце. Анита се просна на земята, опитвайки се да догони дъха си. Мъжът беше дъртичък. Горски. Извади мобилен телефон и се обади за помощ. Оглеждаше гората с вдигнатата пушка и стоеше извън

светлините. Умен горски. Иззад втората хижа се появиха няколко души, мъже и жени. Май разпознах баба Тодорка. Да, и Камила бе сред тях, прелестна и грациозна, с голи крака, но завита в дебело яке. Те дойдоха при нас, наметнаха ме с шуба, наметнаха с нещо и Анита. Помогнаха ѝ да се изправи и да се приближи. От братята нямаше никаква следа.

— Ти успя, Трубадур, не мога да повярвам — рече Камила.

— Успях. Нощта премина, вече е утро — потвърдих аз.

— Кой е това? — попита Анита и надигна глава. Зъбите ѝ още трракаха, луничките ѝ трепереха. — Къде сме?

— У дома — рече ѝ мило Камила, пристъпи към нея и заби кремъчния си нож в диафрагмата ѝ. До дръжката.

— Какво, по дяволите?! — изкрещях аз и понечих да се хвърля към нея, но горският, застанал зад мен, използва момента да ме цапне с приклада на пушката в тила. Аз рухнах в краката на вещицата, достатъчно близо, за да покапе кръвта на Анита по лицето ми. Камила ме изгледа отгоре, все така стискаща дръжката на ножа.

— Благодаря ти за дара, Трубадур. Блудната дъщеря се завърна у дома. По-добре късно, отколкото никога. Имаме сделка — рече тя и ме попита:

— Ще гледаш ли как изваждам сърцето ѝ, или вече е време да припаднеш?

ГЛАВА IX

КОГАТО ВЕЧЕ ТРЯБВА ДА УМРЕШ

Събудих се върху кожите. Двете момичета, дъщерите-послушнички-сърца на Камила, седяха до мен и сякаш ме чакаха да отворя очи.

— Хайде, Трубадур, страшното свърши — рече едната от тях и ме погали по косата.

— Започва ужасяващото! — каза сестра й и двете се засмяха.

В помещението влезе Камила. Отново не носеше никакви дрехи, а вече май споменах колко разконцентриращо беше това, когато имах сериозен разговор с нея. Тя седна до мен, така че да я виждам цялата, от горе до долу.

— Ти просто я уби — промълвих аз.

— Тя отказа да изпълни предназначението си — рече вещицата.

— Избяга от мен. Мислеше си, че ще намери по-добър живот. И вместо да живее до осемнадесет, агонизира до двадесет и четири. Ти кой живот би избрали, Трубадур? Този при мен или този при разбойниците?

— Нито един. Бих ви теглил куршум на всички — отговорих аз.

— Всеки от нас се ражда с предопределение. Твоето например е да слезеш в Долната земя, както в приказките.

— Така ли наричате вие ада? — попитах аз.

— Не, това са две различни неща. В ада, или поне мястото, което ти възприемаш като ад вследствие на християнската доктрина, не можеш да влезеш жив. Няма вештер, шаман или магьосник на земята, който да успее да те прати там просто така. Аз обаче имам познанието как да те изпратя в Долната земя.

— Какво е тогава Долната земя?

— Ничия земя, Трубадур. Свят с размити реалности. Свят, в който всичко е възможно. Свят, който ще ти даде ключа към адските двери. В своя транс шаманите попадат за момент в Долната земя, но те са туристи в сравнение с теб. Ти ще влезеш там от плът и кръв — поистински, отколкото всяко едно същество в онова селение. Аз ще те

напътствам, ще те преведа и ще те посрещна, но дотам. Ритуалът, който се каня да изпълня, е изключително комплексен и рискован. Трябва да ми се довериш напълно. Когато шаманът слезе в Долната земя, той е там само духом, тялото му е сред нас. Духом той е slab — прост наблюдател — може да задава въпроси, но не може да застави никого да му отговори, няма силата да повлияе на каквото и да било в Долната земя. Възнамерявам теб да те изпратя целия. С тези ножове в ръце... ти ще си явление, Трубадур.

— Окей. Отивам в Долната земя. Там съм. Коля, ако се наложи. И какво?

- Търси познание — рече ми тя.
- От кого?
- От мъдрите.
- Много ми помагаш — казах аз.

— Дори идея си нямаш колко! — тя се изправи и ме погледна отново изотгоре. Имаше някакъв талант да го прави, сигурно нещо вештерско. — Ти ще си явление. Всички ще те забележат. Може дори да не се наложи да си мръднеш пръста.

— Времето ми изтича, Камила. Всеки момент демоните може да разкъсат Диана на парчета и тогава край с всичко! Не мога да си позволя да се лутам в Долната земя и да търся мъдрост!

— Спокойно — каза тя. — В Долната земя понятието време не съществува. Няма риск да закъснееш за твоята Диана. Тя ще те чака цяла-целеничка.

Дано да беше права. Цялата работа ми се струваше доста мъглява и нямах ни най-малка представа защо все още се намирах при тази луда жена.

- Готов ли си? — попита ме Камила.

— Да — отвърнах сухо аз. А всъщност не бях. Нямах ни най-малката идея в какво ще се състои ритуалът и как, по дяволите, ще се озова в Долната земя. Последните разумни клетки в мозъка ми пищяха, че случващото се е лудост, но аз упорито игнорирах тази отчаяна аларма и се молех на всички възможни богове Камила да знае какво върши.

Послушничките застанаха от двете ми страни и започнаха бързо да ме събличат — чевръсти и точни движения, никаква припряност. Якето, ризата, обувките и панталонът ми преминаха у тях, преди да се

осъзная, и в следващия момент вече изувах чорапите си. Когато момичето отляво посегна и дръпна надолу бельото ми, се изчервих. При други обстоятелства цялата сцена би изглеждала като обещаващо начало, но да се възбудя от мисълта, че след миг ще ме пратят в отвъдното, бе повече от смущаващо. Камила се подсмехна, но запази коментара за себе си.

Единственото, което остана у мен, бяха кинжалите. Стисках дръжките им здраво, по една във всяка длан, и си внушавах, че студенината им ми действа успокоително. Моментът бе настъпил, предчувствах го. Последните два дни бяха най-невероятните в живота ми, а ето че ми предстояха още чудеса. Повтарях си наум, че само така ще успея да спася Диана и да се отърва от проклятието на мъртвата нимфа. Каквото и да ми кажеше сега Камила, щях да го изпълня. Бях готов на всичко...

... Освен да реагирам на мълниеносния й удар в гърдите ми. Широкото острие на кремъчния нож се заби до дръжката под сърцето ми и накара дъха ми да секне. Дали и дъщеря й Анита бе почувствала същото? С лявата си ръка тя ме тласна безмилостно назад, ножът се отдели от тялото ми и от раната бликна тъмна кръв. Аз все още стисках собствените си оръжия, но всяка сила, с която бих могъл да отвърна на подлата атака, ме бе напуснала. Коленете ми се подкосиха и се свлякох надолу — погледът ми се изравни с пъпа й.

Усетих тънките ръце на двете послушнички под мишниците си — прихванаха ме здраво и ме завлякоха без никакво усилие. Не виждах накъде отивам, гледах само алената диря, която оставях по неравния под на пещерата. Камила ни следваше, босите й стъпала джапаха в кръвта ми — лека стъпка, плавно повдигане на пръстите нагоре, разкъсан вакуум под възглавничките и няколко капки моя кръв политат нагоре, за да цопнат отново в червената пътека крачка по-нататък. Гринните от костиците на предишните й дъщери потракваха жизнерадостно при всяка нейна стъпка. Дали и моите фаланги щяха да се превърнат в украшения?

Внезапно спряхме. Камила застана отново пред мен, а момичетата ме пуснаха. Седях на собствените си колене, с извит гръб и клюмнала глава, като самурай, извършил току-що сепуку.

— Съжалявам, Трубадур, но ти сам го пожела! — рече Камила. След гласа й прокънтя като ехо и онези все още функциониращи

клетки в главата ми услужливо ми подсказаха, че се намираме в по-голяма пещера. Вероятно онази, в която се бях събудил миналия път.

След това Камила отстъпи крачка назад и рязко ме изрита в гърдите. Полетях гърбом и я видях надвесена над мен, на грозен зъбер, осветен от десетки факли, а аз падах все по-далеч от нея. Не бях сигурен кое бе по-болезнено след това — сблъсъкът на гърба ми с водната повърхност или шумът, който се заби в ушите ми. Водата ме погълна жадно, обви ме само за секунди, нахлу през гърлото и носа ми и аз вече се давех. Потъвах надолу и протягах ръцете, стискащи кинжалите към жълтата повърхност, която отразяваше пламъците на факлите. Чудех се кое ли щеше да ме убие първо — раната в гърдите или удавянето — когато отговорът се появи ненадейно. Усетих силно трептение на водата около себе си, от дълбините към мен се придвижи колосална сянка и в танца на последните мигове светлина отгоре до мен се разтвори чудовищна паст. Последното, което усетих, бе смазващият контакт със стотици зъби.

Събуди ме пулсиране от всички страни. Отворих очи в непрогледен мрак — лепкав, влажен и без въздух. Стените ме притискаха отвсякъде — бяха меки, но изключително плътни. С ръце, притиснати до тялото, се чувствах като в пашкул на насекомо. Пулсирането бе навсякъде около мен; а после — други шумове, сякаш шуртяха десетки чешми. Гърдите ми се свиха панически и в мрака пред очите ми пламна една-единствена дума: „Въздух!“.

Започнах да се боря с непривичната среда, да се извивам, да търся изход — и в този миг осъзнах, че стискам два ножа. С едно премерено усилие успях да придвижа ръцете си напред покрай главата и усетих как пред мен сякаш се появи пролука. Започнах да се мяtam, да пълзя напред, забивах кинжалите и се издърпвах. След първия удар стените около мен се свиха рязко в спазъм и аз усетих болка — не моята, а болката на мястото, в което бях затворник. Продължих по същия начин и о, да, движех се!

Тънка и остра като игла се появи светлината. Очите ми я понесоха трудно, но именно светлината бе целта ми. Лявата ми ръка посече и изведнъж я усетих свободна от китката надолу. Пашкулът ми започна да трепти неравномерно и в този момент чух нещо друго, освен тътена — чух писък. Висок, пронизителен женски писък.

Дясната ми ръка също излезе навън. Рискувах и пуснах кинжалите; хванах с две ръце ръбовете на отвора и се изтеглих напред.

Не бях в пашкул. В момента, в който главата ми се показва и поех дъх с вик, видях гледка, която никога няма да забравя — окъпани в кръв дълги и гладки бедра. Измъкнах и раменете си между срамните устни и сред кървав поток се стоварих надолу. Стиснах треперещите глезени и се изтеглих изцяло. В този миг изгубих опора, усетих, че пропадам и се свлякох надолу, подминавайки краката на жената. Удрях се в множество ръбове, но не можах да сграбча нито един. Кървавото течение се оказа по-силно, отколкото предполагах, повлече ме надолу и вече нямаше за какво да се хвана. Опипом стигнах до дръжката на единия кинжал и видях другия да потъва на няколко метра от мен. Хвърлих се, гмурнах се в кръвта и успях да притисна лезвието между средния и безименния си пръст. Кървавият поток се превърна в река, обля ме и ме затегли надолу по пътя си, но аз успях да се извъртя и да погледна назад.

Камила лежеше по гръб на върха на черно стълбище. Все така надаваше пронизителни писъци. Краката ѝ бяха широко разтворени и от жестоко разкъсаните ѝ слабини се лееше кървавият поток. Казах си, че това не е възможно, казах си, че не може да е истина, но го виждах — гротескния процеп, който бях направил с излизането си.

Тя ме погледна, видях лицето ѝ между големите ѝ гърди, долната му половина бе скрита от разкъсаната плът на срамните ѝ устни, но познах, че се усмихва. Писъците престанаха, а усмивката бе замръзнала завинаги. В този миг една червена вълна заля лицето ми. Когато отново изплувах, Камила и стълбището бяха изчезнали, виждах само кървавата река. Цветът ѝ около мен започна да се променя, кръвта потъмня, стана по-лепка, по-гъста, а биещите ми пети далеч не стигаха дъно. Преди да успея да огледам пейзажа, аз за пореден път потънах и чернилката ме погълна.

Изплувах, стискайки двата кинжала, и се измъкнах от черната вода. Кашлях, плюех и се давех, но бях вече навън. Постоях на четири крака, докато спазмите във вътрешностите ми отминат, след това седнах на земята и се огледах. Реката течеше устремено пред мен, но отсрещният бряг се губеше в лепка сива мъгла. Погледнах нагоре — нямаше небе, просто сивота. Нямаше слънце, но виждах всичко. Зад

мен брегът свършващ на около двадесет метра и оттам нататък се издигаше гъста зелено-сива гора.

Няма майтап, намирах се в Долната земя.

Как да опиша мястото, на което бях попаднал? Първо, бях гол. Не точно, но не и с дрехи. Водата, от която бях излязъл, все още покриваше тялото ми, ту се разливаше, ту се събираще. В момента, в който осъзнах, че съм гол, черната вода покри слабините ми като бельо. Погледнах голото си бедро и мигом водата го обгърна като ефирен панталон. Засмях се като малко дете и започнах да оглеждам тялото си, а водата като по команда създаваше ту ръкав, ту шал, ту ръкавица. Стигнах до заключението, че течността някак си реагира на моите мисли. Затворих очи и си се представих изцяло облечен; когато погледнах, бях покрит от главата до петите в черна коприна. Докато се изумя на успеха си, концентрацията ми се разпадна и мигом останах гол. След още няколко опита научих първия си урок в Долната земя: контролирай мислите си или ще поздравиш първия срещнат с разявяща се патка.

Вторият ми урок беше тясно свързан с първия: животът е суета. Незнайно колко дълго след като си бях играл с облеклото, се замислих жив ли съм, или не съм. Проверката установи, че: а) дишам, б) сърцето ми бие и в) съм гладен. Сетивата ми работеха както обикновено, което беше прекрасно. За миг разкарах облеклото от гърдите си и проверих дали имам белег от пронизването с ножа — имах. Не знаех още това за добро ли бе, или за лошо. Раната изглеждаше като зараснала преди години, но аз все още потръпвах от усещането на студения камък вътре в мен.

Третото нещо, което ме занима, бе какво всъщност да правя. Бях постигнал немислимото — намирах се в Долната земя, приказен свят на път за Ада. Можех да седна и три-четири седмици само да анализирам присъствието си тук. Имах обаче мисия. Някъде, отвъд Долната земя, ме чакаше една Диана, която трябваше да спася. Не мога да кажа, че я обичах. Не ме движеше и героичен подтик. Не се страхувах да умра заедно с нея. Просто не исках да се проваля. От онази съдбовна нощ в Тополово нататък, аз се дънхех по всевъзможни начини и всяка моя грешка струваше човешки живот. Мразех да се провалям, мразех и да оставям нещата недовършени. Оттук, в Долната земя, изпълнението на задачата ми вече не изглеждаше толкова

фантасмагорично. Имах уменията си, Близнаците и дрехи, които можех да променям само с мисълта си — какво можеше да ме спре?

Като начало, гората. Тръгнах покрай брега, с надеждата да открия път или нещо такова. Вървях незнайно колко дълго, преди да се сетя да броя крачките си и оттам — разстоянието, което изминавах. След шестия километър се отказах. Доста демотивиращ беше и фактът, че видимостта ми се губеше петдесетина метра напред и не знаех приближавам ли се изобщо към нещо, отдалечавам ли се...

Пристигих към гората и реших да опитам с нея. Отдалече приличаше на нормална широколистна гора. Отблизо беше адски непроходима широколистна гора. Ако можеше да съществува огромен организъм, съставен от дънери, клони, шумак и големи, обрасли с мъх камъни, то това бе същата тази гора. Колкото и пъти да се опитвах да навляза в нея, толкова пъти се оказващата мисия невъзможна. Всяка потенциална пролука отблизо беше жива преграда.

Стигнах дотам отново да седна на брега и да се чудя какво да правя. Можех да се пробвам да преплавам реката, но не знаех колко далеч е другият бряг, боях се от гадини, живеещи в черната вода, а и идея си нямах какво бих могъл да заваря отвъд водната бразда. Докато се опитвах да покажа на гората среден пръст без пръст в ръкавицата, ме осени гениална идея. Станах, събрах си багажа и застанах пред гората. След това си представих пътека — с утъпкана пръст, камъчета тук-там, стърчащ корен, туфи трева — как се вие между грамадните дървета. Затворих очи и пристъпих напред.

Нужно ли е да казвам, че чух шум, все едно старият гардероб на баба ви се мести сам от едната стая в другата с приплъзване? Продължих смело напред и нагазих в мека трева, а над главата ми изведнъж стана по-сенчесто. Рискувах и лекичко отворих очи — бях вътре в дъбравата.

Над главата ми клоните на дърветата се бяха сплели в таван, който не пропускаше слънчевите лъчи. Краката ми бяха потънали в папрати, мъх и горска земя, омекотена от поколенията шума, изгнили необезпокоявано върху нея. Отвътре лесът изглеждаше много по-жив, отколкото отвън. Зеленото бе по-зелено, кафявото — сещате се, по-кафяво. Забелязах няколко пеперуди, както и други насекоми. В листата се промъкваха катерици, а отвсякъде долитаха птичи гласове. Краката ми ме поведоха напред и след стотина метра вече вървях по

пътека — стара и криволичеща, но без съмнение пътека, проправена от човешки (добре де, никакъв) крак.

Не знам колко дълго бях вървял, но не чувствах нито умора, нито жажда, нито глад. Гората се простираше навсякъде около мен, зървах ту заек, ту елен, но нито един поток. Тя запълваше слуха, зрението и обонянието ми, красива и обаятелна, но все пак плашеща.

Краката ми ме отведоха до поляна. Дотук добре, поляна като поляна — зелена трева, цветенца, тук-таме камъчета, само да не беше къщичката.

Едва забележимата ми пътечка се превръщаше в хубав отъпкан път, който водеше към къщичката. Първо ще обърна внимание на оградата — тя беше от грубо забити в земята колове с различна дължина и под различен ъгъл. Нямаше напречна греда, но коловете бяха достатъчно нагъсто, за да съм сигурен, че това е именно ограда, а не, да речем... колове, набити по средата на поляната. Самите дебели и заострени пръти, т.е. колове, нямаше да ме смуят толкова, ако не бяха набитите по тях глави и останалите парчетии, за които само можех да предполагам къде точно са се намирали в човешкото тяло.

Приближих се и ги огледах с ръце на дръжките на Близнаците. Всичките парчета човек бяха сухи и сбръчкани. По лицата беше трудно да се познае дали са били мъжки, или женски, защото допълнително бяха накълвани от птици. Който и да обитаваше къщичката, правеше натрапчиво неприятно първо впечатление.

Къщичката, да, къщичката. Познайте колко крака имаше тя? Естествено, че един; кокоши. Откъм фасадата изглеждаше квадратна, със страна, дълга около четири метра, съградена от цилиндрични трупи. Имаше си малка вратичка срещу мен и още по-малко прозорче до нея. Опитах се да я заобиколя покрай оградата и да погледна как изглежда отстрани, но за моя изненада — и почти подмокряне — къщичката изведнъж се надигна и кокошият крак се завъртя така, че да виждам отново само фасадата. Тръгнах в обратната посока, но къщурката направи същата маневра. Имах усещането, че тъмното прозорче ме гледа като окото на уродлив циклоп.

Обърнах се назад и установих, че гората се е затворила плътно след мен. Дали това бе намек, че трябва да вляза в къщурката? Погледнах отново към нея — изглеждаше ми поне с няколко крачки по-наблизо отпреди.

Каквото и да ме очакваше, то бе в тази къщурка. Опипах отново ръкохватките на ножовете и пристъпих в двора.

Когато застанах пред самата къщичка, тя подви крак и се сниши, така че прагът да е на нивото на коленете ми. Надникнах през прозорчето, но не видях абсолютно нищо. Въздъхнах тежко и бутнах вратичката навътре. Прекрачих прага, стъпих върху дъсчения под, а вратата рязко се тресна зад гърба ми.

Отне ми няколко секунди, докато свикна с полумрака. Първото, което установих, бе, че отвътре къщичката изглежда много по-тясна. Бях застанал разкрачен, леко приведен и готов за скок встриани или да намушкам някой канибал. Най-мъдрото от тези се оказа навеждането — ударих си главата във висящ от тавана тиган, одрах си лицето в окачена връзка сухи билки и едва не си извадих окото на дръжката на леко поклащаща се метла, която висеше хоризонтално от подпокривната греда. Огледах се — наоколо имаше шкафове и стелажи, отрупани с посуда, кръгла маса с издрани ръбове и две ниски трикраки столчета, а ъгълът насреща ми тънеше в мрак.

— Има ли някого? — подвикнах аз към мрака.

— Не, ела насам! — беше отговорът. Гласът беше стар и женски, но не можех да видя нищо. Пристъпих, опипвайки с върха на обувката си и мъчейки се да видя нещо напред. Който и да се криеше там, не помръдвах.

Внезапен шум откъм тавана ме стресна и аз се присвих надолу — беше гарван, затворен в клетка, който забълска ядно с криле, щом се приближих. Клетката му се разклати и се заудря в подпорите на покрива. Свалих поглед от глупавата птица и настръхнах. В тъмното пред мен различих фигура, която се беше прегърбила в ъгъла. Беше облечена в тъмни дрехи и с качулка на главата.

— Коя си ти? — попитах аз и лекичко се опитах да увеличи разстоянието помежду ни, след като вече я виждах малко по-добре. Уви, гърбът ми се опираше в затворената врата.

— Аз ли, аз ли коя съм... Аз съм пазителката на гората, повелителката на зверовете, най-мъдрата из мъдрите и най-красивата сред красивите! — отвърна тъмната фигура. За последното искрено се съмнявах. — А кой си ти?

— Аз съм Трубадур.

— Аха, свирач?

— Не; ножът в сянката — рекох.

— Ааах, нож носиш ти... — засмя се тя. — Не ще ме уплашиш с нож, сянко. Ала чакай...

Тя изведнъж надигна глава и започна да души, смъркайки силно. Лицето й в тъмното изглеждаше безформено, отличавах само дълъг и крив нос с космата брадавица. За бога, всяко дете можеше да ми каже къде съм!

— Ти приличаш на Баба Яга! — възкликах аз.

— А ти вониш на човек! — извика тя и мълниеносно посегна към мен с ръка. Аз се отдръпнах, пристъпих встрани, кракът ми се опря в нещо меко и изгубих равновесие. Стоварих се на пода и изпуснах единия от Близнаките, но бързо вдигнах другия, за да се предпазя.

— Нож ще ми вади! — извика старицата. — Дръж въженце!

Изведнъж усетих движение около себе си, нещо да ме допира, и осъзнах, че беше грубо дебело въже. Започнах да се въртя и да секача с ножа по него, но въжето бе прекалено пъргаво. Изправих се и понечих да отскоча встрани, но то вече се бе увило около нозете ми и след последвалото рязко дръпване, се стоварих на пода. Изпуснах и втория нож. Стиснах въжето и продължих борбата с него, но в следващия миг бях атакуван от нещо меко, косместо и с нокти. Животното се хвърли върху лицето ми и успя да ме одере няколко пъти, докато го отблъсна от себе си. Когато преместих ръка встрани, за да се подпра на нея и да направя нов опит за изправяне, въжето ме превъртя и аз отново се ударих в пода, а проклетото нещо пристегна ръцете ми към тялото. И ето че бях заловен, почти без бой.

— Браво на въженцето! — чух противния глас на бабичката.

Моят нападател се показва отново — тъмносив зеленоок котарак, който ме обиколи, отърка се в тялото ми и след това седна пред мен да си ближе лапите.

— Човек, човек, жив човек! — изпя бабичката в сенките. — На крака ми дойде истински човек! Ах, откога не съм смукала кокалите на истински човек! Хайде, дръвца, скачайте в огнището! Хайде, котле, претърколи се върху огъня! Хайде, вода, прелей се в котлето! Тра-ла-ла-ла-ла, всичко по реда си!

Докато тя пееше, аз невярващо гледах как изпод един рафт се подаде голям чугунен котел, достатъчно обемен, за да ме побере ако се

свия, прекатури се и наистина се затъркаля към огнището. Отнякъде се появиха цепеници, които плавно се понесоха във въздуха към същото това огнище. От нищото лумна пламък и прегърна натрупалите се парчета дърво.

Използвах момента, за да огледам чудовищната си домакиня, щом пламъците я озариха. Тя седеше на пода, с крака, прострени напред. Там, където трябваше да има стъпала, видях само чуканчета. Самите ѝ крака, подаващи се под полите ѝ, бяха тънки и сухи, с жълта кожа на петна, плът сякаш липсваше. Над полата жената бе наметната с къса наметка от нещавена кожа, която обаче не покриваше голите ѝ гърди. Те висяха отпуснати в ската ѝ, плоски и дълги, стигайки почти до коленете ѝ. Главата ѝ бе скрита под качулката на пелерината, но аз видях лицето — грубо, остро, покрито с циреи и струпени, най-грозното, което бях виждал през живота си. Очите ѝ бяха още по-отблъскващи — липсваха напълно. На мястото им зееха две дупки в черепа. Когато отвори устата си, видях, че повечето зъби са опадали. Ръцете ѝ бяха уродливи и криви, със сковані от артрит пръсти и дълги кафяви нокти.

— Млад ли си, човеко? Крехък ли си? — попита ме тя, докато водата от няколко ведра се преливаше в големия котел, който вече бе заел мястото си над огъня.

— Млад съм, силен съм и съм коварен — отговорих аз. Тя се обърна по посока на гласа ми.

— Някога един такъв като теб ме лиши от очите ми — рече тя. — Друг ми отсече нозете. И двамата свършиха в котела. Колко да си коварен, човеко?

Не бях стигнал дотук, за да се превърна в обяд на бабичката, за която бях слушал приказки като дете. Омръзнало ми бе да се възползват от мен. Писнало ми беше да давам на хората възможност да бъдат добри с мен. С нож в сърцето, давещ се и дъвкан от проклета праисторическа риба-гигант, аз бях оставил нещо от мен да умре. И друго се беше родило измежду бедрата на Камила, за да изпълни празнината. Прегазил бях през труповете на мафиоти, психопати и фанатични убийци. Затрил бях безсмъртна водна нимфа и хилядолетна вещица. Изтръгнал бях живота на баща си, господарят на убийците. Нямаше да ме надвие една безкрака и безока бабичка. Изтърсаците Хензел и Гретел се бяха справили, та аз ли нямаше?!

Времето в Долната земя не бе реално, нали? Дали не бях прекарал там, на брега, а после в гората години, а защо не и векове? Дали не бях упражнявал до откат играта с черната вода и гората? Мястото, на което бях попаднал, бе нереално, не съществуваше, не беше нито живот, нито смърт. Усещах, но не чувствах. Виждах това, което очаквах да видя. Можех да видя това, което исках да видя. Можех да променя това, което виждам.

Котелът се разклати, водата се плисна и от огъня се издигна пушек. Котаракът изсъска и изви гръбнак. Вече не му беше забавно. Баба Яга, както бях решил да я наричам, се вцепени и изръмжа.

— Какви ги вършиш, драги?

— Спомена, че мириша на човек — рекох аз. — По това ли само позна какво съм?

— Да, човеко, по това. Само миризмата ти те различава от сенките, които бродят по тази земя — отвърна тя. — Различава те и те издава. Всеки, който те подуши, ще разбере, че не си сянка на мъртвец, а истински жив човек! Сега престани, ще те ям!

— Не мисля — отново рекох аз и с едно движение се освободих. Въжето се спусна покрай мен безжизнено на пода. Тя хлъцна и размаха ръце.

— Мили мои, пазете баба!

Към мен полетяха всякакви вещи — ножове, вилици, чинии, лопатка, купички, цепеници и неща, които дори не успях да различавам в сумрака. Никое от тях обаче не успя да ме удари — волята ми бе създала щит около мен, който ги отклоняваше встрани. Потърсих Близнаците около себе си — разтворих пръсти и двата ножа прилепнаха в длани ми. Аз се изправих, пристъпих мрачно към свитата в ъгъла вещица и се надвесих над нея.

— Милост! Милост! Надви ме! Обещавам да не те ям! — изписка тя и закри лицето си с ръце. Котката скочи в ската ѝ и ме загледа втренчено.

Атаката от предмети престана. Дори гарванът бе спрял лудешкото си бълскане и ме гледаше очаквателно със стъкленото си око.

— Има в теб нещо, човеко — промърмори Баба Яга. — Не си пътешественик като останалите. Не те води любопитство или алчност... Води те цел.

— Така е — отвърнах аз. — Аз не съм шаман, не съм магьосник или медиум. Аз съм убиец. Пътят ми само минава оттук и води най-долу, в Ада. Похвали се по-рано, че си най-мъдра сред мъдрите. Изтъргувай сега живота си срещу мъдрост. Кажи ми как да стигна в света на мъртвите.

— Ти ме заинтригува, Трубадур, човеко-сянка — рече Баба Яга.
— Никой като теб не е стигал дотам. Наистина ли искаш да го направиш?

— Да — отсякох аз.

— Добре, човеко-сянка, ще ти разкажа тогава една история! — каза ми тя. — Но първо седни и хапни от храната ми; тя донякъде ще убие противната ти миризма на живец!

Тя плесна с длани и след миг на масата се озоваха чиния с бледа каша, плодове, половин питка, бучка сирене и дървена лъжица. Вещицата посочи към тях и ме покани с уродливата си ръка. Все така с приведена глава, аз се настаних на масата и оставих кинжалите върху нея. Храната ми изглеждаше напълно нормална, но знаех ли дали не е отровна?

— Яж! — кресна вещицата. — Окъпал си се в черната вода, но това не е било достатъчно! Вонята на жив човек е обида за всички сенки в това селение, напомня им, че са мъртви и изгубени! Никоя сянка няма да те остави да я доближиш и ще скиташи сам-самин през вечността! Яж от храната ми и скрий същността си! Нали търсеше мъдрост, Трубадур? Яж, яж, яж!

Не ми оставаше друго, освен да ѝ се доверя. Вероятно имаше истина в думите ѝ. Макар и ясно да си спомнях как Камила бе забила ножа в мен, едва ли бях просто умрял. Острието не бе разкъсало сърцето ми. Водата бе нахлула в дробовете ми, но не се удавих. Пастта на гигантската риба ме погълна, но не ме разкъса надве. В Долната земя се бях „родил“ от утробата на красивата и жестока вещица. Бях жив, но не съвсем; мъртъв, но почти. Сега разбирах защо бях успял да изненадам Баба Яга; надали някой като мен бе попадал в Долната земя по този начин.

Храната имаше вкус на... ами, храна. Сирене като сирене, малко престояло. Ябълки, на път да се спаружат. Корав хляб. Стипчиви круши. Кашата бе гадна, както и изглеждаше. Храната на мъртвите не

се различаваше от храната на живите. Седях и очаквах да се случи нещо с корема или сърцето ми, но нищо.

— Интересно — сподели съществото след минута. — Жив човек яде от храната на мъртвите и все ощедиша. Миризмата ти обаче се разсея. Има нещо в теб, има. Ти си специален!

— Щеше да ми разказваш история — рекох аз.

— О да, историята! Това е моят дар за теб, Трубадур! В тази история се крие начинът да стигнеш невредим до Ада!

ГЛАВА X

КОГАТО ЛЮБОВТА НЕ Е ПО-СИЛНА ОТ

ВСИЧКО

— Чувал ли си за серафимите, Трубадур? Чувал си, но знаеш ли кои са те? Казват, че серафимите били по-стари от ангелите и седели пред трона на Бога. Безсмъртни, могъщи, шестокрили същества, чиято светлина била тъй ярка, че изгаряла, ако не се скрият зад крилете си. Луцифер, Лукавия, бил един от серафимите. Разбираш ли, колко били силни? Ще ти разкажа сега за друг от тях, не по-малко могъщ и опасен! Името му било Кемюел, и бил Архонт сред събрата си.

Кемюел предвождал легион от тринадесет хиляди ангели, светлината му можела да изпепели цял град и само той слушал молитвите на смъртните и решавал кои да предаде на господаря си.

Един ден, бидейки на смъртната земя, серафимът срецнал демоница, сукуб, която се хранела с душата и сластта на един човешки принц. Кемюел се спуснал да я порази с огнения си зрак, но тя устояла. Защото тази сукуба била Лемет, дъщеря на Лилит, зачената от Луцифер. Кръвта на нейния баща я предпазил от гибелния плам на Кемюел. Серифимът я подгонил, преследвал я през поля и гори, езера и реки, докато не стигнали до дива пустиня, в която не се мяркала жива душа. Сукубата останала без сили и паднала немощна връз сухите скали. Божият воин надигнал над нея меча си, за да я посече, и й рекъл да изрече последните си слова, преди да я превърне в пепел. Тя го погледнала с ужас и той спуснал меча си над нея.

Острието му разцепило камъка и се появил разлом, дълъг триста крачки. Сукубата обаче оцеляла. В последния момент Кемюел бил отклонил удара си. Какво го накарало да я пощади? Едни казват — жалост, милосърдието, което попивал от Бога, докато пазел трона му. Любов, наричат порива му други, защото изпаднала в беда и ужасена, демоницата била просто една безпомощна и красива девойка. Аз ще ти кажа, Трубадур, защото всички те грешат. Било лъст, страсть, огънят, който горял в него, могъществото, което го изпълвало, защото серафимът бил древен, по-древен от законите, по-древен от вярата, а още преди да има хора, религии и тълкувания, е имало страсть и лъст, животинската сила била над всичко. А какво е една сукуба, ако не съсьд на страстта? Надвесен над нея, огромен и пламтящ, разтворил шестте си криле като древен звяр, той видял широко отворените ѝ очи, косите, разпилени по раменете, голите гърди, заоблените бедра, отворената за писък уста и знаел вече, че тази жена ще устои на гибелната му светлина...

Серафимът я взел, Трубадур, и я любил цяла вечност, там, в пустинята, далеч от чужди очи и уши. Направил я своя, взел ѝ всичко и ѝ дал цялата си страсть. Дали се бил влюбил — едва ли? Дали се влюбила тя? Не вярвам. Ала те вече си принадлежали.

Това между тях щяло да продължи, а може би и да прерасне в любов, ако Кемюел не бил Архонт на серафимите и не бил нужен на Небесата в тази си роля. Пратени да го издирят, ангелите Ратаниел,

Диниел и Миниел попаднали на тях двамата в пустинята. Вярвайки, че демоницата е прельстила техния събрат, Ратаниел се впуснал да я унищожи и щял да успее, защото той бил още Демонска погибел, но неочеквано го погълнал унищожителният пламък на Кемюел. Миниел застанал пред Кемюел, и бидейки Символ на любовта, се обърнал към него, за да го вразуми и умилостиви. Ала нямало нито разум в ума, нито милост в сърцето на серафима. Той знаел, че е сторил грех, че е пристъпил нормите и че няма връщане назад. Миниел бил посечен с огън и се пръснал на хиляди парченца несподелена любов. Последен бил Диниел, който опитал да избяга. Полетял бързо и високо в небесата, ала не бил достатъчно бърз за шестокрилия си враг. Диниел бил застигнат и унищожен.

Кемюел се върнал при възлюбената си променен — кръвта на ангелите била обагрила крилете му и те вече не били бели и сияйни, а черни и лепкави. Лицето му било потънало в мрак. Лемет се опитала отново да избяга, но той бил станал още по-бърз и още по-силен и тя отново била негова, за да я люби, както никога преди това.

Метаморфозата му не останала незабелязана. За него повече нямало място сред събратята му, трябало да потърси убежище. Луцифер отворил адските порти само за Лемет, но не искал Кемюел при себе си. Виждал в него опонент, конкурент, който да оспори властта му. Небесата пък се затворили за Кемюел, защото бил вече прокълнат. Човешката земя била малка и недостатъчна, за да се скрие от гнева на Бога. Лемет постоянно се опитвала да избяга от чудовищния си любим и това му създавало допълнителни грижи. Отхвърлен отвсякъде, той потърсил единственото възможно убежище — света на сенките, или Долната земя.

Преследван от свои и чужди, сграбчил Лемет в ноктите си, пренесъл се тук, сред нас и временно успял да се измъкне от преследващата го мъст. Създал на Лемет дом, огромен и мрачен палат и я заклел никога да не го напусне. Пристъпел ли кракът й извън него, щяла да стане на прах. Живял с нея като Архонт на Долната земя, криел палата ту в планини, ту в гори, ту на дъното на призрачни езера.

Ала от мъстта небесна не се избягва тъй лесно. Убежището му било разкрито. Серифиел, Катерал и Яхое, останалите главни серафими, го настигнали и в Долната земя. Преди да влезе в бой с тях, Кемюел скрил двореца на Лемет в мъглите, така че само неговите очи

да могат да го открият. Последвалата схватка била жестока. Колкото и да била нараснала мощта му след неговото падение, Кемюел не могъл да устои на тримата си събрата. Сред огнени облаци в небесата над Долната земя, Архонтът на серафимите паднал сразен на бреговете на езерен остров. Не искал да умре, затова използвал последните си сили и създал преграда около острова, подобна на тази, с която бил скрил Лемет. Нито един безсмъртен не можел да премине тази преграда, включително и той. Спасил се от гнева на серафимите, но бил също обречен никога да не напусне острова си, никога повече да не види Лемет.

Серафимите разбрали, че са надхитрени и се върнали на Небесата. Те знаели, че с падналия им събрат е свършено, а за демоницата нехаели. Времето отново потекло както преди това. Вековете минавали и никой повече не се сетил за Кемюел и Лемет, които останали затворени на Долната земя.

И тук започва твоята история, Трубадур! Портите на Ада са все още отворени за блудната му дъщеря Лемет, а нейният затвор може да бъде съзрян само от очите на Кемюел. Открий него, за да откриеш нея, и върви после в Пъкъла!

— Приказно — казах аз.

— Това е помощта, която ще получиш от мен, Трубадур — рече Баба Яга. — Върви на острова и накарай Кемюел да ти помогне. Откриеш ли демоницата, тя ще отвори за теб портите на Ада.

— Да, да, да — казах ѝ аз. — Само дето слушах внимателно — никой от тях не може да напусне затвора си. Как тогава ще ми помогнат? Ако въобще допусна, че ще пожелаят, да ми помогнат?

— Нали беше млад, силен и коварен? — изхили се Баба Яга. — Сигурна съм, че ще се справиш!

Мразех да ме цитират, когато съм звучал глупаво. Тя ми посочи вратата.

— Моята власт свършва на този праг, Трубадур. Докато ти разказваш историята на Кемюел и Лемет, къщата се завъртя. Пускам те да крачиш на воля из Долната земя. Излезеш ли веднъж, не ще намериш пътя обратно — ще трябва да последваш съдбата си.

— Разбирам — отговорих аз.

Тъкмо се канех да стана, когато гарванът изведнъж започна да се мята като обезумял, както при влизането ми в къщата. Изгледах го,

след това се обърнах към вещицата.

— Що за птица е това?

— Глупава птица, Трубадур, просто една глупава птица. Пазя я за обяд на котарака.

— Бих искал да я взема с мен — казах аз. Не че харесвах гарвани, просто си представих, че допреди час гласяха и мен за обяд на домакините. Това породи някаква естествена симпатия в главата ми към птицата в клетка. Аз поне имах някакъв шанс да се защитя.

— Хм! — Баба Яга се намръщи под качулката си. Котаракът измяука въпросително и повдигна муцуна към нея. Тя избута главата му с длан и ми рече:

— Вземай го и се махай, ще ми падне друго пернато!

— Благодаря ти за помощта, вещице! — рекох аз и откачих клетката от кукичката на тавана. — Ще те запомня с добро, макар че се опита да ме изядеш!

— И аз ти благодаря, Трубадур, че си тръгваш — отговори ми тя.

— Вместо да ме натикаш в пламъците на пещта!

Котаракът не се сбогува, само ме гледаше лошо, задето му отмъквах гарвана. Птицата, сякаш разбрала за какво си говорим, бе притихнала. Кръглото йоко не ме изпускаше от поглед. Аз прибрах ножовете си в колана и бутнах вратичката, която се открепна навън. Погледнах за последно към проснатата на пода бабичка и скочих долу.

Вратата се хлопна зад гърба ми. Обърнах се — къщичката беше изчезнала, видях само дървета. Отново бях в гората, но вече не изглеждаше по същия начин. Светлината бе помръкнала, повече сиво и черно, почти никакво зелено. Шумовете бяха изчезнали. Крачех сам в безмерна тишина и стъпките ми отекваха ясно и отчетливо.

Сетих се за птицата в ръцете ми и огледах клетката. Беше направена от кости, свързани помежду си със сухожилия. Понечих да ги разделя, когато гарванът кльвна през пръстите ми и разби костения си затвор. С още два удара направи достатъчно широка дупка, за да се провре, натика главата и торса си и изтръска криле. Аз пуснах клетката на земята, тя се дочути и гадинката бе свободна. Изграчи веднъж към мен, размаха криле и тромаво се отдели от земята. Проследих я с поглед как каца на един клон недалеч и изграква отново.

Реших, че иска да я последвам, затова и го направих. Нямах никаква представа накъде да тръгна за острова на Кемюел, а и се

намирах в достатъчно объркан свят, за да вярвам на посоките. От друга страна, гарванът поне ме водеше нанякъде. Надявах се, че не към засада от ято гарвани-людоеди.

Той ту прехвръкваше, ту спираше да ме изчака, като забавех ли се, бивах възнаграден със силен грак. В тъмното не бе никак лесно да го следвам, чудех се как успява и самият ми водач да се движи, без да нацели челно някой клон. На няколко пъти стъпих накриво, издрах ръцете си, набодох се на стърчаща клечка и ритнах дънер. Проклетото пернато не проявяваше никакво съчувствие към охканията и проклятията ми и ме водеше все по-навътре. Подвиквах му и го питах къде отиваме, ей така, знаейки, че няма да ми каже, и някак си останах разочарован, че накрая не получих никакъв отговор. Добре де, та това е Долната земя! Какво пречи птиците да могат да говорят? Можех да се разбера с него на поне шест човешки езика!

След не знам колко си време гарванът започна да обикаля в кръг и да грачи възбудено. Аз забавих темпото и извадих единия кинжал за всеки случай. Гарванът кацна на един клон ниско до земята и удари няколко пъти с човка до него. Аз се приближих до дъrvото и чух глас:

— Феликс! Та това си ти!

— Хей! — подвикнах аз.

— Феликс, довел ли си някого?! — гласът беше мъжки. След миг видях и самия мъж. Лежеше в корените на дъrvото, подпрял гръб о грубата кора. Изглеждаше ми към петдесетгодишен, с гладко, слабо лице и очила; имаше къса тъмна коса, която стърчеше неспокойно над челото му, и малко клепнали уши. Бе облечен в жълтеникови дрехи — къси панталони и риза, а под мишница стискаше тропически шлем. Краката му бяха изключително подути, синкави, единият странно извит настрами.

— Привет! — поздравих го аз и прибрах ножа.

— Добра среща, друже! — каза той. — Безкрайно много се радвам, че те виждам, макар и животът ти да е в смъртна опасност!

— Моля? — попитах аз. Не обичах да поставят живота ми в смъртна опасност след първото здрави. Човекът май се стресна, затова побърза да ми обясни.

— Тази гора е опасна! Господарката на гората, както и нейният питомец! Вещицата, странниче, тя ще дойде за теб, както дойде и за мен!

— Каква вещица, кой си ти? — запитах го аз. Аман от вещици.

— Ама разбира се, къде са ми обноските! — рече мъжът и се плесна по челото. Веднага след това протегна ръка към мен.

— Сър Брандън Оруел на вашите услуги!

— Трубадур — представих се аз и стиснах ръката му.

— О! — възклика той. — Последовател на Маркабрю! „Който следва женска пазва, злото винаги го сгазва!“^[1]

— Не Ви разбрах... — рекох аз. — Какви пазви, какви глупости! Как се озовахте тук?!

— Е, прав сте... Има и по-важни неща от гасконската лирика! Ex, университетски спомени, ех, млади години! — той отново се отнесе, но този път гарванът се намеси вместо мен и нададе пронизителен грак. Мъжът се опомни. — Аз съм изследовател, сър!

И накратко той ми разказа живота си, не че го бях молил. Епизоди като първата девойка, с която се бил въргалял на една поляна в Уелс, болезнената загуба на поло при следването му в Кеймбридж, която го накарала да скъса с плановете му за юридическа кариера, предсмъртния час на баща му и редовното повръщане на борда на „Възвестител“, на път за Африка, слабо ме интересуваха. Започнах наистина да го слушам, когато стигна до джунглите на Конго и експеримента му да придружи един шаман до царството на мъртвите, за да върне душата на болно дете.

— Нещо се обърка, драги, шаманът изчезна и аз останах сам. Оттогава насам се скитам, вече поне две години. Не чувствах нито глад, нито студ, само празнота. След първите няколко дни усетих, че нещо не е наред, че вече не съм в джунглите сред дружелюбните диваци. В началото ме беше страх, много ме беше страх, но оцелях. В мъглата ми се привиждаха сенки, но не успях да доближа никоя от тях. Бях сам, ужасно сам и нямаше с кого да разменя една дума. На ръба на отчаянието, попаднах на Феликс. Той бе кацнал на едно дърво над мен, гледаше ме умно и сякаш искаше да ми каже нещо. Започнах да му говоря, да му разказвам за себе си, да общувам с него. Той ме следваше навсякъде. Гледаше ме разбиращо, кацаше на рамото ми, грачеше, все едно ми говори. Благодарение на него преоборих самотата през тези две години... Не знам дали не са вече три! И ето че започнах да разбирам този свят. Забелязал ли си как имаш силата да го променяш? Дрехите ми винаги са като нови, почвата, по която ходя,

винаги е мека, когато поискам, вяতър разрошва косите ми, решава ли да пия — макар и да не очакнявам — пред мен се появява поток. Единственото, което не успях да манипулирам, бе мъглата. Научих се да се движа — експериментирах. Достатъчно бе да си представя къде искам да отида и се озовавах там на мига! Видях Хималайските планини, водопада Анхел, норвежките фиорди! Не знам дали така изглеждат и в онзи свят, но тук, в моя, извикани от въображението ми, те бяха великолепни! И ето че стигнах дотук. Представих си онези величави гъсти гори на Централна Европа, които никога не бях виждал. Германия, Унгария, Румъния... И се озовах там, разбирайте ли! Разхождах се с дни, наслаждавах се на гората, изследвах живота из нея — цветя, пеперуди, птици, зайци, елени, всякакви гадинки! И тогава, най-неочаквано, срещнах жената. Тя беше гола, с дълги златисти коси и венец от цветя на челото. Покани ме, повика ме, аз бях омаян — за пръв път от години чувах човешка реч и то от устата на приказно красива дама по евино облекло! Бях примамен от нея като пеперуда към пламъка на свещта! Любихме се дълго и страстно, с дни, месеци и години! Аз нямах нужда от нищо друго, освен от нея! Но с времето човек забравя, забравя как е изглеждал водопадът Анхел, забравя как се изкачва на висок планински връх. Появи се нужда, сър Трубадур. Аз пожелах да си тръгна, като обещах, че ще се върна. Тогава видях друга страна на характера й. Тя се разгневи, чертите ѝ се промениха, лицето ѝ стана зло, очите ѝ замятаха мълнии. Тя се изправи над мен, гола и страшна и изпища пронизително. От гората ѝ отвърна чудовищен рев, който разтърси дърветата и камъните. Аз хукнах да бягам и не след дълго усетих, че ме преследват — дърветата зад мен стенеха, трошаха се клони, земята кънтеше. Аз панически се опитвах да избягам, да се преместя на друго място, но новопридобитата ми дарба сякаш бе изчезнала. Изведнъж преследвачът ме догони и зверски удар в гърба ме запрати долу. Преди да успея да се защитя, едно грамаданско копито се спусна над мен и строши единия ми крак. Изревах от болка, но какво е болката от един счупен крак, когато могат да бъдат два? С второ стъпване съществото ме остави сакат, сър Трубадур, остави ме да лежа ето тук, където ме намирате.

— Що за създание бе това? — попитах го аз, вече доста притеснен.

— Не зная, сър, повече не го видях. Помня само копитата и може би рога — големи, разклонени рога като на елен. Гигантски лопатар? Може би. Тогава аз припаднах. Когато се свестих, тя отново дойде при мен, целува ме, прегръща ме и ми обеща, че повече никога няма да напусна гората ѝ. Оттогава насам е идвала десетки пъти. Сега като се замисля, май съм тук от близо четири години.

— Да, сър Оруел, най-вероятно — казах аз. — Помните ли през коя година пристигнахте в Конго?

— Разбира се, паметта ми е непокътната! — рече той. — Добре че онова чудовище не ме бе ударило в главата. Беше месец ноември, 1884 година! Тъкмо бяхме преживяли ужасното земетресение в Колчестър!

— Ами да, близо четири-пет години, откакто сте тук — изльгах аз. Можех ли да му кажа? А и да го сторех, какво щеше да се случи с него, да получи удар и да умре? Щеше да направи още една крачка към лудостта, ето какво. Горкият нещастник вече бе изстрадал достатъчно. Колко ли от тези сто и тридесет години бе прекарал в плen, осакатен? Наказание за кое, че е търсил познание?

— Бягайте оттук, сър Трубадур! — подканни ме той. — Приятно ми бе да поговоря отново с човек, но не искам да Ви сполети моята съдба. Може би господарката на гората все още не знае за вашето присъствие и имате шанс да се измъкнете.

— Не се ли опитахте отново да се преместите с мисълта си? — попитах го аз.

— Опитах. Към хиляда пъти. Както и да се изцеря — той тъжно поклати глава. — Тази гора не е като останалите места, на които съм бил. Някаква сила блокира ума ми. Обречен съм да остана тук завинаги. Бягайте, сър Трубадур, спасете музиката си. Тук бихте имали само един обречен слушател.

— Боя се, че забравих лютнята си, сър — отговорих му аз и извадих Близнаците. — Но съвсем случайно си нося инструменти, с които свиря не по-зле. Излез!

Чух гукация ѝ смях и тя се показа иззад дървото на десетина крачки от мен. Изглеждаше точно така, както ми я бе описал Оруел: стройна, деликатна, златокоса и гола. На малките ѝ розови устни бе цъфнала невинна усмивчица. Лека като вятъра, тя се понесе към нас. На две крачки от мен разтвори тънките си ръце, за да ме прегърне, и

протегна бялата си шия, за да ме целуне. Аз стрелнах лявата си ръка напред и върхът на острието опря кожата ѝ. Девойката увисна във въздуха, след това сякаш вятърът я духна обратно и тя отстъпи. Устенцата ѝ се нацупиха.

— Аз те желая! Не ме ли харесваш? — попита ме тя със звънкия си глас.

— Никак даже — отвърнах аз. — Уморих се от красиви жени.

— Свали тези грозни ножове, Трубадур, и ме вземи! — настоя тя, хвана с ръце гърдите си и се изпъчи напред. В отговор, аз скочих към нея и нанесох удар от горе на долу, който можеше да прониге гръденния кош до ефеса, но тя го избегна, избегна и втория ми замах с другата ръка, след завъртане. Отскочи назад и се озова приклекнала върху един дебел клон малко над мен.

— Ти си лош, Трубадур! Какво съм ти направила? Аз искам и давам само любов! — изчурулика ми тя.

— Какво си мислиш, че правиш, и какво всъщност правиш, са две различни неща, горска господарке! — извиках ѝ аз. — Освободи този мъж и ще те пощадя!

Тя се засмя като малко момиченце в парка с близалка и ме прескочи ефирно, озовавайки се точно до сър Оруел. Клекна до него и обгърна главата му с ръце.

— Милият ми Брандън, тук му е толкова добре с мен! — каза тя и го погали по челото. — Аз се грижа за него, обичам го и той ме обича!

Бавно тръгнах към нея с разперени ръце и кинжали, насочени към земята. Надвесих се над тях и ѝ казах:

— Край с любовта ви, горска господарке. С Брандън ще си вървим!

— Ще си вървите, но само ако краката ви държат! — отговори ми тя и се засмя. Аз поsegнах отново да я наръгам, когато гарванът изграчи зловещо. В такива моменти е добре да се доверявате на гарваните. Хвърлих се встради и се претърколих, а на доскорошното ми място се приземиха две копита, които накараха земята да потрепери. Чудовището нададе мощн рев и се обърна към мен. Дадох си две секунди: една — да се изправя, и една — да го погледна. На третата вече бягах през гората.

Той ме последва, трошайки всичко по пътя си, и нямаше как, след като бе висок около три метра и тежеше вероятно към един тон. Не беше елен, тичаше на два крака. Рога, както правилно бе забелязал Оруел, си имаше, при това в излишък — големи, широки и сигурно, много красиви на подходяща светлина над камината. Виж, очите му, те не бяха никак еленски. Горяха като два зелени въглена върху еленската муцуна, ако можеше въобще да има зелени въглени. Знаех, че няма да му избягам, защото, докато аз си търсех път, той си го проправяше, но не можех и да му изляза в открит двубой. На няколко пъти за малко да ме хване, но му се изпълзвах на косъм. Усещах, че нямам време, затова трескаво се оглеждах в сумрака за нещо, което би могло да ми свърши работа.

Открих го, естествено. Човекът-елен зад мен може и да бе роден в тази гора, но аз бях роден да оцелявам. Яред никога не жертваше открито хората си. Оставяше ги да се оправят сами и им предоставяше възможност да развият неповторим талант да оцеляват. Нямаше да стана най-добрият (и навярно последният), ако не бях усвоил способността да използвам околната среда.

Втурнах се към корените на дървото и преди да си разбия главата, се наведох и се плъзнах надолу по склона. Чудовището зад гърба ми направи скок, с който прескачи баирчето и навярно щеше да се стовари отгоре ми, ако не беше големият олисял бор. Аз едва се скрих под стърчащите клони и чух как тежкото туловище се натресе в дънера на дървото. Последва жесток рев, когато човекът-елен осъзна, че се е нанизал на три от черните голи клони, стърчащи като таралежови бодли от мъртвия дъннер. Няколко други се бяха отчупили, но за мен това нямаше значение. Създанието кървеше, и то тежко. Опита се да се освободи, но след миг откри, че това е трудно, след като посякох с кинжал десния му крак отзад. То изтръгна туловището си от дървото, залитна и се стовари по гръб на земята, където вместо мека шума, го чакаше по-тънък дъннер, но все така покрит с лиси клони, дълги около лакът всеки.

Тръгна да става, но не можех да му позволя да го направи токутака. С един скок се озовах зад него, сграбчих с една ръка рогата му и с другата забих кинжала дълбоко в гърлото му. Отскубна се от хватката ми, но колкото повече се въртеше, толкова повече поражения нанасяше оръжието ми в меката му плът. При поредното извъртане използвах

момента и забих отзад във врата му втория кинжал, чувайки как остриетата се удрят едно в друго. Чудовището пръскаше кръв навсякъде, главата му се въртеше, тялото му се тресеше, но вече нямаше силата да се изправи от бодливото легло, което му бях предложил. С всяка капка кръв, оплискала тревата наоколо, силите му се изцеждаха. Когато чух последния му стон, аз натиснах рогата му надолу и извадих кинжалите си един по един. Със звяра бе свършено. Последното, което направих, бе да хвана члена му и да го отсека. Той се провеси в ръката ми като половинметрова змия.

Огледах се, ослуша се и скоро чух плясък на крила. Феликс се появи над мен, направи едно кръгче и полетя обратно. Побързах да го последвам.

Когато се върнах, ги заварих отново един до друг. Разликата бе, че този път девойката изглеждаше наистина уплашена. Аз захвърлих парчето от звяра, което носех, в нозете ѝ и я попитах:

— За какво ти е бил Брандън, след като си имала това?

Тя не ми отвърна, само се разплака.

— Тръгваме си, но не и преди да го излекуваш — наредих ѝ аз. Господарката, която вече не беше чак такава господарка, кимна. Аз продължих: — В замяна, той ще дойде отново при теб. Но посмееш ли да приложиш някой курвенски номер...

Разбра ме и без да довършвам. Тя постави ръце върху пострадалите крака на сър Оруел и само след миг те придобиха по-нормален вид. Той ахна, опипа ги, след това направи опит да се изправи. Първия път падна, но след това, подпомогнат от девойката, стъпи успешно и се засмя. По лицето му потекоха сълзи от радост.

— Благодаря ви, сър Трубадур, вие сте ангел! — извика той.

— Никак даже — отвърна мрачно аз. — Да вървим.

Той се освободи от ръцете на момичето, после ме погледна гузно, обърна се към нея и я целуна по устните. Тя сякаш се изуми и за момент се усмихна. Сър Оруел нахлути шлема на главата си, протегна ръка, на която Феликс чинно кацна, и застана до мен. Аз погледнах още веднъж към господарката на гората, която щеше да остане сама, но не успях да я съжаля. Бях вече нов човек. Не бях спасил сър Оруел, защото му съчувствах. Просто имах нужда от неговата помощ с пътуванията.

— Как го направихте, сър Трубадур? — попита ме той, докато вървяхме през все по-рехава гора.

— Както и всичко останало, сър Оруел — отвърнах му аз. — Манипулирах средата около мен, но го правех нежно. Камъче, дръвче, стърчащ корен, друго дърво, второ, трето... Магията на тази господарка ви е пречела да се преместите, да направите нещо голямо. Аз действах в периферията на нейното внимание и успях да я надхитря.

— Вие сте гениален приключенец! — възклика той.

— Не, сър, гениален убиец! — не звучеше никак скромно, но скромността бе едно от качествата, които бях изгубил, излизайки между краката на Камила.

Не след дълго стояхме на брега. Пръстта бе преминала в кал, а калта се миеше от водите на езеро. Чух глух тътен, мъглата почерня, а над нас се заизсипва проливен дъжд. Сър Оруел въздъхна и тропическото му облекло преля в зелена пелерина с качулка. Последвах примера му и се сдобих с подобна дреха, но в черно. Гарванът успя някак си да се навре под мишницата му на сушинка.

— Това е, сър Трубадур. Оттук нататък пожелахте да сте сам! — каза той и ми подаде ръка. — Още веднъж, благодаря ви за всичко! Дано се срещнем отново в този чудат свят!

— Знае ли човек, след година-две... — отвърнах аз и разтърсих ръката му. После се обърнах към езерния бряг. Хоризонтът бе станал тъмен, нищо не се виждаше от проклетия дъжд. Лошото бе, че нито столетникът, нито аз го бяхме предизвикали. Който и да бе отговорен за него, се намираше отвъд черните води.

---

[1] „Светът на трубадурите“, проф. Симеон Хаджикосев, София, 2007 г., ИК „Персей“. — Б.авт. ↑

ГЛАВА XI

КОГАТО ВЛЕЗЕШ В БЪРЛОГАТА НА ЗМЕЯ

Лодката се появи бавно от нищото.

Първи бяха вълничките, които достигнаха брега в краката ми, предвестници на нещо много по-голямо и по-важно. След това лениво, като августовски ветрец, лодката изплува пред очите ми и се пълзна към мен. Беше най-обикновена кафява дървена лодка, без пътници, без гребла, дори без прът за направляване в плитчини. Носът ѝ бавно заора в калта пред мен и движението ѝ спря.

Изчаках няколко секунди, огледах се, но не се случи нищо. Повдигнах крак и прекрачих вътре. Дъските изскърцаха приятелски и аз стъпих и с другия си крак. Щом се озовах вътре, сякаш невидим капитан нареди на лодката да потегли и плавателният съд леко се отблъсна от брега, все едно отвъд носа бяха застанали половин дузина помагачи. Когато се отдалечи на няколко крачки от плитчината, лодката се завъртя около оста си и плавно пое през непрозрачните води.

В продължение на няколко минути стоях драматично изправен срещу дъжда и вятъра, в очакване да зърна отсрещния бряг. После осъзнах, че съм на лодка, която постоянно се клати на сред мрачно езеро и че наблизо няма кой да оцени драматизма ми. Ситуацията ми се утежни още повече, когато дъждът започна да пълни лодката и цялата ми концентрация отиде да изтласквам с мисловни вълни проклетата вода през борда. Затова седнах и се концентрирах върху непосредствените си нужди, т.е. да не потъна, докато стигна до острова.

Постепенно дъждовните капки се разредиха, стана по-студено и падащата от невидимото небе вода придоби нова агрегатна форма. Вълните на езерото утихнаха и около мен заплуваха ледени корички. Снегът и ледът сияха със собствена приглушена светлина, която придаваше на черното драматизъм, който аз едва ли щях да постигна сам. Покрай лодката ми вече се поклащаха големи парчета черен лед и

не мина дълго, преди да видя насреща си истински тридесетметров ледник, който лодката подмина лениво, отърквайки леко ляв борд в него. Вече плавах сред гигантски ледове, замръзнали грамади, изглеждащи сякаш крият хилядолетни тайни. Някои от тях имаха причудливи форми като протегнати ръце или замръзнали пречупващи се вълни. Мъничката ми лодчица се носеше между тях по път, който единствено тя познаваше, и на мен ми оставаше само да ѝ се доверя и да се насладя на гледката.

Видях насреща си сmrъзнал бряг и се сетих, че е време за драматизъм. Изправих се, стъпих с един крак на борда и пуснах пелерината ми да се дипли зад мен. Отново не забелязах никого наоколо да се впечатлява, но определено се почувствах по-добре. Носът се удари в брега и за малко да изгубя равновесие, когато мисълта ми, по-бърза от мен, се сети, че контролирам частично околната среда, и състи въздуха пред мен;eto защо не се прекатурих презглава и лиших евентуалните си посрещачи на острова от възможността да се посмеят на мой гръб.

Добре, стъпих на твърда земя. Твърда и студена, нека отбележа. Ако можеше да се вярва на Баба Яга, бях прекосил успешно границите, създадени от серафима Кемюел.

Мракът все така ме обгръща и видимостта бе силно ограничена. За мой късмет, релефът наоколо открояваше широка пътека, която да следвам към вътрешността на острова, а и сияещият лед; сковал бреговете; ми бе достатъчен ориентир накъде е грешният път.

Поех напред, обмисляйки стратегията си. По всичко до момента личеше, че имах талант да се справям с опасни противници, но за разлика от обичайните главорези (добре де — и вещици, и горски уроди), този път ми предстоеше среща с истински ангел. Като момче, отрасло под покрива на Яред, за мен от малък религията бе аналогична на фантастична детска приказка. Яред ме учеше, че тя е измислена и рафинирана с една-единствена цел — като инструмент за упражняване на контрол над хората. Ако преди седмица някой ми бе казал, че наистина съществуват ангели, щях да го пратя да се прегледа. Сега аз самият бях вече за преглед...

Какво да очаквам? Дъртата вещица спомена криле, шест впрочем, значи щеше да лети. Това му даваше възможност както за

изненадващи атаки, така и за бързо оттегляне извън моя обсег. Следователно, стратегията ми щеше да бъде да го държа близо до себе си или притиснат някъде натясно. Следващото, което бях запомнил — мечът — също ме притесняваше. Моите кинжали се бяха оказали изключително ефективни в Долната земя, но противник с меч щеше да има предимства като обсег и сила на удара. Още една причина да съм по-плътно до него. Последното от описанието ми бе най-неясно — гибелната светлина. Дали това означаваше, че е способен да ме ослепи? И как по-точно се генерираше въпросната светлина?

Снегът премина отново в дъжд, умерено силен. Напоителен. Плътен и упорит. Пътеката стана полегата, после наклонът се промени и вече вървях нагоре. Изведенъж блесна светлина и след секунда чух гръм, съвсем наблизо.

Настилката под краката ми изведенъж се промени. Допреди секунди вървях по студена и суха пръст, а сега нозете ми бяха стъпили върху каменни площи. Отново светкавица, но този път бях подгответен и гледах не в краката си, а напред. В рамките на една секунда успях да зърна как плочите се превръщат в стълбище, издигащо се далеч пред мен.

Какво всъщност щях да направя, когато го откриех? „Здрастি Кемюел, кажи ми къде е бившето ти гадже, за да ми покаже вратата към Ада?“ Очаквах да срещна серафим, прекарал хилядолетия в самота и забвение. Дали нямаше да го заваря да спи в леден ковчег като Снежанка? Идея си нямах какво щях да заваря на върха на това стълбище и единственото действие от моя страна, за което се сещах, бе да му забия два ножа в сърцето.

Изкачвах бавно стълбите, пестях си дъха. Дъждът се изсипваше неуморно отгоре ми и накрая се отказах да му противодействам, само засилих плътността на наметалото и качулката си. Третата светкавица ме свари в края на стълбището, на площадка, широка близо десетина крачки. Стоях пред висока двукрила порта. Беше изработена от массивно дърво, обшита с ламарина и обкована с нитове, чиито глави бяха големи колкото юмрука ми. На всяко от крилата бе поставено желязно мандало с проста форма — дебела халка, която да издрънчи върху метална плоскост, а над тях бе закован по един железен кръст. Погледнах нагоре сградата се извисяваше в мрака над мен, а дъждовните капки се спускаха като студени игли в лицето ми. Е,

каквото и да ме очакваше, то бе зад тези порти. Стиснах здраво халката и похлопах три пъти.

Десетина секунди по-късно едното крило се отвори навътре и спря, оставяйки ми място, колкото да премина. Пред мен изникна бледо светлооко лице, обрамчено от черни одежди.

— Всеки, потърсил утеша и забрава, е добре дошъл да прекрачи този праг! — рече мъжът и ме покани с жест да вляза. Реших засега да не му прерязвам гърлото; не ми приличаше особено на серафим.

Минах покрай него и се озовах под арката на портата, която бе дълбока около пет метра. От другата страна имаше още две крила, но широко отворени. Мъжът, който ме посрещна, бе по-нисък от мен, слаб, прегърбен, облечен в широкопол черен стихар. На главата си носеше черна скофия с пурпурен ръб, на врата му висеше массивен златен кръст на верижка, а от рамото му се спускаше черен орап, извезан по ръбовете със злато. Въпреки че изглеждаше по-млад от мен, той се подпираще на тънък жезъл с кръст накрая.

— Заповядай, чедо, в Последната обител! Аз съм архиђакон Каленик, посрещам и настанявам новите братя в скромната ни общност.

Той тръгна напред и разбрах защо му е да се подпира — куцаше ужасно с левия крак. Аз го последвах и влязох в дразнещо бавното му темпо. Навсякъде горяха факли, които създаваха достатъчно видимост и дори ми бяха нужни няколко мига, за да адаптирам зрението си след мрака над езерото. Излязохме на просторен двор, затворен от всички страни със сгради на по няколко етажа. Бяха каменни, с докси, поддържани от редици колонади. Подът бе застлан със същите площи, които бях видял отвън. Наоколо, на сушина под колонадите, се разхождаха десетки мъже в монашески одежди, сами или на групи, други бяха се скучили по няколко и дискутираха нещо помежду си. Най-голямата сграда насреща ни се издигаше над останалите. Под покрива имаше кръгъл прозорец с диаметър към двадесет метра, представляващ цветен витраж. Картината изобразяваше крилато антропоморфно чудовище с бели криле и меч в едната ръка. Под него пламтяха огньовете на Ада, а над главата му блестяха бяло-златните облаци на Рая.

— Как е името ти, синко? — попита ме архиђакон Каленик.

— Трубадур — рекох аз.

— Светско име си си взел.
— Само то ми остана. Другото е мъртво.
— Разбирам. Е, Трубадур, какви са греховете ти? Какво те води в Последната обител? — продължи да ме разпитва той, докато прекосявахме двора по дължина.

— Убивах, отче, после пак и пак, и пак — отвърнах му аз. — В началото мислех, че ще постигна нещо добро, после убивах, за да поправя грешката си, убивах, след това, защото се трупаха грешка след грешка, убивах, защото повече не можех да намеря друго решение, накрая убивах, защото животът за мен не струваше вече нищо. Постепенно забравих какъв съм бил, на какво са ме учили, забърках се с жени и от мен не остана нищо. Изгубих вярата си и останах без посока.

— Грешник си, чедо, като всички нас — въздъхна Каленик и посочи с плавен жест останалите. Това ме накара да се вгледам в лицата им и да се опитам да ги извадя от настоящия контекст. Имаше православни свещеници, католически свещеници, равини, исламски духовници, будистки богослужители и всякакви други, които не можех да разпозная.

Те ме гледаха и виждаха един от тях. Не си бях измислил това, което казах преди миг на посрещача ми. В гърдите ми се бе натрупала неизмерима болка, с която не знаех как да се справя. Отхвърлих и убих собствения си баща. Защо? Заради жена. Избягах от собствения си дом. Защо? Пак заради жена. Харесвах ги, обичах ги, любих ги, грижих се за тях, спасявах ги и какво бях постигнал? Намирах се в несъществуваща земя, вероятно вече мъртъв в реалния свят, на път да се изправя срещу истински проклет серафим и пак — защо? Заради жена. Животът ми, като го погледнеш отстрани, се бе оказал еднообразен: жени и убийства, убийства и жени. Къде бе останала радостта, музиката, насладата от пътуванията, четенето на хубави книги? Опитвах се да извикам пред очите си моменти, в които наистина съм бил щастлив, но паметта така и не ми услужи. Жените в живота ми ме бяха правили щастлив, но за кратко — ту умираха, ту ме предаваха. Течението ме подхвърляше от една на друга, аз давах всичко от себе си и после ги губех по един или друг начин.

— Чедо Трубадур?

Усетих, че съм спрятал да вървя и съм привлякъл погледите на всички наоколо. Разговорите бяха прекъснати, разхождащите се стояха на място. Поклатих глава, сякаш това щеше да намести хаоса вътре, и се извиних на Каленик, задето съм се разсеял.

— Отче Каленик — започнах аз, — кои са всички тези хора?

— Грешници, чедо Трубадур, грешници като теб — отговори ми той. — Търсили са бога си и не са го открили. Глух е бил за молитвите им, сляп е бил за службата им. Те сите са били низвергнати, задето са проявили воля; прокудени, защото са съгрешили; осъдени, задето не са се примирили. Последната обител, чедо Трубадур, е за онези, които приживе е трябало да служат на една идея, но са я отхвърлили. Наричали ги грешници, еретици, престъпници; наричали ги зло. Ала кой смъртен може да определи злото? Една постъпка, набедена днес за зло, след петдесет години може да се превърне в проява на добродетел. Извън стените на този манастир ги чака наказание, което може би не са заслужили, но за онези, що го прилагат, това не ще има значение.

— Всички ли избират да прекарат тук вечността? — попитах аз.

Бяхме влезли в централната сграда. След семпло преддверие попаднахме в просторна зала с висок таван и дванадесет мощни колони, които да го подпират. На дължина помещението бе към триста крачки, на ширина — сто. В центъра имаше пътека, а отстрани бяха наредени дълги маси и пейки. По стените грееха стотици свещници, а от тавана се спускаха шест големи канделабри, всеки с по няколко ката и десетки свещи на кат.

По пейките бяха насядали разпръснато стотина мъже и се хранеха. Някои ни погледнаха бегло, но повечето бяха заети с чиниите си.

— Случва се някой брат да реши, че вечността е по-лоша алтернатива от заслуженото наказание и напуска Обителта — рече Каленик. — Но те са единици. Не мога да ги разбера, но не искам и да ги съдя. Присъщо на глупавите хора е да осъждат онова, що не разбират.

В дъното на залата имаше олтар — огромен и пищен, украсен с дърворезби, злато и сребро.

— Кой стои начело на Последната обител? — попитах аз.

— Нашият пастир, игуменът.

— Мога ли да говоря с него? — запитах аз отново.

— Не. Това е едно от правилата в Последната обител. Аз съм очите и ушите на игумена. Можеш да споделиш с мен всичко, което си копнял да му кажеш. Игуменът се е затворил зад олтара и не ще позволи никому другому, освен мен, да общува с него. Моята висша отговорност е да преценявам кои слова могат да стигнат до ушите му и кои — не.

Каленик спря пред олтара и се прекръсти.

— Нали бяхте отхвърлени и неразбрани? Защо са нужни тогава кръстовете и ритуалите?

— Вярата е всичко, което някога сме имали, чедо Трубадур — рече ми архиђаконът. — Може и да сме изгубили единството си с Бог, да сме се разколебали, но дребните действия, до болка познатите символи и спомените за онова, що сме били, запазват същността ни. Не е нужно да вярвам в Господ, чедо, достатъчно ми е да знам, че съществува. За мен това е като да вярваш във въздуха и водата — със и без вярата ти, те са си там. Ако престанеш да им се молиш и да вярваш в тях, те няма да изчезнат. Бог не е вярата, хората са вярата.

— Разбирам — промълвих аз.

— Не, не разбираш, на лицето ти е изписано! — въздъхна архиђаконът. — Има време, чедо Трубадур, ще свикнеш и ще вникнеш. А защо ти е нужен игуменът?

— Търся един човек, отче Каленик, и подозирам, че игуменът би могъл да ми помогне. Налага ми се да се спусна в Ада и само една може да ми отвори вратите: Лемет.

Той извъртя глава и ме стрелна с поглед, но бързо се овладя.

— Това име... опасно е да се произнася — рече ми той.

— Защо?

— Чедо Трубадур, нашият игумен е много чувствителен към името, що ти така лекомислено изрече. Съветвам те да откриеш бързо своето място сред нас, да се смесиш с братята и да забравиш за това име.

— Съжалявам, отче Каленик — рекох аз. — Но съм дошъл да говоря с Кемюел, а не да търся забвение.

— Може би игуменът не иска да ти помогне. За него това е прекалено лично.

— По един или друг начин ще го накарам да ми разкрие къде е заточил Лемет. Изминах дълъг път дотук и няма да ме спре нечия

„чувствителност“. За мен също е лично, вярвай ми — отвърнах аз.

Архиђаконът ме изгледа от глава до пети, сякаш да ме прецени дали си струвам времето. Щълчетата на устните му увиснаха и той промълви:

— Добре тогава. Последвай ме в покоите на игумена.

Той заобиколи олтара, куцукачки, и аз го последвах. Там имаше арка без врата, която водеше в пълен мрак. В момента, в който гърбавият и куц архиђакон пристъпи в тъмното, аз забих от горе на долу единия Близнак в гърба му, вдясно до гръбнака и с мигновен замах вкарах другия отдолу нагоре под лявата му мишница. Той ахна и се отпусна в ръцете ми. Придържайки го с кинжалите, аз го завлякох няколко стъпки напред в мрака и прошепнах в ухото му:

— Не ми губи времето, Кемюел. Кажи ми как да открия Лемет и ще те пощадя.

Той се опита да размърда ръце, а аз натиснах с остриетата и започнах да отделям мускулите от костите, а върховете раздираха органите му. Кемюеловата уста бълвна кръв, но не пусна и думичка да излезе. Аз рязко извадих кинжалите един след друг, извивайки ги в последния момент и го оставил да падне на студения под.

— Вратата на Ада е отворена за Лемет! Трябва да мина през тази врата, Кемюел — рекох аз. — Ориста ми ме очаква там! Кажи ми къде е изгората ти и ще те оставя на мира!

— Никога! — изрече той едва-едва. — Никой няма да я има, само аз!

Той протегна ръце и тръгна да пълзи по пода, оставяйки мазна червена следа.

— Задръж си я, глупако! — извиках подире му. — Искам само да знам как да премина през портите!

— Глупакът си ти! — процеди през зъби той. — Нищо не знаеш, чедо Трубадур!

Той успя да пропълзи няколко крачки. Не го последвах, все още бе в обсега ми. Дотук с великия паднал ангел. Гневът се изливаше вътре в мен, леденостуден и овладян, готов да го насоча към когото и да било. Край с игрите, Кемюел, край с цирка. На свирача с двата ножа му бе писнало.

— Лемет знае думите, но никога няма да ги сподели с теб, чедо. Няма какво да ѝ дадеш в замяна на този дар! — извика той със сетни

сили. — Погрижил съм се! Тя е моя и няма да се отдаде на друг!

Той извърна глава към мен и ме погледна с бледосините си очи. Устата му бе цялата омазана с кръв, но той се усмихваше.

— Само моят взор може да открие двореца!

— Така да бъде — рекох аз, скочих върху му и прерязах гърлото му. Той замъкна, последният шум, излязъл от него, бе тихата въздишка на струйката кръв, пръсната от прореза. Изправих се над него и го погледнах без капка съжаление: дребен, гърчав, куц — това ли бе останало от могъщия Кемюел? Очевидно цената на поражението, нанесено от събратята му, бе жестока. Къде си я скрил, паднали? Нима тази тайна бе по-ценна от живота ти?

Надявах се, че смъртта му ще свали заклинанието и току до манастира ще се появи дворецът, който търсех. Слабо се бях интересувал от митове и легенди, но обикновено смъртта на онзи, направил магията, я разваляше. Серафимът бе мъртъв, убит от простосмъртен, след хилядолетия криене от безсмъртните си врагове. Нима в това нямаше ирония?

Обърнах му гръб и застанах срещу олтара. Силата на традициите — за това бе говорил по-рано той. Квасим хляб (или не квасим, това бил въпросът), прекръстваме се и постим в неделя. Не защото имаме потребност, не защото знаем какво се крие зад този символизъм, а защото сме си създали навик. Навикът се е превърнал в потребност. Потребностите определят как живеем, към какво се стремим и кои сме ние. Поглеждам ръцете си, омърсени с кръвта на серафима. Навик ли беше това, да мия ръцете си в чужда кръв? Потребност ли? Ако погледнеш сега назад, щях ли да видя алтернативни решения на това да режа гърла и стрелям в челото? Дали ако не му бях досаждал прекалено дълго, Кемюел нямаше да се съгласи да mi покаже къде е скрит проклетият дворец?

Гневът в мен бе замръзнал. Сърцето ми не биеше, приличаше на бучка лед. Яред, Ива, Ирина, Диана — те всички бяха виновни, за да стигна дотук, но отговорността бе изцяло моя. Аз ковах съдбата си сам. Прегазих труповете на всички, които някога бях обичал, за да стигна до Долната земя и да вкуся кръвта на уж безсмъртно същество. Тя бе още по лицето ми, на път да засъхне. Усещах я и по устните си. В пристъп на ядна безпомощност, забих зъби в устната си и ги облизах. Кръв и кръв заедно. Като огнено кълбо капките се търкулнаха в

гърлото ми, попаднаха в стомаха и избухнаха в болезнена експлозия. Превих се надве, но не паднах. Устоях. Вдигнах десницата си пред очите и я разгледах, след това облизах пръстите, които бяха притискали кинжала в гърба на псевдо-архиђакона. Адският огън отново лумна в устата ми, даде ново име на болката и разтопи ледения ми гняв.

Усещах промяна. Сърцето ми вече биеше по нов начин. Във вените ми сякаш течеше огън. Започнах бясно да ближа и другата си ръка, да осмуквам чуждата кръв от пръстите си, превръщайки я в моя. Спомних си за Камила и как тя черпеше сили, изядайки ритуално сърцата на дъщерите си. Истината бе в кръвта, разбрах го в онзи миг. Магии, заклинания и ритуали — силата бе в кръвта, която проливаш, твоя или на жертвата.

„Само моят взор...“

Кой бе глупакът сега? Трябаше ми око. Окото на Кемюел щеше да зърне онова, което бе убягало на всички — затворът на Лемет.

Tu ийзи.

Случвало ли ви се е да усетите как някъде зад вас нещо се движи? Не попада нищо в периферното ви зрение, не са и сенки по пода, а сякаш стотици невидими чувствителни пипалца, изникнали на гърба ви, докосват нещо отзад? Обърнах се бавно и разбрах, че както казват старците, имам да ям още много хляб.

Трупът на Каленик се гърчеше. Кожата му започна да изсъхва и да се цепи, след това да се свлича. Изведенъж дрехите му пламнаха и аз дори закрих лицето си с ръка. Горящото тяло се издигна, сякаш изтеглено от небесна сила, и увисна във въздуха. Пламъците угаснаха от само себе си и аз получих единствената и неповторима възможност да видя серафим в истинската му същност.

Беше висок, някъде около два метра и половина, с издължени и мускулести крайници. Кожата му бе човешка, но около ставите — груба и рогова. Ръцете му бяха с палец и още три пръста, които завършваха с дълги нокти. Кожата под очите и клепачите беше покрита със ситни люспи. Носът му бе приплескан, с тесни и дълги ноздри, които се разтваряха методично насреща ми. Устните представляваха по-едри люспи, които се застъпваха. Цепнатината на устата му бе поне два пъти по-дълга от човешката. Нямаше нужда да докосвам кожата на съществото, за да знам каква е на допир — суха и студена. Членът му

висеше отпред между бедрата, а опашката — отзад, почти достигайки пода.

Зад гърба му плавно се разтвори първи чифт сивопери криле, не по-големи от тези на белоглав орел, които оформиха ореол около челото. Втора двойка се извиси над главата — всяко крило с размах около четири метра, този път с чисто черно оперение. И тогава Кемюел разгъна същинските си криле, само кожени ципи, които се плъзнаха към стените и изпълниха кръгозора ми.

Външните му клепачи се отвориха, а след това и тънката ципа, която покриваше кръглите очи. Зениците му бяха тесни и вертикални. Той се усмихна, разкривайки ми два реда тънки и остри зъби.

— Ти беше предупреден, Трубадур — рече ми той. — Играх почтено, дадох ти шанс!

— Не съм дошъл в проклетата ти обител, Кемюел, за да играя на игри — отвърнах му аз. — Покажи ми къде е затворена тя и ще си вървя в мир.

— Да си вървиш... — той въздъхна и аз усетих знайна вълна насреща си. — Боя се, че тази възможност вече отпадна.

Кръвта ми забушува и аз разчетох правилно знака. Хвърлих се встрани, а към предишното ми място Кемюел избълва огнен облак. Първоначалната ми стратегия — да го държа винаги на една ръка разстояние претърпя провал, освен ако не исках да се превърна в алантеле за вечерята на братството. Опитах се да го заобиколя, но само с едно завъртане на главата, той възпламени въздуха в дъга около себе си. Изтичах бързо към изхода и отново направих плонж встрани, а огненият му дъх бълсна олтара изтазд и го обгръна в пламъци.

Вечерящите духовници се пръснаха като пилци и повечето хукнаха към портите, водещи към двора. Аз изтичах напред и застанах встрани от горящия олтар. Някъде иззад него се чу зверски рев, в който разпознах името си.

— ТРУБАДУУУУУУУ!

Кемюел излетя напред, разбивайки олтара на парчета, хвърляйки огън и жупел навсякъде, а аз се прикрих зад една от колоните. Той отново нададе зверски рев и избълва близо десетметров огнен стълб, който подпали неколцина от монасите.

— Къде си, нещастнико?! — извика той и се огледа. — Мислиш си, че ти си достоен за Лемет?! Мислиш си, че ще разтвори крака за

теб и ще те пусне в Ада?! Та тя не го стори дори за мен!

Огънят му изпълни залата и всичко дървено около него лумна. Той се затича напред, биејки бясно с криле и разпалвайки жупел около себе си. В момента, в който се озовах зад гърба му, аз се отгласнах от колоната, стъпих върху една горяща маса, прелетях няколкото метра, които ме деляха от него и се стоварих с цялата си тежест между шестте му криле. Единият кинжал се заби в гърба му, а другият раздра едното ципесто крило. Кемюел изруга и с рязко отърсване ме отхвърли, отскочи, плесна с криле и се завъртя във въздуха, бълвайки нов убийствен плам към мен.

Огънят в кръвта ми срещу огъня насреща. Гибелният облак се разпръсна, преди да погълне ръцете ми, аз използвах момента на изненада, тласнах се към него, замахнах и прокарах дълбока бразда по лявото му ребро. Той се завъртя около оста си и изпрати срещу мен нов огнен поток, но аз се претърколих под една маса, която пое удара и се разцепи като стар въглен.

Потърсих укритие зад най-близката колона и отново го оставил да излезе яда си върху мебелировката.

— Има нещо ново в теб, Трубадур! Не си същият нещастник, който заби нож в гърба ми! — чух гласа му. — Излез и се бий като мъж! Излез и умри като мъж!!!

Естествено, че нямаше да изляза. Не и преди да съм облизал цялата кръв от лезвиетата на Близнаците. Кръв срещу кръв, огън срещу огън. Малка част от Кемюеловата същност бе преминала в мен, но ми даваше все никакво предимство. Усещах огъня жив в тялото си и виждах всичко около мен по нов начин.

Не е била светлина. Хилядолетия наред хората си бяха представляли серафимите като ефирни създания с бели одежди, които излъчват божествена светлина. Бил е, чисто и просто, огън. Серафимите, шептеше ми новата ми кръв, са огнени създания, огнедишащи змейове, онези същества, които първи са изпълзели на сушата и са я населили. Първи те, змейовете, са били слугите на бога и са заселили мястото в нозете му. Нищо романтично нямаше в тях, нищо красиво и ефирно. Не се сражавах с ангел, носещ блестящ меч от светлина, а с грозен змей, бълващ огнени стълбове.

Кемюел се издигна нагоре към тавана, след това се спусна стремглаво към мен, обвивайки колоната с пламъци. Аз успях да ги

държа далеч от мен, но силите ни в контрола над този елемент бяха неравностойни. Аз просто бях откраднал малко, а той представляваше неизчерпаем извор.

Не можех да се крия до безкрай и да обикалям около една и съща колона като в детска игра на гоненица. Имах належаща нужда да приемам нещо срещу врага си, но главата ми не можеше да роди какво.

— Хайде, страхливецо, удрящ в гръб! — извика Кемюел някъде към мен. — Излез насреща ми и ми покажи с какво ще впечатлиш Лемет!

И ето че започна да се оформя идея. Сукубата бе ключът към Кемюел. Тук, в горящата зала, нямах шансове срещу него. Не бе нужно да приемам предизвикателството му, където на него му е удобно. Имаше битки, в които трябва да излезеш срещу врага си; имаше битки, в които можеш да го удариш в гръб, за да победиш; имаше и такива, от които просто бягаш, докато не получиш по-добра възможност.

Използвайки прикриието на колоните, аз хукнах към изхода, а огнедишащият серафим се спусна подире ми с пламъци. Опитите ми да си припомня двубоя на воля в къщичката на Баба Яга най-после сполучиха — крилете му се удариха в един от канделабрите, който се залюля по моя команда и противникът ми изгуби устрема си, давайки ми няколко ценни секунди, които използвах, за да излетя през отворените врати.

Дворът бе празен — потърсилите убежище се бяха изпокрили или евакуирали далеч от бесния звяр. Стъпките ми отекваха самотно. Дъждът бе спрятал, дори плочите не бяха вече мокри. Почти преполовил двора, погледнах през рамо и видях как витражът се пръсна на парченца, за да пропусне връхлитация серафим. Шестте крила го извисиха над земята, след което той се спусна като вихър към мен.

Достигнах външните порти преди него и се проврях през процепа, оставен при идването ми. Огънят ме блъсна в гърба и наметалото ми пламна. Успях да се освободя от него само с мисъл и то полетя назад и нагоре. За разлика от него, аз вече тичах напред и надолу. Трябваше да избирам между риска да си счупя врата по стълбите в тъмнината или да стана жива факла. Някъде зад мен Кемюел се издигаше в небесата, за да ме открие отново.

Достигнах ледовете, но не забавих темпо. Чувах го как крещи зад гърба ми и плющи с криле. Едно огнено кълбо, което се разби на десетина крачки от мен ми подсказа, че преследвачът е близо.

Въздухът стана студен, а ледовете бяха навсякъде. Видях Кемюел в небето над мен — бълващо пламъци около себе си.

— Защо бягаш, Трубадур?! — долетя гласът му. — Щом желаеш Лемет, ела да ме сразиш и да я заслужиш!

— Хей, нещастник! — извиках аз и размахах ръце. — Не ми трябва да те сразявам! Изпих достатъчно от кръвта ти! Имам твоите спомени! Вече знам къде е тя! Остани и живуркай на проклетия си остров!

Той изрева яростно и се спусна към мен. Аз побързах да се скрия между замръзналите грамади и изчезнах от погледа му. Чух как чудовището се стовари на земята.

— Покажи се, страхливецо! Лемет е само моя! Ще изтръгна червата ти и ще ги разпилея по снега!

Той стъпваше и дишаше тежко. От време на време крилата му изплющяваха във въздуха. Опашката му замиташе снега и вдигаше бял облак подире му. Той се оглеждаше, но не можеше да ме открие. Аз стъпвах леко и безшумно, обикалях около него и дебнех подходящия момент. Той ревеше и съскаше, тупаше ядно с крак, но не можеше да ме открие. Излетя, но отново кацна на смиръзнатата земя. Въздухът тук бе по-друг, не беше предназначен да носи плавно ципести криле. Кемюел се разяри още повече и избълва огън, който разтопи грамада лед, няколко метра по-висока от него. На следващия път обаче се изкашля и доскоро знайният му дъх излезе на пара.

— Ще те смачкам, само ми ела!

— Не мога да дойда, отивам при Лемет — отвърнах аз и побързах да сменя позицията си.

Той се засили към мен като танк и разби с тяло поредната бяла купчина. Сви ръце пред гърдите си и изрева към небесата, когато усети поредния си неуспех. Аз просто го наблюдавах. Следях движенията му, които ставаха все по-тромави. Крилете се свиха и отпуснаха зад гърба му. Дишането му се забави.

Протегнах дясната си ръка с кинжал, насочен към земята и започнах да си мисля за лед. Минута след минута, обикаляйки около серафима, аз имах само лед в ума си. Бях приспал Кемюеловия огън и

обвивах същността си в лед. Острието на оръжието ми започна да побелява и да блести. Една по една блуждаещите снежинки се лепяха по него, заглаждаха го и го удължаваха, а аз си мислех само за сковаваш студ и гибелен мраз.

Не можех да рискувам с гърба, многото криле можеше да отклонят удара. Излязох зад него и рекох:

— Да предам ли поздрави на Лемет?

Той се извъртя бясно, изгуби равновесие, стъпи встрани, за да се овладее, и аз използвах златния си шанс. Леденото ми копие полетя красиво, с елегантна парабола и се заби в корема му, пронизвайки го през гърба. Лед, казах си аз, още лед.

Серафимът понечи да отстъпи назад, но не успя. Окървавеният връх на копието ми бе започнал да се сраства със земята, а аз призовавах още и още лед, удебелявайки искрящия стълб, приковал огнедишащия змей на място. Той опита да избълва огън към корема си, но аз бях фокусирал цялото си съзнание върху леда. Дъхът му излезе насечен и на пара, без да навреди на копието ми.

— Ах ти, жалко създание! — изрева Кемюел. — Мислиш си, че си по-умен от мен!

— Да — отвърнах аз от безопасно разстояние. Стисках втория си кинжал и обмислях кога ще е най-подходящият момент да нанеса фаталния удар. Предвиждах как ще стои в трудовата ми биография убийството на серафим (два пъти).

— Трубадур — усмихна се лукаво змеят и ми показа всичките си гадни зъби. — Аз създадох тези ледове. Да не мислиш, че не мога да ги премахна? Няма да ти позволя да стигнеш до Лемет!

Той отпусна ръце покрай тялото си и затвори очи. Земята под краката ми се разтресе и аз паднах, но гадината остана права, нали моето копие я крепеше. Усетих, че моментът за решаващия удар ми се изпълзва и побързах да се изправя на крака, за да достигна Кемюел. В този миг отгоре ми се изсипа грамаданска вълна вода, която доскоро бе връх на ледник. Снегът под нозете ми се раздвижи и вече бе кална вода, в която потънах до колене. С пукот ледът наоколо се разпръскваше и към мен връхлитаха вълни, надхвърлящи човешки бой. Копието, с което така успешно бях приковал серафима, изтече през корема му. Дръжката на кинжала ми все още стърчеше от тялото му, но той сякаш не усещаше.

Чудовището се разсмя и загази бавно към мен. Ръстът му позволява да ходи през водата, за разлика от моя. Аз бях вече потопен до кръста с нож, готов да го наръга, щом ме приближи. Молех се да няма сили за ново огнено изригване, иначе с мен бе свършено. Той се надвеси, крилете му се разтвориха и създадоха купол над главата ми и върху мен се посипа дъжд.

— Да те изпепеля или да те разкъсам? — попита ме той.

Труден избор.

Хвърлих се във водата и дадох всичко от себе си да създам наоколо течение. Усетих как замахна към мен и ноктестата му ръка потъна до китката. Бедрото ми бе разкъсано, но се изплъзнах на косъм. Изплувах на десетина метра от него, стискайки втория Близнак.

— Не можеш все да бягаш, Трубадур. Не можеш да се криеш безкрай. Аз имам зад гърба си цяла вечност търпение и упоритост — каза ми той и отново тръгна към мен.

— Аз също — изрече чужд глас.

Водата зад Кемюел избухна и две огромни мускулести ръце се мушнаха под мишниците му и го обгърнаха. Изви се блъскава синя опашка и се уни около кръста му. Кемюел изрева и се опита да се отръска от нападателя, но от небето като камък се спусна сянка и го прикова към дъното. В мрака, вече не осветяван нито от лед, нито от огън, аз виждах само плетеница от тела и плющащи криле и опашки. Водата вече се бе вдигнала дотолкова, че нямах дъно и се налагаше да плувам на място, за да се задържа.

Внезапно нещо ме удари в тила и аз се стреснах, но когато се обърнах, благодарих на щастливата си звезда — беше лодката. Прехвърлих се вътре и най-после си поех дъх.

— Нима си мислеше, че ще ти се размине? — долетя отново онзи глас, някъде отгоре.

В небето избухна огнена светлина, която ме заслепи. Когато отново можех да виждам нормално, боят беше приключил. Два серафима бяха сграбчили Кемюел в лапите си. Крилата му бяха изтрягнати до едно. Дясната му ръка висеше без китка. Долната му челюст частично бе изчезнала. Целият бе издран и окървавен.

От небето се спусна четвърти серафим и именно той осветяваше гледката с пламъците си. В сравнение с него Кемюел приличаше на

дребен тийнейджър. Много бях доволен, че този последният не беше хълтнал по скуубата навремето. Той увисна над нас.

— Ледовете те криха няколко хилядолетия, Кемюел, и сигурно щяха да те крият още толкова — рече новодошлият с гръмовния си глас.

Падналият ме погледна с цялата злоба на света.

— Този е виновен, братко Серафиел. Искаше Лемет. Не можех да му я дам.

— Не си ми брат, Кемюел, ти си отстъпник — отвърна нареченият Серафиел, без дори да погледне към мен. — Приготви се да бъдеш наказан за деянията си!

Той вдигна ръка над главата си и тогава някой извика:

— Спри, не го унищожавай!

И четиримата се обърнаха като един към мен. Аз ли бях извикал?

— Моля те, не го унищожавай! — повторих аз, този път предпазливо.

Серафиел се усмихна кръвнишки и се приближи към мен.

— Ти, нищожно човече, за живота му ли молиш? — попита той.

— Не, само за едно око — отвърнах аз.

Те се спогледаха. Единият от държащите Кемюел сви рамене и Серафиел му кимна. Пленникът започна да се дърпа и да реве, но съвсем безкомпромисно два нокътя се забиха в очната му кухина и изтръгнаха лявото му око. Палачът го подхвърли към мен и аз го улових в шепи, преди да падне на мръсното дъно на лодката.

Серафиел отново вдигна ръка, когато аз си позволих отново да го прекъсна.

— Извинете... някъде в корема му си оставих и един нож...

Дали не си насилах късмета?

— Яхоел! — извика главният. Онзи същият, който ме беше уредил с око, бръкна в раната на падналия, игнорирайки изцяло писъците му, написа Близнака и го хвърли към мен. Острието се заби в пейката на милиметри от чаталя ми. Схванах намека и без да си взема довиждане, помолих наум лодката да ме откара далеч от тази огнедишаща компания.

Когато ни деляха вече стотина метра, станах свидетел на екзекуцията на серафима Кемюел. Извършиха я лично тримата му братя Яхоел, Катерал и Серафиел. Макар и допреди минути да се бе

опитвал да ме убие, аз се насилих да изпитам някаква жал към него. Уви, не успях. Сърцето ми бе от лед, кръвта ми — от огън. Аз бях гибел за мафиоти, нимфи, вещици, а напоследък — и серафими. Когато братята му го разкъсаха на парчета и ги изгориха с дъха си, аз изхвърлих Кемюел от ума си. Работата ми при него бе приключена.

Огледах окото, лежащо в дланта ми. Нямаше как да го използвам, без да е част от мен. Мисълта, какво трябва да си причиня, ме изпълваше с ужас, но вече бях стигнал твърде далеч. От Адските двери ме делеше само вагината на една забравена от боговете сукуба. Нямаше връщане назад. Вдигнах ръка към лицето си и забих пръсти в лявото си око. Болката надхвърли очакванията ми, но я изтърпях. Извадих окото си и за миг половината свят изчезна. Хванах внимателно окото на серафима, завъртях го с ретината навън и старателно го наместих в кървавата дупка. Сценаристите на „Спешно отделение“ щяха да ми се изсмеят, но това не бе високотехнологична зала за хирургия, а Долната земя. Нещата тук се случваха по друг начин.

Затворих клепачи и когато ги отворих, светът вече не бе същият. Окото на змея виждаше в тъмното. Беше малко странно, но щях да свикна. Обърнах се натам, където манастирът се извисява зад мен. Видях как потърсилите закрила пъплят из него. Прозрях в душите им. Разбрах защо се крият. И наредих на лодката да ме върне обратно.

Водата стигаше вече до началото на стълбището. Призовах дъжда и скрит под сиво-черната пелена, изкачих пътя на възмездиято. Когато достигнах входа и минах под арката, затворих портите след себе си. Заповядах на металния обков да се спои и той го стори. Нямаше мърдане.

Те бяха разбрали, че техният благодетел е мъртъв. Лутаха се насам-натам или стояха безцелно един до друг, без да си продумат. Последната обител вече не предлагаше сигурност и серафимите нямаха нищо общо с това.

Погледнах първите двама, които ми се изпречиха, и прочетох какво им тежи. След това други, и други, и други. Тук нямаше еретици. Нямаше визионери. Нямаше бунтари. Но пък имаше изобилие от крадци, убийци и насилици. Един като тях им бе дал убежище, за да се чувства сред свои, за да вижда техните прегрешения и да забрави за

своите. За да се слее и да си повтаря всеки ден, че има и по-лоши от него.

Те умееха да убиват, но не умееха да се бият. Първите двама, които ми се изпречиха, паднаха като парцалени кукли, щом прерязах гърлата им. Погубих още шестима, докато останалите осъзнават какво се случва. И клането започна.

Някои паднаха на колене и се молеха. Умряха бързо. Други се опитаха да ми се противопоставят. Умряха интересно. Повечето обаче тръгнаха да бягат, потърсиха къде да се скрият, щураха се напред-назад, пищейки. Умряха като страхливци.

Когато приключих, плочникът бе покрит с тела, между които се стичаха алени вадички. Пред портала имаше камара от около двадесетина нещастници. В манастира не бе останала жива душа, освен мен, ако можех да се нарека жив. Сърце от лед и огнена кръв. Сетих се, че имам среща с една вагина. Работата ми в Последната обител бе приключила.

ГЛАВА XII

КОГАТО УТЕШИШ КРАЛИЦАТА НА ТЪГАТА

Окото на Кемюел бе като неуместно ново бижу — усещаш го върху себе си, опипваш го, убива ти, опитваш се да го наместиш, струва ти се, че не стои както трябва и си мислиш, че всички гледат само в него и преценяват дали си струва да ти кажат, че изглеждаш ужасно. Поне за последното не се притеснявах, защото всички, които бях срещнал насокро, бяха мъртви и си бях спестил неловките им погледи и напиращите коментари.

Оглеждах степта около мен ту с едното, ту с другото око и се опитвах да разбера разликите. Когато гледах едновременно и с двете очи, образите се наслагваха и всеки обект около мен придобиваше нещо като сияние, ореол около цялото тяло. Хората бяха изглеждали все едно сенките им ходят една стъпка зад тях. Стените ми се бяха видели по-плътни от преди това. А сега полюшващите се високи степни треви се сливаха в едно светло море около мен.

Намирах се в обширно поле, а вятерът люлееше високите две стъпки треви с дразнеща монотонност. Бях оставил черното езеро далеч назад. След топенето на ледовете ми се струваше, че плавам безкрайно, затова започнах да прилагам сам метода на сър Оруел за пътуване из Долната земя. Не ми се бе получило да се озова директно на твърда земя, но поне успях да я извикам някъде пред мен. От мъглата бе изплувал бряг, осенен с белезникави скали и водолюбива растителност — тръстика, папур, лилии и за каквото още бях успял да се сетя, че трябва да си има един нормален езерен бряг.

Местността около мен бе равнинна, но видимостта ми, дори с окото на серафима, не се простираше надалеч. Дотук добре, казах си аз и седнах на земята. Само Кемюел може да види двореца, в който е затворил изгората си. Аз, технически погледнато, бях отчасти Кемюел, но представа си нямах къде е проклетият дворец. Дали трябваше да

обикалям Долната земя, докато не го видя някъде около мен? Неблагодарникът Кемюел бе умрял два пъти, без дори веднъж да ми даде подсказка, сякаш това щеше да ме спре да търся Лемет. Е, очевидно бе успял, поне засега. Не бях очаквал да е лесно, но обичах трудности, които виждам и мога да преценя как да преодолея. Безцелното седене наред някакво грозно поле не бе от предизвикателствата, с които да се справиш лесно.

Обзе ме ужасяваща мисъл — ами ако се превърна в сър Оруел? Горкият британец скиташе из Долната земя вече повече от сто години. Щеше ли след векове да ме срещне някой млад герой, за да му споделя как търся Лемет? Какво щеше да се случи с Диана? И по-лошо — какво щеше да се случи с мен? Бях вложил толкова кръв и пот в това изкупление, нима щях да остана забравен и наказан в мъглите на Долната земя? Кой щеше да си спомни за мен, да знае за мен? Всички мои близки бяха мъртви, повечето — паднали от моята ръка. Ново хрумване започна да се натиска сред мрачните ми мисли — не беше ли това истинското ми наказание? Да се скитам из тези ничии земи, срещайки само сенките на мъртвци, избягали от Страшния съд? След това се прокрадна друга мисъл, сладникава и изкушаваща... Бях се появил в Долната земя като фактор. Аз се бях родил тук, нито жив, нито мъртъв, силите ми бяха нараснали неимоверно, а храната на вешницата и кръвта на змея ми бяха дали превъзходство над останалите сенки. Сър Оруел бе обречен да се скита вечно сам, защото не можеше да доближи останалите мъртви, което не важеше за мен. Защо трябваше да гледам на Долната земя като на затвор? Та тук аз можех да направя каквото си искам, и най-важното — проклятието на Ива не можеше да ме застигне — времето бе спряло, Диана никога нямаше да умре, а аз щях да имам вечността и безкрайна земя за себе си. Подобре вечно жив, отколкото мъртъв, нали Камила? Това е общото между нас двамата — просто не искаме да умрем.

Там, във Варна, на кея, увереността ми бе спаднала до нула и бях готов да се простя с живота си, за да не причиня повече страдание на Ирина. Сега се радвах, че тогава жаждата за живот бе надделяла и аз бях продължил борбата. Ирина не си бе струвала умирането за нея. Бях допускал фатална грешка многократно през целия си живот — все действах заради другите. Мотивацията ми бе изцяло външна, не бях правил нищо, защото го бях пожелал, а защото трябваше.

Някои хора вярваха в предначертаната съдба: каквото и да направиш, ще ти се случи едно и също. Дори да бе така, какво ми пречеше да правя нещо, защото го искам? Ето сега, Баба Яга ми бе казала: за да ти се отворят адските порти, трябва да откриеш Лемет. Майната им на адските порти! Щях да открия проклетата Лемет, защото исках да видя какво толкова неустоимо има в нея, че да поквари един сияен серафим; току-виж ми харесала и на мен.

Изправих се и вдишах дълбоко. Не исках да остана в Долната земя. Не исках и да умирам. Следователно, трябваше ми трети вариант. Щях да мина Лемет и между другото да се спусна в Ада, за да извлека Диана за косите оттам, ако ще и хиляда дяволи да застанат на пътя ми. Е, това вече звучеше като план на човек, който знае какво иска и го иска за себе си.

Да се самосъжалявам до умопомрачение на сред пусто поле не бе най-доброят начин да намеря двореца, построен от Кемюел. Трябваше ми сега сър Оруел, за да ме изпрати там. Неговият талант да пътува от място на място, и то, където кракът му не бе стъпвал, бе удивителен. Дали и аз можех да го постигна?

— Представи си го — рече ми той.

— Как така да си го представя? — недоумявах аз. — Островът едва ли е въображаем. Или е там, или го няма. Не мога да си го измисля.

— Така е, но можеш да настроиш ума си към него — каза сър Оруел.

Двамата вече стояхме извън пределите на гората. Феликс пърхаше някъде високо над нас, виждах го само като сянка зад прострян чаршаф. Земята тук бе суха черна пръст, осияна с мъртви стръкчета трева, овалини в бучките, все едно се намирахме на сред изоставена нива, простираща се отвъд мъгливия хоризонт.

— Представи си не конкретното място, а идеята за мястото, където искаш да попаднеш — продължи той. — Ако си бил там преди, извикай в паметта си фрагментни моменти, като снимки. Дори вече да са настъпили промени, ти ще се впишеш, ще се намърдаш между пластовете реалност и ще попаднеш на мястото, такова, каквото е сега. Преди време исках да изкача фиорд. Представих си как трябва да изглежда един фиорд по това, което съм чувал или съм виждал

нарисувано, и фиордът се появи. Не знам дали някъде в Норвегия съществува точно този фиорд, но той бе като истински.

— Как да съм сигурен, че ще си представя точно острова на Кемюел? — попитах аз.

— Започни от дребните и неоспорими детайли — посъветва ме той. — Първо, щом е остров, значи е заобиколен от вода. Знаеш как изглежда водата, нали?

Аз кимнах. Обясняваше ми като на идиот, но и точно така се чувствах. Заформих в ума си вода, много вода, но ми се привижидаха ту море, ту река, ту течаща чешма. Пътешественикът в Долната земя до мен сякаш прочете мислите ми и поклати глава.

— Така няма да се получи, концентрирай се.

Концентрирах се и отново не се получи. Все още стояхме насред нивата. Сър Оруел се почеса замислено по носа.

— Все още си нов тук и затова припълзването от място на място (както аз го наричам) не ти се отдава — заяви той. — Ще подходим по друг начин. Хайде да повървим.

Двамата тръгнахме, следвани от кръжащия над главите ни гарван. Нивата не бе особено удобна за прекосяване, но не се оплаквах. Ако ще и тиквено поле да ми се наложеше да прекося, само и само да стигна до острова на Кемюел. Големи оранжеви тикви, подаващи се под мръснозелен покров, с почти никакво място за стъпване покрай тях.

— Интересно решение — сподели сър Оруел, препъвайки се в една тиква. — Не е остров, но е никакво начало.

Погледнах в краката си и що да видя — тиквено поле.

— По-лесно е, когато си в движение — рече сър Оруел. — Вървиш, вървиш и наслагваш какво ще има зад мъглата пред теб. Не след дълго ще се озовеш там, закъдето си тръгнал.

Подходът му бе свършил работа с острова. Къде сам, къде с негова помощ, аз бях създал езерен бряг с остров някъде в далечината, който да бъде именно островът на Кемюел. Сега ми предстоеше да се справя сам със същото предизвикателство.

Закрачих уверено напред.

Първо промених релефа — пътеката ми залъкатуши покрай ниски хълмове, брулени от вятъра. Изкачвам поредния хълм и зад него има долина. Там някъде, сгущен между земните шепи, е дворецът. Ще

има мост, но не подвижен, а массивен — красива дъга от камък, която е единствената му връзка със света. Мостът е прехвърлен над ров с вода, не над яма, бездна, чиито дълбини се губят в земните недра. Стените са високи поне тридесет метра и се сливат със земята, толкова изкусен строител е бил Кемюел. Още от основите се издигат нишковидни слепи аркади, които стигат до средата на стените. Следващото ниво е украсено с ланцети. Вратите на входа са високи и тесни, устремени нагоре. Над него, като стражи, се издигат две островърхи кули с тесни бойници. Между тях има тераса, която може да побере десетина души един до друг. Над островърхите арки навсякъде са накацали каменни гаргойли, които сякаш зорко бдят кой влиза и излиза.

Навлизайки в долината, аз затворих очи, казах си: „сега или никога“ и отворих само лявото си око. Затаих дъх и миг по-късно издишах облекчено. Мостът бе там, а краят му се губеше в мъглите, но различавах смътните очертания на сградата. В основата му земята свършваше и се спускаше отвесно надолу. Бях успял — намирах се на прага на двореца, който само очите на Кемюел можеха да видят. Изчаках за момент, след това отворих и другото си око. Първом то отказа да приеме съществуването на двореца, ала мен не ме бе грижа какво си мисли някакво си око. Образът се насложи и ето, че вече го виждах почти ясно. Не знам дали кръвта, която бях погълнал, бе повлияла на въображението ми, но знаех, че отвъд този мост ме чака една много самотна жена.

Лежах близо до каменния парапет в началото на моста и лекичко издухвах мъглата встрани от него. Бях сменил цвета на дрехите си от черно на кафяво-зеленикаво и бях оставил около мен да се плъзнат треви и ниски шубраци. Това бе последното ми изпитание и не исках да рискувам с фронтална атака. Дворецът бе поне пет пъти по-голям от манастира, в който се бе сврял серафимът и не знаех какво може да ме очаква там.

Търпението ми бе възнаградено — вече виждах отлично стените; изглеждаха така, както си ги бях представял. Зад зъберите забелязах движение — имаше стражи. Пред тънкокрилите порти — също, поне половин дузина. Не знам откъде се бяха взели, за тях не се споменаваше нищо в разказа на Баба Яга, а и аз не си ги бях измислил. Здравият разум се опита да ми обясни наличието им с факта, че пред мен се издигаше цял палат и че ако серафимът е искал да остави

възлюбената си съвсем сама, е щял да ѝ направи просто една гарсониера, но после се сетих, че се намирам в Долната земя, след като бях намушкан, удавен и изяден, и че здравият разум може да си гледа работата. Единственият път към замъка минаваше по моста. Въздържах се да се приплъзна направо вътре, защото рискувах да попадна на смъртоносен капан. Ако бях на мястото на Кемюел, щях да заложа такива, за всеки случай. Хм, дали това не бе неговата кръв, която говори вътре в мен?

Още търпение, драги, дупето на Лемет няма къде да избяга, казах си аз и продължих бдението си.

На третия час взе да ми писва. Какво толкова, като ме видят да идвам по моста? Щях да дойда като приятел, с открыто лице и длани, обърнати напред. Не бе нужно да се промъквам като престъпник. Тъкмо се канех да се изправя и да се разкърша, когато отново здравият разум надделя и си спомних, че проклетият дворец е толкова таен и скрит, че само Кемюел може да го види. Дори и отдалеч едва ли щяха да ме събркат с шестокрил змей. Наложи се да се разкърша на място.

Събудиха ме гласове в далечината. Бързо отворих очи и се огледах — камуфлажът ми си бе на място. Бях направил поредното разтърсващо научно откритие за Долната земя — дори и насын можех да поддърjam създаденото от мен.

По моста, откъм двореца, идваха двама мъже. Бяха все още далеч от мен и чуха само гласовете им, вятырът разпиляваше думите. Имах достатъчно време да ги огледам — високи здравеняци с мургава кожа, полуголи, обути в черни шалвари и препасани с бели пояси. Единият бе нарамил нещо като боздуган, цяла метална отливка — дълга дръжка, завършваща с ромбоидна глава, голяма колкото моята собствена. По уширението стърчаха малки шипове, дълги колкото зъби на куче. Другият бе заложил на ятаган, с размерите на средностатистическа дъска за гладене. Отсега можех да преценя, че са неприятни хора и избягването на познанство ми се стори адски приоритетно.

Когато ме подминаха, аз се сепнах от очите им — млечнобели, никакъв ирис. Дали не бяха слепи?

— Ниргал каза, че са вече близо — рече единият мъж. — Водят интересни екземпляри.

— Така ли? — попита другият. — Последните ни гости не си струваха обикалянето.

— Този път Кобал се е постарал. Води истински артисти. Хайде, да ги посрещнем.

Интуицията ми подсказа, че е време да се разкърша. Изчаках да се отдалечат и преди мъглата да ги погълне, тръгнах след тях. Синхронизирах стъпките си с десния и накарах земята да поема глухо всяко мое докосване. Следвах ги на двадесетина крачки разстояние, в готовност да призова още мъгла, в случай че ме усетят.

Мъжете изминаха няколкостотин метра и спряха на билото на хълм, а аз вървях тихо покрай тях. Скрих се между сиво-зеленикови камъни и се загледах в посоката, в която се бяха обърнали.

По склона се зададе колона. Един по един се появиха девет силуeta. Три от тях бяха огромни, подобни на дворцовите стражи. Те крачеха ритмично, двама в началото на групата и един в края. Останалите шестима подтичваха, догонваха, залитаха и като цяло си приличаха на най-обикновени хора: четирима мъже и две жени. Вгледах се по- внимателно и забелязах нишка, която се опъваше между ръцете им, събрани две по две — тези хорица бяха пленици.

Първият достигна посрещачите. Беше обвит в броня, която сякаш бе изникнала от тялото му — видимо дебела кост, леко вълнообразна, с изпъкнали шипове на раменете, коленете и лактите. Броня покриваше и главата му, като оставяше видима само долната половина на лицето. Устните му липсваха и можех да видя как корените на зъбите му изникват от пътта. На ръст сигурно надхвърляше три метра, а на гърба му бе прикрепено приспособление, което бих нарекъл меч, ако не бяха дългите педя шипове, които стърчаха от всяка страна по няколко, по протежение на острието. Съществото вдигна трипръстата си ръка за поздрав.

— Проклет да си, Тамуз — извика онзи с ятагана.

— Три-и-и-ижди проклет да си ти-и-и-и, Кханел! — отвърна водачът на групата със странен глас, все едно нещо бе заседнало в гърлото му. Когато всички се скучиха около него, той протегна ръка към тях. — Да-я-я-яволски добра стока, приятелю! Лорд Кобал ли-и-и-ично ги е подбра-а-а-л! Всеки от тях има тала-а-а-ант, който ще стопли сърцето на твоята господа-а-а-арка.

— Кралицата на тъгата няма сърце, Тамуз — отвърна другият посрещач. Той бръкна в пояса си и извади нещо дребно, което пусна в шепата на Тамуз. Вторият го взе между пръстите си и го вдигна пред очите си — отдалеч приличаше на някакъв скъпоценен камък, но можеше и да греша.

— Лично от Кралицата на тъгата, Тамуз — каза онзи, когото нарекоха Кханел. — Предай го на лорд Кобал заедно с поздравите ѝ.

— Кралицата е ще-е-е-едра, Кхане-е-е-ел! — Тамуз прибра нещото някъде под бронята си. — Ва-а-а-ashi са, Кхане-е-е-ел, дано послужат добре-е-е-е!

Тамуз и сподвижниците му тръгнаха обратно и се изгубиха в нищото, а другарят на Кханел отиде зад групата хора. Той размаха боздугана над главата си със свирепо изражение и клетниците тръгнаха напред, водени от самия Кханел. Те се разтеглиха отново в колона, на няколко крачки един от друг и се заклатушкаха към двореца.

Това беше моят шанс, казах си аз и призовах мъглите. Плъзнах се между двамата стражи и застанах зад един от завързаните. Хванах въжето и му заповядах да се разтегли. С всяка крачка предишният и следващият пленник се отдалечаваха от мен. Толкова бях наситил с мъгла около себе си, че не видях кога сме се озовали на белокаменния мост. Щом прецених, че въжето е достатъчно дълго, аз го омотах около собствените си китки и започнах да разсейвам мъглата.

Подтичвахме по моста, водени от Кханел, отправяйки се право срещу разтворените врати на двореца. Кралице моя, идвам!

Стражите на входа ни оглеждаха с белите си като мляко очи и душеха въздуха около нас като кучета. Останалите на въжето стояха безмълвно, забили поглед в земята. Всички, без една от жените, която ту гледаше надолу, ту ме стрелкаше с поглед, който питаше: „Ти пък откъде се взе?“. Кханел бе зает да обяснява на пазачите, че ние сме новите гости на Нейно Величество, а приятелчето му зяпаشه назад към началото на моста.

Дадоха ни знак и ние продължихме напред. Дворецът бе построен от сиво-бял камък, без допълнителна облицовка отвътре, поне в първия атриум. Таванът бе изключително висок, с кръстосани островърхи арки. Последва широк коридор с мраморен под и колонада от двете страни, чиито стени се криеха в сенките. Близо триста крачки по-нататък попаднахме в друг квадратен атриум, много по-широк и със

стъклен купол на тавана. По вътрешния ръб на купола бяха издялани изрисувани фрески на голи мъже и жени в актови сцени. Имаше колони с издялани по тях любовници. В центъра на атриума се издигаше фонтан със статуи с човешки размери. Впечатление правеше мускулест мъж с възбуден член, от който бликаше вода, стичаше се по приседнала в нозете му гола жена и падаше в кръглото корито около тях. Безкусица.

В това помещение срещнах и първите обитатели на двореца, освен стражите. Имаше две жени, които вървяха заедно, без да си говорят. Бяха облечени в къси бели туники, които покриваха гърдите им, но свършваха на педя под пъповете и оставяха голите им слабини почти на показ. Те ни огледаха бегло и подминаха.

— Насам! — заповяда Кханел и ни поведе през арка вляво. Изкачихме се по дълго стълбище и попаднахме в нов коридор. От дясно имаше редица арки, всяка от които водеше към отделно малко помещение, а отляво — високи тесни прозорци, които гледаха към пропастта навън.

Кханел махна с ръка и въжето, което ни бе свързвало, стана на прах. Най-после всеки можеше да отпусне ръце покрай тялото или да масажира китките си.

— Отсега нататък сте гости на Кралицата на тъгата! Когато Нейно Величество е благоразположена, ще бъдете извикани, за да се представите в тронната й зала. Дотогава сте свободни да се движите из двореца, но не и да го напускате! — извика той. — Опитате ли се, чака ви нещо по-лошо от смърт!

Двамата с бодуганлията ни оставиха и изчезнаха надолу по стълбите. Така, бях успял да вляза. Чекпойнт.

Най-после имах възможност да обърна повече внимание на хората, към които се бях присъединил така нахално.

Едната жена бе доста ниска и слаба, но се движеше грациозно и стойката й бе като на котка — видимо ленива, но винаги готова да се разгъне като пружина. Бе доста приятна и в лице, с вързана на опашка черна коса, стигаща до под раменете, и зелени очи. Бе обута в черен клин и облечена с лилава тениска, а босите й стъпала се отлепяха от мрамора, без да вдигат шум. Гърдите й бяха малки, но изпъкваха под тясното трико. Не можех да определя с точност възрастта й, но да

речем — малко над тридесетте. Именно тя бе единствената, която бе забелязала присъединяването ми към групата им.

Другата жена бе доста по-висока, с широки рамене и голям бюст, видимо много по-млада. Косата ѝ бе тъмноруса и чуплива, спускаща се на гъсти къдици към раменете ѝ. Няколко кичура все падаха отпред на лицето ѝ и тя или ги отместваше с ръка, или ги издухваше, свивайки пътните си устни. Носеше искрящо зелена вечерна рокля, която оставяше раменете ѝ голи. Ръцете ѝ бяха скрити в дълги до над лактите мрежести ръкавици, а когато ходеше, цепката на роклята ѝ разкриваше красив дълъг крак, обут в прозрачен чорап с жартиер и деликатна златиста обувка с тънък ток. Въжето видимо ѝ бе създало голямо неудобство въпреки ръкавиците, защото тя разтриваше китките си с болезнена гримаса.

Първият мъж ми приличаше на Дядо Коледа от рекламиите на „Кока-Кола“: снежнобяла брада обграждаше румените му бузи, а тъмночервеното му вълнено палто се издуваше от кръгъл корем. Погледът му опипваше любопитно всичко около нас, а изражението на лицето му бе спокойно и одухотворено.

Следващият бе висок, около четиридесетгодишен, с мургав тен и гарвановочерни коси, които се спускаха около лицето му. Част от кичурите падаха пред очите му, но за разлика от блондинката, той не ги отстраняваше. Движенията му бяха плавни, лениви и премерени. От него лъхаше високомерие. Носеше дълъг кафяв жакет, панталон и риза със старовремска кройка, богато изvezани със златни нишки.

Не знаех какво да кажа за третия. Беше отново по-висок от мен, но за разлика от предишния, тялото му бе отрупано с мускули и приличаше на канара. Кожата му бе смугла, а дългите до под раменете прави коси — черни. Предполагаема възраст — тридесет и няколко години. Носеше кожени панталони, мокасини и кожена риза с ресни. Можех да се закълна, че е североамерикански индианец. Той стоеше с отпуснати рамене и гледаше в една точка, все едно бе изпаднал в транс.

Погледнах към последната персона в нашата скромна групичка. Да отгатна възрастта му при пръв поглед ми убягна — лицето му ми изглеждаше ту младо, ту натрупало житетски опит. Последно реших, че е по-млад от мен, но животът го е поочукал. Имаше подвижни воднисти сини очи и лунички. Върху русата му коса бе нахлупен

касчет. Останалото му облекло се състоеше от развлечени вълнени панталони, бяла риза, разкопчана на гърдите, и тиранти. Обувки — естествено. Този човек оглеждаше всичко; претегляше, оценяваше ситуацията и работеше над промяна в нея — всичко това си личеше само по външния му вид. Безспорно ми изглеждаше като да е най-силният и най-оправният в групата.

— Как попадна сред нас? — попита ме той точно когато слабичката жена отваряше уста, за да направи същото.

— Името ми е Трубадур. Лутах се из мъглите сигурно с години — изльзах аз. — Вие бяхте първите хора, до които успях да се приближа. Тези странни мъже ме уплашиха, но въпреки това реших да рискувам, защото сте хора, а аз копнея за други хора!

Те се спогледаха — явно помежду им вече съществуващо познанство. Не знам дали лъжата ми ги бе убедила, но никой повече не ми зададе въпрос. Вместо това те споделиха историите си.

— Всеки от нас се луташе подобно на теб — рече високата жена, чието име се оказа Сабрина. Просто Сабрина, без фамилия. — Докато ловците не ни откриха.

— Всички сме мъртви, нали? — попитах аз.

Жената се усмихна тъжно и хвърли поглед на Дядо Коледа, който поклати глава. Повече потвърждение не ми трябваше.

— Доколкото успях да разбера от Кестейо, нашия индиански приятел, ние сме нещо като духове — рече старецът. — Души, които са отказали да изчезнат. Обречени сме да бродим из това Никъде...

— Докато не бъдем унищожени! — прекъсна го рязко русокосият младеж.

— Заловиха ме първа — продължи Сабрина. — Гавриха се с мен, после ме взеха с тях. Вървяхме сякаш безкрайно, докато изведнъж не се появи Тинкър — тя посочи с глава към младежа.

— Аз се сбих с тях, но бях бързо надвит. Един по един те заловиха Надя, Герго, Кестейо и Гримелоран, когото накратко наричам Грим — разказа младият Тинкър, поглеждайки последователно към дребничката жена, дядката, индианеца и високия мъж с мрачно изражение.

— Какви бяха тези същества? — попитах аз.

— Демони някакви — отговори ми Сабрина. — Не са хора, със сигурност. Страховити са.

— Защо ли ни доведоха тук? — включи се отново старецът.

— Споменаха някаква кралица... — обади се дребничката Надя.

— Кралицата на тъгата — допълни аз. — Господарката на този странен дворец. Споменаха, че всеки от вас има някакъв талант и че сте нейни гости.

Най-после дългучът с името Гримелоран, накратко Гrim, се обади:

— Пфу, гости! Така ли се посрещат гости! Бил съм гост в много замъци, забавлявал съм много господарки!

Разговорът можеше да стане и по-интересен, но аз нямах време за тези хора. Целта ми бе да легна в ложето на Лемет — поне дотолкова бях разбрал от гневните викове на Кемюел, докато се опитваше да ме опече. Наличието на Кханел и компания бе изненада за мен, след като се предполагаше, че сукубата ще е затворена сама в двореца и умираща от скука, чакаща един безстрашен Трубадур да я задоволи. Вместо това бях попаднал в поредния цирк с изроди, в компанията на мъртви, но отказващи да го приемат, чудаци. Знаех как щеше да свърши тази история — щяхме да се подозираме един друг, да заговорничим, да не си помагаме, докато умираме един по един — поне на това ме бе научило холивудското кино. Аз обаче не се виждах в такава роля, затова прецених, че мога да зарежа останалите и да тръгна из огромното здание.

— Ще разгледам, докато измислите какво да правим — казах им аз и ги оставих. Наложи се да се обърна, защото долових стъпки подире си. Оказа се Надежда.

— Идвам с теб. Не бива да оставаме сами на това подозрително място — обясни присъствието си тя.

Първо реших да я изгоня, след това прецених, че едва ли ще успея. Пък и май имах нужда да поговоря с нормална жена, след като последните бяха вещица, пак вещица и нещо като вещица.

— Те май ти се вързаха — подхвърли тя, докато слизахме надолу по стълбите.

— Забелязвам, че се дистанцираш от групата — отвърнах аз.

— Естествено, защото аз не се хванах на глупавите ти обяснения! — усмихна се тя. — От сто крачки ти личи, че си различен. Всички ние се лутахме, преди да попаднем в лапите на ловците, докато ти се движеше целеустремено. Видях те как издебна онези същества и

те усетих как се вмъкна в групата. Мога да кажа, Трубадур, че си дошъл тук с някаква цел.

Спрях и я погледнах. Усмихваше се лъчезарно, но очите ѝ ме гледаха, без да трепнат. Беше леко изпъчена, повдигнала гърдите си нагоре към мен. Едната ѝ ръка бе подпряна на кръста, с пръсти, свити в юмрук, а другата висеше свободно до тялото.

— Може и да си права. Ти да не си някакъв медиум? — попитах аз.

— Не. Занимавам се, т.е. занимавах се с танци, гимнастика и йога. Преподавах на уморени от живота служители и не реализирали се домакини. Преди това не бях предполагала колко много можеш да научиш само от изражението на човешкото лице. Докато се упражняват, хората са склонни да разголят живота си. А оставиш ли устата да говори, тотално ти падат в ръцете. Достатъчно е да бъдеш добър слушател и наблюдал, за да узнаеш всичко за тях.

— Щом си толкова добра, разкажи ми за останалите — предложих аз.

Отново бяхме в атриума. Край фонтана се мотаеше един страж — почти гол, само с бяла препаска около слабините. И меч, разбира се — огромен двурък меч, подпрян на рамото му. Сравнявайки Близнаците ми с оръжията на тези типове, започвах да се комплексирам.

— Танто за tanto; ти ще mi разкажеш защо си тук.

Аз кимнах. Прекосихме атриума и влязохме в нова зала с висок таван. И от двете страни имаше врати, по четири. Насреща — стълбище нагоре. Тук засякохме още три разголени жени и двама стражи. Никой, освен нас не обелваше и дума. Ставаше еднообразно. Може би все пак Лемет не умираше от тъга, а от скука.

— Сабрина е била певица — започна спътницата ми. — Не от онези с албумите и милионите продажби, а по-скоро изпълнителка на живо.

— Кръчмарска певица — уточних аз.

— Казано така, звуци грубо, но да. Загинала е в автомобилна катастрофа след някакво парти. Изглежда ми повърхностна и не особено интелигентна, но това може и да е предубеждение. Герго, благият старец, е рисувал. Спомена, че негови картини били изложени още приживе в Националната галерия в Будапеща. Така и не съм го

виждала да рисува, но твърди, че бил адски добър. Отнесла го пневмония, защото отказвал да отиде на лекар. Иначе е голям симпатяга. Така, Кестейо е от племето пекоти, някъде в Северна Америка и е имал няколко деца. Макар и в този свят всички да говорим на един език, с него се разбираме трудно, сякаш в неговата реч отсъстват много от думите и понятията, които ние познаваме. Той е стар, Трубадур, много по-стар от нас! По-стар е от европейските заселници!

Изprobвах вратите вляво. Три от тях водеха до чудесно обзаведени стаи за почивка — дивани, кушетки, възглавнички, малки масички. Четвъртата се отвори със скърцане и ние с Надя продължихме по нов коридор, който след една чупка вдясно ни отведе до малка зала. Стените тук бяха само от сив камък и нямаше украса. Никакви прозорци, само две факли. На стената отсреща имаше массивна дървена врата, обкована с желязо, а пред нея стояха двама стражи с ятагани. Още щом пристъпих напред, те се стегнаха и единият ме посочи с върха на ятагана си.

— Нямате работа тук — хайде обратно!

Не бях в положение да споря, но фактът, че ми забраняват достъп, веднага създаде у мен желание да видя какво толкова крият зад тази врата. Вдигнах длани пред мен и тръгнах заднишком, докато не стигнах ъгъла. Надя ме последва плахо. Осъзнах, че се е притиснала към мен.

— Какво ли ни очаква тук, Трубадур? — попита тя уплашено.

— Мога само да предполагам. Да вървим някъде другаде.

— Нека спрем за момент!

Неохотно се съгласих и се върнахме в една от стаите за почивка. Уцелихме такава, в която имаше само диван и две огромни табуретки. Надя се настани на дивана, полягвайки настрани. Тъй като табуретките не ми изглеждаха никак удобни, се принудих да седна до нея.

— Кой си ти, Трубадур? — попита ме тя.

— Изгубена душа като всички вас, Надя.

— Ние си имаме нашите истории, Трубадур — рече тя. — Но усещам, че сравнени с твоята, са като брошури до роман.

Сигурно си мислеше, че няма да забележа как, докато го казва, бе качила и краката си горе и босите й ходила вече се опираха в бедрото ми. Тя сви ръце в скута си, потрепери, вероятно за да ми покаже, че й е

студено, и ме погледна с очакване. Какво си мислеше тази жена? Бях стигнал дотук заради такива като нея; бях разчитал правилно знаците и бях действал. Бях си мислил, че ги правя щастливи. Те сега бяха мъртви, всяка жена, до която се бях докоснал — с изключение на Джехане. Какви бяха шансовете за оцеляване на Надя, било то и като душата на една загинала някъде си Надя?

— Съжалявам, Надя, харесваш ми, но съм дошъл за чужди ласки — рекох аз. Тя се сепна, все едно й бях ударил шамар, и отдръпна нозе. Прегърна коленете си, подпра брадичката си на тях и отвърна обидено:

— Идея си нямам за какво говориш. За такава ли ме вземаш?

— Извинявай, може би съм се объркал — казах аз, макар че никак не се бях объркал.

— И за чии ласки си дошъл, Трубадур? — застреля ме тя със следващ въпрос.

— Сетѝ се сама.

Тя ококори очи и закри зяпналата си уста с длан.

— Искаш Кралицата ли?

Аз кимнах.

Тя се усмихна и настроението й се върна. Побутна ме с крак, все едно се познаваме от сто години, и пак попита:

— Защоо? Познаваш ли я? Какво й е толкова специалното?

Жени.

Аз се изправих, а тя веднага се лепна за мен като малък секси паразит. Можех да усетя как бие сърцето й през гърдите, притиснати в корема ми. Гледаше ме отдолу нагоре с тънка усмивка на устните. Зачудих се кога ли бе по-настоятелна: когато искаше да ме прельсти или когато копнееше да научи нова клюка. Ако не кажех нищо повече, нямаше да спре да ми досажда. Ако и споделях каквото и да било, щеше да иска още. Бях в безизходица, притиснат в ъгъла от умряла инструкторка по йога.

Вратата се отвори изненадващо и се озовах лице в лице с Кханел.

— Нейно Величество нареди да се явите в тронната зала. Последвайте ме!

Аз леко бутнах Надя встрани от мен и кимнах. Време беше да се срещна очи в очи с Кралицата на тъгата, или както там се наричаше Лемет днес.

Кханел ни поведе нагоре по стълбището, минахме през нова огромна врата и стигнахме до тронната зала. Попаднах в най-голямото помещение до момента. Таванът бе висок поне сто стъпки. Залата бе кръгла, с диаметър около двеста стъпки. Отляво и отдясно имах стълбища, водещи към тесни галерии покрай стените, отделени от основното помещение със заострени арки и каменни колони с фина резба. Бяха подходящи за наблюдатели, тъй като балконите се издигаха на няколко стъпки над главата ми. Подът бе застлан с разноцветен мрамор в радиални фигури. На отсрещната страна видях друго стълбище — десетина стъпала, изваяни от бял мрамор, които водеха до самотен белокаменен трон, доста семпъл — седалка, подлакътници и висока облегалка, без украси. Стълбището се разделяше надвe зад трона и се издигаше още тридесетина стъпала нагоре, завършвайки до площадка, където отново се събираще. На площадката имаше арка без врата, а по-навътре не можех да видя. Таванът бе изцяло от стъкло в различни цветове, преплетени в изумителни фигури. Светлината се спускаше над залата и създаваше фееричен контакт с пъстрия камък на пода. Галериите отстрани тънха в мрак, но центърът бе прекрасно осветен.

Именно в центъра стояха останалите спътници на Надя. Между тях и подстъпа към трона се бяха наредили в полукръг дузина полуголи стражи с къси копия, чиито широки върхове улавяха падащата отгоре светлина. Галерите над главите ни бяха претъпкани с хора — мяркани силуети и проблясващи бели очи. Тронът бе празен.

Кханел посочи напред с боздугана си и ние пристъпихме към останалите. Всички, без мрачния дългуч, се обърнаха да погледнат към нас. Изражението на певицата предполагаше незададени въпроси. Боздуганлията застана на няколко крачки зад нас и се провикна мощно:

— Коленичете пред Нейно Величество Кралицата на Тъгата!

Аз пръв се стоварих на коляно, но не преклоних глава — гледах към площадката високо горе. Останалите последваха примера ми с падането на пода, младежът — най-неохотно. Кханел изсумтя одобрително и удари с дръжката на боздугана си по пода. Звукът отекна в стените.

Кралицата на тъгата най-сетне се яви пред очите ми. Мина под арката, спря се за миг на площадката, за да погледне към нас, сетне

тръгна бавно надолу по стълбите, плъзгайки ръка по тънкия парапет. Беше висока, слаба, с дълги кестеневи коси, които се спускаха на вълни по голите ѝ рамене. Облечена бе в бледосиня рокля без презрамки, дълга до земята, но със странична цепка почти до кръста, която на моменти разкриваше бедрото ѝ. Нозете ѝ бяха обути в сандали. Около челото ѝ проблясваше тънка златна тиара, златно бе и колието на шията ѝ. В ръце носеше тънък златен жезъл с глава, оформена като сърце.

Естествено, че беше най-красивата млада жена, която бяхвиждал. Откакто бях чул историята за Лемет и Кемюел, се чудех как ли ще изглежда прословутата сукуба. Представях си лицето или фигурата на жени, които познавах, на известни модели или дори незнайни хубавици, които бяхвиждал в интернет или на улицата. Нямаше нищо общо с никоя от тях — Лемет бе уникална. Тя гледаше с леко притворени клепачи, а устните ѝ бяха замръзнали с ъгълчетата нагоре. Запитах се колко ли по-прекрасна щеше да бъде, ако се усмихне? Какво ли се искаше от мен да направя, за да заслужа тази усмивка?

Стоях, затаил дъх, и сърцето ми сякаш биеше в такт с всяка нейна стъпка към трона. Тя най-накрая го достигна, оправи полите на роклята си и седна. Жезълът полегна в ската ѝ, където сега копнеех да се намира моята глава.

— Изправете се! — рече тя, сякаш тихо, ала гласът ѝ стигна до всички нас.

Ние последвахме нареддането ѝ като един. Забелязах, че и другите около мен са приковали поглед в нея като омаяни, дори жените.

— Приближете се! — долетя нова заповед от прекрасните устни.

Сторихме го. Стражите ни направиха път. Щом стигнахме до първото стъпало, Кралицата помръдна показалеца си и ние спряхме.

— Това е дом на скръб и тъга — започна Лемет. — Живея тук сама с моите слуги, обречена никога да не напусна своя златен затвор. Времето сякаш е спряло и нищо не се случва. Ала ето че прага ми прекрачат гости, попаднали случайно тук...

Тя ни огледа един по един. Не знам дали на мен така ми се стори, или очите ми приковаха нейните за по-дълго. Тя дори повдигна клепачите си за миг и като че ли се усмихна. След това премести погледа си върху Надя.

— Разбитото ми сърце ми подсказва, че вие сте различни — продължи тя. — Вие сте интересни, драги мои гости. Иска ми се да вярвам, че вие можете да върнете живеца у мен. Представете ми се, скъпи мои, заинтригувайте ме!

Исках да отворя уста и да заговоря пръв, да ѝ кажа колко е прекрасна, да ѝ призная, че никога не бих вдигнал ръка срещу съвършенството ѝ, но аз бях едва предпоследен в редицата. Противният дъртак Герго направи крачка напред, поклони се дълбоко, въпреки мазното си шкембе, така че мръсната му брада да забърше първите стъпала в нозете на Лемет, и заговори с дълбок и аристократичен глас, какъвто никак не му бе присъщ.

— Очарователна господарке, аз съм просто един скромен артист, оставил своя почерк в прекрасния град Сентендре. Ако Ваше Величество обича красотата и изяществото, изваяни от човешка ръка, то аз навярно ще успея да затрогна душата ви!

Дъртият подмазвач привърши думите си с още един поклон и пристъпи обратно назад. По лицето ѝ прочетох, че „артистът“ бе привлякъл вниманието ѝ и вече изгаря отвътре. Едва се сдържах да не скоча към него, за да му разпоря тумбака. Ала Сабрина осути намеренията ми. Тя разтърси глава, къдиците ѝ се изсипаха пред лицето ѝ и тя направи най-красивия реверанс, който бях виждал, въпреки тясната вечерна рокля. Когато се изправи, прибра отново косите си назад с елегантен жест и рече:

— Аз съм известна с певческите си умения, Ваше Величество. Казват, че гласът ми е наслада за ушите и нектар за сърцето. Ако ми позволите да изпее нещо, ще усетите как тъгата Ви напуска.

Конкуренцията за вниманието на Лемет ставаше прекалено голяма. Какво ли щяха да измислят другите трима, докато дойде моят ред? Трябваше да ги изколя още там, където стражите ни бяха оставили; де да знаех, колко са били коварни!

Тя се усмихна — видях я само за миг, но се усмихна. Сабрина бе постигнала своето.

— Ще се радвам да чуя този глас, тогава — рече Кралицата и погледна към индианеца. — Кой си ти, страннико?

— Името на този човек е Кестейо — отвърна кротко той.

— Какъв е твойт талант, Кестейо? — попита го отново тя. Не можех да повярвам на очите си — прелестната господарка на този

дворец водеше разговор с недодялан дивак.

— Този човек е нищо — отговори Кестейо. — Този човек имаше дом. Този човек имаше жена. Този човек имаше деца. Сега този човек няма нищо.

За разлика от другите двама, индианецът не бе проявил никакъв друг жест на респект. Той просто стоеше пред нея изправен, с ръце, отпуснати край тялото. Сега обърнах внимание колко бе грамаден — поне с една глава над мен, и още толкова широк. Ръцете му бяха два пъти по-дебели от моите. Ако застанеше до Кханел, вторият вече нямаше да изглежда толкова внушително.

Кралицата се наведе напред от трона си, присви очи и се вгледа в Кестейо.

— Ти си повече от това, което казваш, скъпи мой. Пусни ме в душата си и ми позволи да се убедя сама.

Кестейо поклати глава в знак на отрицание.

— Този човек няма душа. Този човек е празен.

Тя рязко стана и бързо слезе надолу към нас. Спря се дотам, докъдето погледът ѝ се изравни с този на индианеца и го изгледа съсредоточено от две педи разстояние. Оттук виждах прелестното ѝ лице отлично, но вече различавах и ново изражение — това не беше отегчение, а гняв — студен и надменен. Кестейо дори не трепна, сякаш нищо не се бе променило. Видях как ноздрите ѝ се разшириха, жилите на врата ѝ се изпънаха и бе на косъм да каже нещо, когато четвъртият гост направи реверанс току в полите ѝ, както не вярвах, че може да го изпълни мъж с неговия ръст. Гарвановочерните му коси се люшнаха пред лицето му и той промълви с тайнствения си глас:

— За нас е безкрайна чест да се представим на прекрасната владетелка на този дом. Нека появата ни носи радост и благодеенствие!

Кралицата рязко се обърна към него и затаи дъх, когато той я погледна изотдолу. Връщам си думите назад, художникът и певицата не бяха никакви конкуренти за вниманието ѝ. Този тип беше опасен. Сетих се, че Надя не бе успяла да mi разкаже за него. Останалите бяха позори, докато Гримелор... с няколко думи и един поклон той бе показал класа. Почти си го представих на дворцов прием, заобиколен от благородници.

— Зова се Гримелор от Палермо, и съм менестрел, виртуоз на мерената реч, владетел на струнните инструменти, майстор на меча и

покорител на дамските сърца! — изрече той melodично и преди някой друг да е реагирал, грабна ръката на Кралицата и поднесе устните си към опакото на дланта ѝ, без да целунат кожата, след което склони глава.

Стражите наоколо бяха настръхнали и готови да му скочат, но един-единствен жест на Лемет бе достатъчен, за да ги усмири. Тя отдръпна ръката си от пръстите на менестрела и застана пред него. Лицето му бе все така надолу, затова Кралицата сложи пръст под брадичката му и нежно го накара да повдигне глава към нея. Нямаше как да го скрие, личеше ѝ, че е заинтригувана. Бях готов да се обзаложа, че устните ѝ почти се бяха извили в усмивка от любопитство.

— Смел, си, Гrimelor от Палермо, където и да е това — каза му тя. — И самоуверен. Виртуоз, владетел и майстор — всички тези твърдения ще бъдат подложени на тест. Аз презираам самозванците. Колкото до последното...

Тя го подмина и му обърна гръб. Изкачи се няколко стъпала нагоре и отново ни показа лицето си. Всички емоции се бяха стопили.

— Ще бъда честна с вас, скъпи мои. Онези, които ме впечатлят, ще споделят близостта ми. Останалите...

Тя погледна към Кханел. Ръцете му се извиха като две змии, боздуганът се издигна във въздуха и топката се стовари върху тила на русокосия младеж. Тежкият метал разцепи главата му като пъпеш и се вряза в основата на врата. С рязко движение стражът измъкна оръжието си нагоре, повличайки плът, кожа и жили, а тялото се бълсна в стълбите, опръсквайки полите на светлосинята рокля с кръв. Аз примигнах няколко пъти, за да отърся парченце мозък, залепнало за миглите ми, и погледнах с нови очи към Лемет. Надя трепереше и сякаш коленете ѝ всеки миг щяха да поддадат. Осанката ми я беше предпазила до голяма степен от хвърчащата кръв, но все никакви пръски бяха стигнали, колкото да оцветят лицето ѝ. Аз се проклемах вътрешно за слабостта, но все пак ѝ подадох ръка и тя с въздишка се опря на нея.

— Жалко, скъпи мои, жалко. В това момче нямаше нищо, което да ме заинтригува — рече Кралицата. — Не е ли тъжно?

Изведенъж Кестейо, който досега не бе помръднал, се извъртя, плъзна се към Кханел, дори не видях колко бързи бяха нозете му, и

нанесе удар в лицето на стражата, който може би имаше силата да му отнесе главата. Юмрукът обаче премина през противника, индианецът изгуби равновесие и падна на колене. Кханел повдигна боздугана си за удар, но се чу гласът на Лемет:

— Не!

Стражът обърна към нея белите си очи, след това изсумтя и спусна железния си млат надолу. Кестейо се оглеждаше невярващо. Кралицата се засмя; уви, не беше весел и жизнен смях на щастлива млада жена, а смехът на разгледено и жестоко дете.

— Не си мислете, че е лесно да нараните питомците ми, скъпи мои. Те не са изгубени души като вас. Аз съм ги направила... специални.

Тя се обърна към нас и погледът ѝ падна върху уплашената Надя.

— Какъв е твоят талант, трепетлико?

— Аз... аз... мога да танцува... Ваше Височество — отговори някак си Надя. — Владея тялото си до съвършенство... Извивам се... сгъвам се... Да ви покажа ли?

— Ще ми покажеш... — Кралицата се обърна с гръб и протегна ръка, посочвайки Кестейо. — Ти ме заинтригува. В теб има нещо първично и мъжествено. Ще се присъединиш към мен в покоите ми.

Двама стражи се спуснаха и го вдигнаха от земята. По дяволите, не забравяше ли нещо?

— Кралице, ами аз?

Май все пак го казах. Тя се спря. Обърна се и този път със сигурност гледаше мен, а не някого другого. Лицето ѝ бе сковано. Когато заговори, гласът ѝ трепереше.

— Ти ме плашиш. Миришеш на живот. Миришеш на смърт. Миришеш неправилно. Исках да заповядам на стражите си да те унищожат в момента, в който те видях, но се боя, че ако ти поsegна, ме чака гибел. Тези тук могат да ме разсеят, но не и ти. Върви си и ме остави сама с мъката ми.

Бях изненадан. Бях очаквал всичко друго, но не и това. След целия този цирк с високомерието и жестокостта, тя открыто бе казала, че се страхува от мен. Що за луда бе тази жена?

— Не съм тук, за да те разсея — рекох аз спокойно. — Тук съм, за да ти дам утеша.

— Не търся утеша — отвърна ми Кралицата.

— Един ден ще потърсиш — заявих аз. — И аз ще съм тук, за да ти я дам. Помни ми думите.

От очите ѝ потекоха сълзи, тя се извърна и хукна нагоре по стълбите, подминавайки трона. Нозете ѝ я отведоха на площадката на върха и тя се скри. Стражите, дошли за индианеца, го поведоха подире ѝ. Аз застанах на пътя им, но той ме погледна и рече с благия си глас:

— Този човек не се бои. Може би този човек е търсил онази жена в мъглите.

Аз се отдръпнах под неодобрителния поглед на пазачите и ги оставил да го заведат към незнайната му участ. Гледах гърба на Кестейо, докато не се скри там, горе. Изведенъж всички зрители се разотидоха — десетките бели очи изчезнаха. Кханел си тръгна последен. Измери ме с поглед и процеди през зъби:

— Знаех си, че усетих нещо в онази мъгла.

— Гледай да не усетиш нещо между ребрата си — рекох му аз.

— Внимавай, страннико. Ще те държим под око.

— Каза слепият! — затапих го аз. Кханел изръмжа и тръгна нагоре, към покоите на господарката си. Когато изчезна от поглед, чух да се затваря шумно врата.

Въздъхнах и седнах на стълбите. Надя се свлече до мен и се облегна на рамото ми. Певицата също седна от другата ми страна и заплака. Старият Герго се оглеждаше наоколо, с ръце, сключени зад гърба. Не му личеше да е уплашен. Грим застана срещу мен и започна да бърше кръвта, която се бе приснала отгоре му.

— Кой си ти, Трубадур? — попита ме той.

— Мъж с мисия — отвърнах аз.

— Знаеш ли как да ни измъкнеш оттук? — продължи менестрелът.

— Не точно.

— Поясни.

— Знам как аз да се измъкна оттук.

Той се намръщи. Сабрина заплака още по-силно. Надя бе затворила очи и сякаш не следеше разговора ни. Герго все така разсеяно разглеждаше фигурите по пода и по стените.

— Името ѝ е Лемет — казах аз. — Била е прелъстена от един серафим и след това затворена тук. Предполагаше се, че никой не може да открие този дворец, но всички ние вече знаем, че това не е вярно.

Другото, което знам, е, че ако я прельстя, тя ще ми отвори адските двери.

— Хм — той потърка брадичката си. — И защо са ти проклетите адски двери?

— Нали ти казах — мисия.

— Добре тогава, ако аз я прельстя, ще ме освободи ли да си вървя? — попита Гrimелор.

— Не вярвам — отговорих му откровено аз. — Виж, Гrimелор, очаквах да открия една повехнала и самотна жена, а заварвам капризно девойче, обградено от гиганти с огромни мечове, които явно стават безпътни като духове, щом усетят заплаха.

— Щом се бои от теб, тя няма да те остави да я доближиш — намеси се внезапно Надя.

— Накарай я да се заинтригува, въпреки страха си — рече Гrimелор. — Бъди едновременно опасен и желан, влез под кожата ѝ, нека в сърцето ѝ започне борба. Ние ще ѝ доставим забава, за да оцелеем. Ти я накарай да се почувства добре заради самата нея.

— Утехата, която спомена — каза Надя. — Превърни я в неин копнеж!

— Не ми звучи никак лесно — отвърнах аз.

— И няма да е лесно, ала в това виждам единствения ни шанс — каза Гrimелор и сложи ръка на рамото ми. — Чуй ме, Трубадур, ти го каза — отегчим ли я, сме мъртви; заинтригуваме ли я, ще останем вечни пленници, докато не ѝ омръзнем. Ти си различен. Имам усещането, че ако успееш да влезеш в леглото ѝ, това би донесло спасение и на нас.

Изведнъж хлипането спря. Певицата се обрна към нас със зачервени и подути очи.

— Изнесете представление! Постановка! Създайте му образ, на който тя да се довери. Аз също ще участвам.

Аз погледнах към художника, който сякаш не беше много в час.

— Герго? С нас ли си?

Той отвърна на погледа ми, но не каза нищо. Просто тръгна с умерена крачка към изхода и повече не се обърна. Подозирах, че вече не е с всичкия си. Представление, значи. За Нейно Величество. Мислех си, че идвам да утеша зряла и самотна жена. Okаза се, че се налага да

съблазня капризна и жестока девойка, която изглеждаше на не повече от петнадесет. Тази част я бяха пропуснали и Баба Яга, и Кемюел.

ГЛАВА XIII

КОГАТО ПРЕЛЪСТИШ КРАЛИЦАТА НА ТЪГАТА

Използвах следващите часове, за да обиколя целия дворец. Надя непрестанно се влачеше подире ми и вече бях свикнал с присъствието ѝ. Имаше десетки коридори, галерии и стаи, истинска градина с леко посърнали, но все пак изглеждащи като живи, дървета и истинска кухненска част с всички екстри — пещи, дълги маси, големи корита за миене и стотици прибори и съдове. Навсякъде срещахме слугите на Кралицата — белооки мускулести мъжаги, носещи големи късове гола стомана и красиви безмълвни жени, които се разхождаха без свян и без бельо.

Забранените за нас зони бяха ограничени до три: вратата под стълбището, покоите на Кралицата и изходът от двореца. Навсякъде ме пресрещаха добре сложени стражи, които небрежно размахваха боздугани, брадви и ятагани, щом се приближавах към тях. Схванах намека от първия път, когато се бях опитал небрежно да заколя един от стражите — дори моите кинжали не успяха да го наранят. Той не отвърна на удара, но по изражението му бях разbral, че следващия път може и да не се подчини на заръката на господарката си.

Малко по-късно се бяхме оттеглили в най-голямата от отредените ни стаи. Една от слепите жени ни донесе храна. Открих, че макар и да не съм гладен, храненето се бе превърнало в част от живота ми, която не можех да пренебрегна дори в Долната земя. Бяха ни приготвили поднос, отрупан с печени меса, баница, плодове и какво ли още не. Другите ме гледаха за известно време невярващо как набивам с апетит и накрая се присъединиха към мен. Бяхме четириима — аз, Надя, Гrim и Сабрина. Унгарският художник се бе запилял някъде. Вече го бях отписал.

— Какъв е талантът ти, Трубадур? — попита ме Надя, облизвайки парченце сирене, което бе останало в ъгълчето на устата ѝ.

— Да убивам хора — отговорих аз.

Тя май се стресна, защото езикът ѝ бутна сиренцето, вместо да го придърпа и то падна надолу. Закачи се на гърдата ѝ и остана там.

— Освен това умея да свиря — допълних с пълна уста. — Оттам и прякорът ми.

— Макар и опитът ми с убиването на хора да е скромен — започна Гримелор, — не мисля, че това е нещо, с което си струва да се хвалиш.

— Аз не се хваля, а споделям факт.

— Що за хора сте били вие?! — възклика русокосата певица, която седеше по-настрани от нас. Тя бе изяла само една маслина и въртеше костилката между пътните си устни. Правеше впечатление, че не се радва на компанията ни, но я търпи поради липсата на подобра. Нито аз, нито менестрелът я задоволихме с отговор, което май я изнерви допълнително. Тя ни огледа намръщено, след това изплю костилката в краката ми, стана и излезе от стаята.

— Кифла — подхвърли Надя подире ѝ. Сабрина я стрелна с поглед, но не каза нищо.

— Какво? — попита Гримелор.

— Няма значение, аз я разбрах — рекох му и натиках в устата си тънък резен сушено месо, навит на руло. На майстора на меча, както се бе представил, му бяха чужди нашите съвременни изрази. Интересно, дали бяха имали аналог на нарицателното „кифла“ през Средновековието? Той изсумтя, избърса дългопръстите си ръце в кърпа и излезе по дирите на певицата.

— Не бива повече да се делим! — чух гласа му, щом вече бе отвън.

Не ми харесваше този тип. Бях разbral, че за разлика от мен, е бил странстващ музикант, живял през четиринадесети век. Бях планирал как ще утеша Лемет с музикалните си умения, стига да намерех подходящ инструмент, аeto, че отнякъде се бе пръкнал истински старовремски изпълнител, който да ме засенчи. Въпреки, че ми бе предложил подкрепата си, не исках да му се доверя, поне не и докато не узная каква е истинската му мотивация. Надя, от друга страна, ми се струваше доста по-безвредна, но и също толкова безполезна. Непрекъснатият ѝ интерес към мен и новият ѝ навик да ми се навира колкото се може по-близо бяха започнали да ме дразнят.

Говорейки за това, тя успешно приключваше с поредното парче баница, позволявайки на нови трохи сирене да се спуснат по брадичката ѝ и да попаднат върху блузата, само на два пръста разстояние от предишното.

— Боже мили, откога не бях яла баница! — възкликна тя, сякаш прочела мислите ми.

— Изтупай се, или всеки, когото срећнеш, ще разбере, че си яла баница със сирене — казах ѝ аз.

Тя огледа гърдите си и като че ли не видя нищо.

— Отпред, по блузата — рекох аз и понечих да ѝ покажа. В същия момент тя се изпъчи напред, питайки:

— Къде бе...

Е, поне, освен зърната ѝ, успях да забърша и белите трошици. Тя се изчерви, после мигновено се усмихна, а аз направих сконфузена физиономия.

— Без да искам... — тръгнах да обяснявам, но Надя сложи пръст на устните ми и се притисна в мен. Тъй като се бях облегнал на кушетката, нямаше накъде да отстъпя и този път опитът ѝ да ми се натрапи завърши успешно.

— И аз, без да искам! — усмихна ми се тя, само на сантиметри от лицето ми. Е, какво пък толкова, тя си е виновна — най-много да я убият не след дълго. Тъкмо се канех да се поддам и да погаля гърба ѝ, когато през вратата влетя Гримелор с думите:

— Трябва да видите това!

Той ни изгледа и поклати глава с възмущение, но после ни махна да го последваме. Аз избутах Надя, която сякаш наистина се засрами от тежкия поглед на музиканта, и тръгнах след него, тъй като, докато се изправя, той отново се бе озовал навън. Поведе ни с бърза крачка по коридора, после по стълбите спря в атриума с фонтана.

Кралицата бе там, седнала на ръба, и си играеше с пръските вода. Носеше къса бяла рокля, която се бе набрала около кръста ѝ. В нозете ѝ седеше Кестейо и тя бе обвила врата му с бедра. Огромният индианец носеше бяла роба, която покриваше повечето от тялото му. Погледът му се бе заковал някъде в стената. Очите му бяха станали млечнобели. Лемет го побутваше с крака, пръскаше лицето му и се кикотеше, а той не помръдваše. Тя ни забеляза и се усмихна. Не на мен, но поне на останалите.

— Привет, мои скъпи гости! — извика тя със звънкия си глас. — Виждате ли вашия приятел? Умира си за мен, не мога да го откъсна от себе си.

— Хей, Кестейо! — подвикна Надя. Той не отреагира.

— Какво му е? — попитах аз.

Тя се намуси за момент и потупа с показалец устните си, ала впоследствие реши, че може да сподели с мен.

— Опита се да ме задоволи и не успя — изрече спокойно Лемет.

— Аз не съм като всяка друга жена, тъмна сянко. Сега вашият приятел ще живее с последствията от провала си.

Естествено, с моя късмет, нямаше да е някоя лесна, я. Не ми хареса как изглеждаше индианецът. Ако преди се е чувстввал празен, то сега приличаше на куха черупка. По никакъв начин той не показваше, че ни вижда и чува. Каквото и да му бе причинила Кралицата в покоите си, бе нещо гадно.

— Искам да ме развеселите, скъпи мои — рече тя. — Очаквах нещо повече от вашия приятел, а той ме разочарова. Помогнете ми да се отърва от тъгата, която ми навява тази случка.

Може би това бе шансът ми да привлеча вниманието ѝ към себе си.

— Нека се опитам аз — рече появилият се изведнъж Герго.

Той пристъпи към Кралицата, поклони се и извади ръце пред тялото си. Не държеше нищо. Лемет се зарадва и запляска като малко дете. Фокуси ли щеше да прави, или какво? След идването му стана безпредметно да се опитам да се домогна до интереса ѝ.

Герго застана само на три крачки от нея и започна да рисува във въздуха. След ръката му оставаха цветни линии, подобни на неонови светлини, които след миг образуваха цели фигури. Стоях и гледах със зяпната уста как старчето създава образи от нищото — пространството около нас се изпълни с цветя, дървета и птици, треперещи като живи, а ушите ми издайнически започнаха да чуват чуруликане и вятър в листата. Кралицата го гледаше с интерес, бе престанала да си играе с фонтана, пръстите ѝ бяха заровени в косите на Кестейо.

Когато Герго приключи и се поклони, магията се отърси от нас и отново задишахме. Лемет се изправи, прекрачи през главата на индианеца и слезе от раменете му. Тя пристъпи между фигурите и прокара ръка през един трендафилов храст. Образът се разпадна на

ситен прах и се стопи във въздуха. Кралицата изсумтя и с няколко резки движения на ръцете си унищожи всичко, създадено от художника. Той я гледаше вцепенен и не смееше да продума.

— Красиво, красиво, но тъжно... — промълви тя. — Всичко това бе фалшиво, скъпи ми артисте. Аз искам да видя истински цветя, но не мога да напусна пределите на този дворец...

Очаквах отнякъде да се появи страж, който да направи Герго на кайма, но това не се случи. Вместо това художникът търти да бяга и за нас остана само звукът от отдалечаващите му се стъпки.

— Този човек твори красиво, ала творенията му са само илюзии — рече ни Кралицата.

— А какво би била една песен, след като е само думи? — попита Сабрина.

— Зависи, зависи... — каза замислено Кралицата и пристъпи към нея. Беше с близо една глава по-ниска от певицата, но всяка нейна стъпка, всеки жест намекваше, че тя държи властта. Лемет погали Сабрина по лицето с опакото на дланта си и прокара ръката си надолу по шията ѝ. Дланта ѝ се спусна по гърдите ѝ и тя сви пръсти около едната, карайки Сабрина да изохка.

— Песента, мила моя, може да стигне дълбоко. В думите има сила! Освен това — Лемет отпусна хватката си и пръстите ѝ тръгнаха надолу по корема на певицата — можеш да извършиш с дела онова, за което пееш.

Когато ръката на Кралицата се спусна под корема на Сабрина, втората отстъпи назад и се бълсна в стоящия зад нея Гримелор. Тя го погледна, очаквайки го да се отмести, но той поклати глава.

— Пей. Бъди себе си.

— Не мога да пея просто така... Трябва ми атмосфера, трябва ми да се подгответя, за да дам най-доброто от мен — отговори Сабрина, възвръщайки си донякъде самообладанието.

Тя дори отново изпъчи гърди и кръстоса ръце отпред.

— Ваше Величество, аз пея най-добре при намалена светлина, с публика, която се е настанила удобно, сервират се изтънчени напитки, а във въздуха ухаят възбуджащи аромати — рече тя на Лемет. — Ако искате да усетите изпълнението ми така както трябва, ще изпълните това мое желание.

Кралицата изпъна нервно ръце до тялото си и я изгледа, леко приведена напред. Чудех се дали в главата ѝ не се въртят остри брадви, докато накрая тя видимо не се успокои и не каза:

— Добре. Подготви гласа си. Ще те извикат, когато пригодят помещение за нуждите ти. Разочарован ли ме обаче, ще си платиш за наглостта!

Тя махна на Кестейо да я последва и той стана и послушно тръгна подире ѝ. В атриума останахме само ние четиридесета. Гrimelор потупа нежно певицата по ръката и се обърна към мен. Очаквах да ми каже нещо, не просто да ме зашлени. Аз се окопитих бързо и инстинктивно посегнах към кинжала си, ала той отстъпи назад, бърз като змия и ми рече:

— Очаквах нещо повече от теб. Защо не се намеси?

— Защо да се намесвам? Тя само ѝ се натискаше — отвърнах аз.

— Глупак! Натискала се е и с Кестейо, а виж го сега — един от тях! — продължи да ми се кара Гrimelор. — Всички разбрахме, че си специален, и че само чрез теб можем да напуснем това проклето място, но това не означава, че трябва да ни оставиш да мрем като мухи заради прищевките ѝ!

Все още се изкушавах да му забия един в мутрата или да му тегля ножа. Изненада ме Надя, която застана между нас с помирително вдигнати ръце. Тя бързо въртеше главата си тук към мен, ту към него, а длани ѝ се опряха в гърдите на всеки от нас.

— Не се карайте, това ще е пагубно за всички ни! — извика тя.

— Сабрина ни спечели време. Следващото изпитание ще бъде за нея. Може би по време на нейното изпълнение на Трубадур ще му се отвори възможност да съблазни Кралицата!

Почувствах се засрамен. Тези хора — т.e. души на умрели хора — наистина се бореха, за да оцелеят. Бяха попаднали в непозната и враждебна среда, над която нямаха никаква власт. Аз, за разлика от тях, бях информиран и подгответен, превъзхождах ги във всичко и държах животите им в ръцете си. Наистина ли просто щях да гледам как Кралицата се гаври със Сабрина? Какви ли мисли минаваха през главата ми в онзи момент? Срамувах ли се сега, защото тогава се бях възбудил, вместо да обмислям как да измъкна Сабрина от неудобната ситуация? Пукаше ли ми изобщо за тези хора, или те бяха просто средството ми да спечеля вниманието на властната пикла?

— Ще намеря цветя — рекох аз. — Това със сигурност ще я впечатли.

Не беше извинение. Не беше оправдание. Не им казах, че ме е грижа за тях.

— Откъде ще вземеш цветя? — попита ме Гимелор.

— Ще ги потърся извън двореца.

— Не можеш да напуснеш двореца, забранено е! — рече Надя.

— Той може. Вярвам му — успокои я мрачно менестрелът.

Сабрина най-после се намеси. Дойде при мен и хвана с двете си нежни длани десницата ми. Поднесе я към устните си и попита:

— Нали няма да ни изоставиш?

— Няма — отвърнах аз.

— Няма — потвърди и Гим. — За разлика от нас, той е дошъл тук с цел.

Очевидно нямаше да го накарам да ме хареса, каквото и да кажех. Той самият продължаваше да ме дразни със самата си същност. Трудно щяхме да мелим зърно заедно. Все пак Гимелор най-после каза една добра дума за мен.

— Поне си слушал внимателно. И аз мисля, че истински цветя биха я впечатлили.

Той отстъпи.

— Бъди бърз. Не сме сигурни колко време ще им е нужно, за да приключат с пожеланите от Сабрина приготовления.

Официалният път навън бе невъзможен. Големите врати бяха затворени и не видях никакъв механизъм, който да ми подскаже как да ги отворя. Стражите си бяха едно на ръка. За да се добера до света отвън, трябваше да съм находчив, упорит и изключително внимателен. Предстоеше ми да се въплътя в човека-паяк.

Стоях на една от терасите и оглеждах външните стени на двореца. На пръв поглед изглеждаше, че богатата орнаментация, статуите, прозорците и перфузите позволяват използването им за катерене. Достатъчно обаче ми се бе налагало да се катеря по скали, дървета и сгради, за да знам от опит, че придвижването напред-назад не е като изкачването нагоре. Фактът, че силите ми да манипулирам средата около мен бяха изчезнали в рамките на палата, както и желанието ми да остана незабелязан, създаваха допълнителни усложнения пред начинанието ми. Освен това основите на скалата,

върху която се издигаше дворецът, се губеха надолу в мрачната пропаст.

Първата част мина сравнително лесно — от дългата тераса се изкатерих по стената и стигнах до покрива на основната сграда. Вляво от мен бе стъкленият купол на тройната зала, а вдясно се издигаше голяма кула, в която, по мои изчисления, трябваше да се помещават покоите на кралицата. До момента бях забелязал трима стражи, успявайки да остана извън тяхното полезрение.

Подминах цветния купол в посока двете кули над входа. На два пъти ми се наложи да приклекна зад водоливници, за да не бъда забелязан от стражите. След покрива с купола ме очакваше спускане с петнадесетина метра, за да изляза на нова тераса. Тръгнах бавно надолу, опипвайки с върховете на ботушите си местата, където да стъпя. Градежът бе изключително изпипан, между камъните нямаше никакви удобни процепи — разчитах само на орнаментацията, която често бе прекалено плитка и не бе достатъчна опора за тежестта ми. Някъде на петия метър от ръба чух стъпки и под мен на терасата се появиха двама стражи. Единият носеше прав меч с широко острие, а другият бе нарамил късо копие. Уви, те застанаха точно под мен и се заприказваха.

— Мислиш ли, че тези ще оцелеят достатъчно дълго? — попита мъжът с копието.

— Единият е опасен. Стига да ми се отдаде възможност, ще му отсека главата. Кханел също му е взел мярката.

— Все още не съм го видял този. Дали може да ни нарани?

— Ако не внимаваме — да. Кралицата е усетила, че той носи оръжие.

— Оръжието не е достатъчно. И ние имаме оръжия! — възклика мъжът. — Защо господарката не го прокуди?

— Страх я е. Има нещо у този тип, което хем я привлича, хем я плаши. Тя го изчаква да се разкрие.

Дотук добре — разбрах, че имам шансове с Лемет. Щом бе любопитна към моята особа, половината битка вече бе спечелена. Тези двамата обаче се застояваха и това не бе по план. Нямаше как да се върна обратно нагоре, без да вдигна шум, а нямах и сили, да вися разчекнат като паяк, докато решат да си ходят. След като изминаха почти три минути, в които те просто мълчаха, а аз си висях над главите

им, прецених, че пределът на силите ми наближава или поне това твърдяха изтръпналите върхове на пръстите ми. Бе дошло време да рискувам. Бе дошло време да си опитам късмета.

Пуснах се. Прибрах ръце до тялото си. Сграбих дръжките на Близнаците. Обърнах се с лицето надолу. Стоварих се върху двамата, забивайки остриетата в тиловете им. Ударът в телата им обра инерцията и омекоти падането, но въпреки това болката изригна в лявото ми коляно, което се срещна със съвсем не омекотените плохи на терасата.

Вече бях пуснал оръжията си, които стърчаха от вратовете на жертвите им. Не бяха успели да се дематериализират, както и да го правеха. Този с меча бе умрял на място. Другият все още дишаше и ме гледаше невярващо, кръвта бликаше от раната и от устата му — все пак бях засегнал гърлото, макар и да не бях пресякъл гръбнака или артерията. Той залитна назад, аз сграбих копието и докато все още го стискаше с една ръка, го наклоних и натиснах с все сила върха му към мъжа. Острието се заби над ключицата му и проникна сантиметър навътре. Мъжът се свлече до стената, с една ръка се съпротивляваше и стискаше дръжката на копието, а с другата опипваше към стърчащия от тила му кинжал. Аз натиснах с цяло тяло и сантиметър по сантиметър плътта му пое целия връх на копието. От устата на стражата бликна силна вълна кръв и той се предаде.

Аз се отпуснах за миг на земята до него, разтривайки коляното и проклиняйки късмета си. Надзърнах навътре, откъдето бяха дошли — не се мяркаше никой. Изправих се на крака, а коляното ми веднага каза, че това е лоша идея и ме принуди отново да седна долу.

Изминаха още няколко мъчителни минути. Спомних си за онези трима несветници, които се готвеха за интимен концерт някъде там под мен. Ако се забавех още, имаше голяма вероятност да се издъннат и да умрат, а с тях може би умираха и шансовете ми да разтворя краката на Лемет. По дяволите, наистина мислех за тях като за средство. Искаше ми се да се трогна, да върша сега тези геройства, за да ги спася, да ме е грижа за единствените ми близки в тази откачена Долна земя, но не можех. Всичките ми близки в истинския свят бяха мъртви, всички — защото се бях грижил за тях, защото бях давал всичко от себе си, защото бях правил жертвии.

Сега от мен се искаше нова жертва — да стана, въпреки болките в коляното и да продължа напред по покривите и стените на проклетия дворец, за да премина някак си моста, без да ме видят и да се върна с цветя за шибаната Кралица на тъгата.

Заради кого го направих? Дали заради Диана, с чиято плът се гавреха демони? Дали заради Сабрина и компания, които разчитаха единствено на мен? Дали заради Лемет, която бе накарала кръвта ми да закипи от пръв поглед?

Краката ми ме отведоха към следващото препятствие, изтеглих се с ръце, после тръгнах, държейки се за перваза и подпирайки се с ходилата на стената, метър по метър, обикаляйки една от кулите над входа. Озовах се над портала. Погледнах надолу — стражите се мотаеха на тридесетина метра под мен. Започнах спускане. Коляното все така ме болеше, но аз геройски го игнорирах. Стигнах до един ланцет тъкмо когато каменоделието, което бях използвал като стълба, свърши. От горния ръб ме деляха около пет стъпки. Изпсувах под нос и се пуснах, след това сграбчих долния перваз на прозореца въпреки режещата болка в мишните ми. Нишата бе достатъчно просторна, за да се настаня за момент и да си взема гълтка въздух.

Нямах време за повече.

Спуснах се до терасата между кулите. Двадесет метра до моста и стражите там. Стоях, подпрял ръце на бойниците и преценявах следващия си ход. Около мен бяха поставени грубо издялани гаргойли, прилепили озъбени, с притихнали над гърбовете им криле. Чудех се дали някога тук вали, за да изпълнят ролята си на водоливници. И така, единият ми вариант щеше да е да се спусна покрай стражите и да тичам, колкото ми държат краката. Така обаче излизането ми от двореца не би останало в тайна и влизането ми повторно тук, щеше да се окаже още по-трудно. Оставаше ми само един вариант — спускане до самите основи на замъка и някак си да прекося моста незабелязан. По-рано бях успял да разсея мъглата по моста, за да огледам фасадата на двореца. Може би сега щях да успея да направя обратното.

С периферното си зрение забелязах движение вдясно — обърнах се мигновено — не, само камъннак. Тъкмо бях сложил крак на ръба, за да тръгна надолу, когато усещането за движение се повтори. Обърнах се за пореден път и този път се притесних. Статуята до мен се движеше. Разтърсваше глава, рамене, ръцете, подпрени на перилата

потреперваха. От гаргойла започна да се сипе сив прах и да оголва мускули. Той отръска глава и я обърна към мен. Лицето му бе грозна комбинация от зъби, гънки и огнени очи. От чутурата му стърчаха два кози рога и големи ветрилообразни уши. Тялото му бе мускулесто, силно; човекоподобно, но доста по-едро от моето.

Аз отстъпих назад, а гаргойльт, който не бе никаква статуя, се издигна над мен. Размахът на прилепоподобните му криле беше добър — не можеха да се мерят с Кемюеловите, но въпреки това впечатляваха. От гърлото му се носеше неопределено ръмжене, докато очите му ме оглеждаха. Съществото слезе от перилото и тръгна към мен, размахвайки заплашително ръцете си с дълги нокти. Намеренията му ми бяха ясни, затова реших да го изненадам — скочих към него, вместо да отстъпвам, и го пронизах в корема, след което се сниших, за да избегна свистящата му ръка и го ковнах в гърба. Гаргойльт тромаво се завъртя, пръскайки кръв. Така, не беше като белооките — дори и застрашен, оставаше материален.

Съществото размаха криле и се отлепи от земята. Гледайки го как се издига, сигурно за да ме атакува от въздуха, аз родих нова идея в главата си. Захапах единия кинжал, за да освободя ръка, засилих се към перилата, стъпих с крак и се отгласнах с все сила нагоре. Сграбчих чудовището, което все още набираше височина за краката и го придърпах обратно надолу. Макар и дългнесто и мускулесто, тялото му бе леко.

Гаргойльт се удари в пода, успя да ме одере по бицепса, но само толкова. Шибнах му един здрав юмрук в грозната мутра и го разконцентрирах. Обърнах го по корем, проврях ръце под крилете, сключих ги зад врата и бълснах още веднъж главата му в плочите. Единият рог се отчути и тупна встрани от нас. Все така придвижкайки главата отзад, аз обвих кръста му е нозе, стегнах ги и му рекох зад ухото през зъби:

— Лети, че иначе ще ти откъсна тавата! И само да си гъкнал!

Разумно или не, съществото май разбра какво се иска от него и размаха криле. Тромаво се издигнахме нагоре, залитайки ту наляво, ту надясно. Аз стисках здраво и се готвех да му покажа, че не се шегувам, ако опита да ме натресе в някая стена или да ме остьрже по покривите на кулите. Когато прецених, че сме достатъчно високо, му наредих да полети напред, отвъд моста.

Стражите бяха далеч под нас — дори да погледнеха нагоре, нямаше да ме различат на гърба му. За всеки случай аз придърпах мъглите — с удоволствие установих, че това е вече възможно — и те се скриха от погледа ми. Насочих импровизирания си транспорт към земята, щом оставихме моста зад гърба си. Съществото май изнемогваше под тежестта ми, но аз нямах милост към него. Извиках в ума си поляни, отрупани с цветя и не след дълго те изникнаха под нас. Огледах всякаакви представители на флората, докато не ми хрумна, че Кралицата на тъгата заслужава нещо символично. Визуализирах ги в ума си и те изникнаха под нас — цели полета с адониси. Накарах гаргойла да се спусне ниско над тях и му наредих:

— Бери!

Той измърмори нещо неодобрително, но аз порязах ухoto му с ножа в устата ми. Щеше да бере все пак. И така, грозното чудовище накъса с грубите си ръце десетки алени адонис и полетя обратно с огромен букет, притиснат към жилестите му гърди. Издигнахме се високо, много високо, за да се спуснем над покривите вертикално, далеч от белите очи.

Когато се озовахме над терасата, от която бях тръгнал, гаргойлът пусна цветята на земята и аз скочих от гърба му. Той се отгласна бързо от мен и се спря на безопасно разстояние, биейки с криле на място. Аз най-невъзмутимо започнах да събирам цветята и да се правя, че не може всеки момент да ми се метне на гърба. Когато най-после приключих и държах аления букет в ръце, погледнах към чудовището.

— За господарката ти са — рекох му. — Благодаря ти, че ми помогна да ги набера.

То изфуча яростно и се издигна, след което полетя обратно към парапета си. Огледах се — нямаше никого. Забързах обратно към спътниците си с надеждата, че не съм изпуснал концерта.

Нямаше ги в стаята, в която ги бях оставил. Докато се чудех къде да ги търся, се появи една от мълчаливите жени. Тя протегна ръка към мен и аз я поех. Жената ме поведе по коридорите и когато стигнахме до поредната затворена врата, ме пусна. Почука и вратата се открехна. Аз ѝ кимнах в знак на благодарност и тя ми се усмихна. Извадих едно цвете от букета и ѝ го подадох. Тя го поглеждаше с видимо вълнение, после изведнъж повдигна брадичка към мен, затвори очи и издаде устни напред. Бях дошъл за Кралицата, но изпитах симпатия към тази

мълчалива жена. Никой не беше казал, че нямам право да целувам слугините ѝ. Допрях устни до нейните и ѝ дадох целувката, която желаеше. Миг по-късно жената се отдалечаваше с бързи крачки, а аз стоях като ударен с чук. Вече ми бе ясно защо мълчи. Нямаше език. И както подозирах, едва ли бе единствената. Отговор на въпроса „защо“ навярно можеше да ми даде само Лемет. Поех си дълбоко въздух и влязох.

Тази зала бе далеч по-малка от тронната. Таванът бе по-нисък и нямаше прозорци. Подът бе с лъскави черни плохи, които отразяваха треперещите пламъчета на свещите като водна повърхност. Покрай стените бяха наредени големи меки дивани с виолетов десен. Пред тях стояха малки кръгли масички, върху които бяха поставени тънки стъклени чаши и малки тумбести свещи с различни цветове, от които се разнасяха тежки аромати. Единствената светлина идваше от двадесетината свещички.

Гrim седеше вляво и държеше с дългите си пръсти полупълна чаша. Кимна ми, щом влязох. Надя се бе свила, с крака под дупето си недалеч от него и ме гледаше с почуда. Сабрина стоеше в центъра на стаята. Лъскавата ѝ зелена рокля блестеше като мокра змийска кожа.

Кралицата се бе разположила на отсрещния край. Тя бе полегнала на дивана. В сумрака трудно можех да различа цвета на одеждата ѝ и после разбрах защо — беше прозрачна. Подобна на черна нощница, но неприкриваща нищо от нея. Аз онемял опипвах с очи стройното ѝ тяло, почти забравил за букета в скута ми. Гъстите коси на Лемет покриваха едва едното ѝ рамо и лявата гърда — всичко останало бе на показ. Тя се изправи при влизането ми и ме покани с показалец.

— Закъсняваш, Трубадур, но този път ще ти прости!

Аз се поклоних и пристъпих напред.

— Сабрина тъкмо ни изпя любимата си песен за несподелената любов — продължи Кралицата. — Изпусна я, но ще имаш възможността да чуеш следващата.

— С удоволствие — рекох аз, без изобщо да отделям очи от нея.

— Какво е това в ръцете ти? — попита ме Лемет.

— Цветя, Ваше Величество. Кървавочервени адониси. За Вас, от покорния ви поклонник! — отговорих ѝ аз и продължих напред. Коленичих пред нея, насилих се да склоня поглед от слабините ѝ и поставил пред тях букета. Лемет ахна и зарови ръце в цветята,

подхвърли ги във въздуха и те се изсипаха връз нея. С усмивка взе едно и го поднесе под носа си, вдишвайки аромата му.

— Истински са, о, истински са! — възклика тя невярващо.

— Специално за Ваше Величество — рекох скромно аз.

Тя пусна цвета и хвана с ръце главата ми, обръщайки лицето ми към нейното. По дяволите, защо бе толкова красива! За пръв път обаче я виждах искрено усмихната.

— Странна птица си ти, Трубадур — промълви тя. — Щом те видя, се разтрепервам, но в същото време искам и да узная повече за теб. Кажи ми, Трубадур, защо си тук?

— Само и единствено защото желая Ваше Височество — отвърнах аз.

— Ах ти, ласкател! — тя се засмя и бутна главата ми встрани. — Цветята са прекрасни, мили мой, но това е часът на Сабрина. Не засенчвай блясъка ѝ!

Аз се усмихнах и се изправих. Трябваше да си избера да седна вляво при Грим или вдясно при Надя. Предположих, че гимнастичката няма да ми налети тук, пред очите на Кралицата, затова се настаних до нея. Грим и без това не го харесвах. Взех една чашите — оказа се сладко червено вино.

Сабрина ме изчака, след това отпи глътка от чашата си и я остави отново на масичката пред менестрела. Застана пред нас, поклони се на Кралицата и обяви:

— Следващата песен е за любовта, намерена навреме. Споделената любов, която не е първа, но е последна.

И запя.

Бях чувал тази песен и преди, но не и изпълнена от Сабрина. Не беше нейна — знаех чия е — ала усещането бе съвсем друго. Сабрина пееше за мен, за неуспешните ми опити в любовта, за разочарованията, за болката и за загубата. Докато я слушах, пред взора ми се появи Лаура с грижовния си поглед, Ирина с младежката си усмивка, Диана с нетърпеливите си да ме целунат устни, Ива и канещо пърхащите ѝ клепки, а накрая и Джехане, момичето-очи, чието лице така и не бях видял на светло в миналото. Исках да задържа всяка от тях, но те се стапяха във въздуха една след друга.

Погледнах към Лемет, която сякаш бе изпаднала в транс. Беше ли разбрала, беше ли усетила, че нейният тъмничар е мъртъв? Щеше ли

да тъжи за него? Тя имаше всичко и нищо — красота, която никой не може да заобича и власт над кухи черепи. Само аз можех да ѝ дам утеша, аз и никой друг. Дори и Гримелор да се окажеше по-добър от мен, да я прельсти, да я има, само аз можех да ѝ дам, освен да взема.

В края на песента, привлечен от мамещия ѝ лик, аз пристъпих напред, прошепнах в ухото на Сабрина името на песента, която исках да чуя и подадох ръка на Лемет. Тя се изненада, после разбра и сложи ръчичката си в дланта ми. Аз ѝ помогнах да стане, деликатно я придърпах и сложих другата на кръста ѝ. Сабрина отново запя и ние се понесохме бавно в танц. Едва ли някога Лемет бе танцуvalа така, но босите ѝ нозе напипаха верния ритъм още с първите стъпки. В началото тя ме гледаше изпитателно от долу нагоре, после се отпусна в ръцете ми, тялото ѝ се притисна в моето, остави само стройните си крака да се движат и облегна глава на гърдите ми.

Когато гласът на Сабрина замъркна, аз единствен чух тихите думи на Лемет:

— Страх ме е да те имам, Трубадур. Ти си всичко, което съм чакала толкова дълго. Страх ме е, че станеш ли мой, ще те изгубя.

Преди да ѝ отговоря, тя се надигна на пръсти и ме целуна бързо, след което отстъпи назад. Седна на ложето си, събра колене и облегна брадичката си на тях.

— Мила ми Сабрина, гласът ти е ангелски. Няма да те мъча повече — рече Лемет. — Ще ми попееш още някой друг път. Тъгата ми днес бе победена.

— Радвам се, че успях да доставя удоволствие на Ваше Величество! — отвърна певицата и направи реверанс.

— Ела! — рече Лемет и когато Сабрина застана пред нея, Кралицата взе едно цвете с по-къса дръжка и го пъхна в деколтето ѝ, в гънката между гърдите, така че само цветчето да остане да краси бюста ѝ. — Носѝ това с гордост. Заслужи си го!

Певицата отново пламенно благодари и отстъпи към Гримелор. Лемет откъсна един от цветовете и го забоде над ухото си. След това се обърна към нас:

— Имах други планове, но вие сте различни. Сабрина... твоите песни докоснаха нещо в мен. Може би не съм обречена на вечна тъга. Трубадур... не знам, какво да те правя. Оставете ме сама, трябва да взема решение!

Ние вкупом станахме и се поклонихме, после веднага напуснахме стаята. Когато се отдалечихме достатъчно, Надя изведенъж ми се хвърли на врата и ме разцелува.

— Ти си невероятен, още малко и е твоя! — радостно сподели тя. Поне този път Грим не ни гледаше с отвращение.

— Не знам как успя да набавиш цветята, но те постигнаха целта си — рече той. — Бъди внимателен! Настроението ѝ е тъй променливо, че и най-малкото нещо може да обърне везните.

— Благодарете не на мен, а на Сабрина — казах им аз. — Ако не бе прекрасното ѝ изпълнение, Кралицата никога нямаше да се размекне.

— Благодаря ти за мнението, Трубадур — отвърна тя, леко изчервена. — Ала ако беше закъснял още малко, нямаше да успеем. Щях да се пръсна от напрежение. Твоята поява ми даде увереност.

— Трябва да знаете нещо — рекох аз, сменяйки темата. — Преди да вляза, целунах една от безмълвните жени...

— Какво?! — възклика Надя. — Нали беше дошъл заради Кралицата? Нали затова не искаше да целунеш мен, а сега налиташ на служините?

Тя ме удари с юмрук в гърдите, понечи да го направи пак, но аз стиснах ръката ѝ.

— Жената беше без език — казах им аз. — Установих го по възможно най-неочаквания начин, но мога да ви уверя, че по-голямата част от езика ѝ липсваше.

— Значи ли това, че и останалите са с отрязани езици? — попита ме Гримелор.

— Вероятно да. Нито една от тях не обели и дума досега, а срещнахме поне пет различни — отговорих аз.

— Защо са им отрязали езиците? Какво ли не бива да ни кажат? — разсъждаваше на глас менестрелът.

— Стражите са свободни да говорят, но те изпълняват различна функция.

— Но са слепи.

— Какво не трябва да видят?

— Отново ме ужасявате с приказките си! — намеси се Сабрина.

— Току-що преминахме заедно през изключително тежко изпитание, искам да си поема дъх!

Вече бяхме в общата ни голяма стая. На масата ни очакваше нов поднос, отрупан с храна, както ѝ няколко гарафи с тъмни и светли течности. Сабрина се зарадва особено при вида на вторите. Бързо грабна една чаша, повдигна запушалката на стъклото с най-тъмночервената течност, помириса я и след това си наля догоре.

— Да пием, приятели, за нашето оцеляване! Да пием за талантите, които притежаваме!

Тя наля едно от същото за Гримелор и му го подаде, като не пропусна да докосне нежно ръката му. Той се усмихна топло и пое чашата. Аз си сипах от по-светла бутилка, поне на мириз ми приличаше на траминер. Надя, естествено, поискава като моето.

Вдигнахме чаши и ги срещнахме със звън, след това пихме до дъно. Наистина бях успял да се реванширам пред тях, макар и вътрешно да се уверявах, че изобщо не ми пуча дали ще оцелеят, или не. Надя вдигна нов тост:

— За Трубадур, прельстителят на Кралицата на тъгата!

Отново пихме. Не знаехме кога Лемет ще ни призове отново, за да я разтушим, но засега се бяхме справили добре — заслужавахме миг за почивка. Храната ми се стори по-вкусна от предния път, а на виното по нищо не му личеше, че е от Долната земя — изливаше се в гърлото ми като божествен нектар. Всички сякаш бяхме забравили за положението ни, за това, че сме затворници и че животите ни зависят от волята на една разглезена и самотна девойка.

Гrim се смееше с глас на шегите на Сабрина, двамата пиеха от чашите си с кръстосани ръце и въобще — приличаха на мъж и жена, между които преминава онази особена искра. Той дори ѝ изпя някаква средновековна песен, акомпанирайки си на въображаема китара. Гласът му беше много по-плътен и melodичен от моя, глас на изпълнител. Може би галех струните по-умело от него, но никога нямаше да ми се отдава да пея толкова добре. Не можехме да го скрием — надеждата, че сме на прав път, ни бе изпълнила с увереност и ние отново бяхме пълнокръвни и цветни хора, а не просто изгубени в Долната земя скитащи сенки.

Аз самият бях почнал да понасям по-леко присъствието на дребничката гимнастичка и вече дори не я режех, докато ми дърдори разни неща. Смехът ѝ се оказа звънък и приятен за ухoto, а аз винаги съм харесвал това у жените, които го имат. Сигурно под влиянието на

виното, тя се нае да ни демонстрира сложни йога пози. Някои от тях изглеждаха направо невъзможни, сякаш невидима сила бе разкъсала тялото й на части и после го бе подредила по нов начин. Аз възторжено я аплодирах, а Гримелор дори се опита да пресъздаде едно от движенията и си удари главата в масата, което стана повод за още смях.

Постепенно певицата я налегна умора, тя се отпусна назад в прегръдките на Гримелор и затвори очи. Той погали косите ѝ, след това остави чашата си, кимна ни и вдигна Сабрина на ръце, все едно бе дете.

— Может би е време да поспим — рече той. — Лека нощ.

Високият чернокос мъж излезе от стаята и понесе унасящата се в сън певица към съседното помещение. Ние с Надя останахме седнали на дивана.

Изведнъж само двамата, вече не ни беше смешно. Мълчахме и не знаехме какво да си кажем. Тогава Надя стана, духовна свещите една по една и се върна при мен в мрака. Сложи длани на раменете ми и седна в скута ми. Усетих топлия ѝ дъх, а след това и устните, които срещнаха моите. Трябваше и този път да я отблъсна, защото знаех, че всяка целувка през живота ми бе жестоко наказвана. В главата ми се бе загнездила Лемет с нейната прозрачна роба и наистина я желаех. В мен се притискаше обаче истинско и също красиво женско тяло, влажни и топли целувки обсипваха врата ми. Не биваше да си го позволявам, но го сторих — пръстите ми напипаха малките ѝ гърди под потника, издърпаха презрамките и позволиха на зърната ѝ да се вирнат настръхнали срещу мен. За останалото всеки може да се досети.

Тя се бе отпуснала върху мен и като че ли дремеше. Аз все така си седях, с ръце върху голото ѝ дупе. Не съжалявах за нито една секунда —ексът си бешеекс отвсякъде. По челото ми се стичаше капка пот, но не исках да вдигам ръцете си, за да я забърша — така си им беше добре.

Изведнъж чух стъпки и вратата се отвори с трясък. В стаята нахлуха Лемет и Кханел, следвани от Герго. Мъжете носеха свещници. Очите на Лемет се разтвориха широко, щом ни видя, а устните ѝ се свиха.

— Ето, Ваше Величество, ето го истинският Трубадур! — извика белобрadiят унгарец. — Кълнеше се, че ви желае, немееше пред

красотата ви, поднесе ви цветя — и щом остана извън взора ви, се нахвърли на първата срещната!

— Ваше Вели... — започнах аз, но тя ме прекъсна с пронизителен вик:

— Млъкни!

Бе свила юмруци и кокалчетата на пръстите й побеляваха. Дъхът й се участи, ноздрите й започнаха да се разтварят по-широко с всяко вдишване. Тя удари с юмрук по вратата и ударът изкънтя из притихналите коридори.

— Лъжец, всички сте просто лъжци! — изрече Лемет, задъхвайки се. — Бях повярвала, че сте различни!

— Ваше Величество, мога да обясня... — опитах отново аз, но тя вдигна ръка, за да ме скрие от очите си с длан и извърна лице.

— Не биваше да изневерявам на себе си! — рече Лемет, без да се обръща към никого от нас. — Кханел, доведете ми певицата. Със сладкия си глас тя заслужи вниманието ми.

Аз избутах ошашавената Надя на дивана до мен и се изправих, придърпвайки панталоните си. Уви, ако уменията ми да си създавам дрехи не бяха изчезнали в двореца, щеше да стане далеч по-бързо и лесно. Кханел понечи да застане между мен и Кралицата, но аз го изгледах с насмешка.

— Мислиш ли, че имаш някакви шансове? — попитах го и вдигнах един от кинжалите пред очите си.

— Остави го, Кханел — рече Кралицата и сложи ръка на рамото му. — Докато силата ми е с теб, той не ще успее да те нарани. Не си струва риска. Върви за певицата. Искам я сега!

Кханел изръмжа и се отдръпна.

— Стига с тази игра, Лемет — рекох аз.

Тя сякаш потрепери. Погледна ме не толкова с яд, колкото с подозрение.

— Откъде знаеш това име?

— От Кемюел — отвърнах аз. — Каза ми го, преди да го убия. Кемюел, твойт възлюбен серафим, умря от моята ръка. Дай ми това, което искам, и ще си свободна да напуснеш този затвор.

Беше ми писнало от игри. Бях се провалил в ролята си на прельстител. Свалих картите на масата. Да видим какво щеше да ми отвърне пиклата. Тя обаче се засмя и потупа с пръст слепоочието си.

— Нищо не знаеш ти, Трубадур, нищо. Махни се от очите ми, преди да съм се ядосала.

Аз сграбчих ръцете ѝ и я придърпах към себе си. Тя ахна, но не изгуби самообладание.

— Знам какво търсиш, но няма да го намериш насила! — усмихна ми се победоносно Кралицата. — Онзи глупак не ти ли каза и това? Опитай, ако искаш, обладай ме още тук и сега, на дивана до тази курва! Но вярвай ми, не ще получиш онова, което си очаквал!

— Дай ми го и ще си вървя, ще те оставя на мира! — извиках аз, усещайки, че губя позициите си.

— Ха! Глупак! Можеш с векове да обикаляш залите ми, да се сдушаваш с пленниците ми, да ги чукаш, ако искаш, но няма да получиш онова, докато аз не реша! — отвърна Лемет. — Искам да те видя как се молиш, как пълзиш като гнида, как си готов да изпълниш от отчаяние всяка моя прищявка!

— Никога! — рекох аз твърдо.

— Никога ли? — тя се изсмя злобно. — Хайде, Трубадур, вземи ножа си и разпори корема на тази уличница. Ако го направиш, може и да ти се отдам доброволно и да си вземеш твоето!

Аз извъртях глава към Надя, която изпища, щом срещу погледа ми. За момент бях наистина готов да го сторя, но после осъзнах, че Лемет си играе с мен. Неее, трябваше да има и друг начин — нямаше да се превърна в шут на проклетата Кралица.

Пуснах я и тя пооправи полите на синята си рокля.

— Пука ти, значи, за нея? — попита ме Лемет. — Скоро ще дойде и нейният ред, Трубадур, да видим тогава на какво ще си готов. Сега ме извинете — очакват ме! Герго, след мен!

Тя мина през прага и излезе. Художникът, без дори да погледне към нас, пристъпи след нея. Той прекрачи с левия си крак и замръзна. Кралицата се извърна, усетила, че нещо не е наред и процеди през зъби:

— Проклет да си...

Вратата се тресна от само себе си и ме принуди да отстъпя. Аз оставил оцъкления Герго да се свлече на пода и избърсах окървавеното острие в белоснежната му брада. Той поне не бе под магическата ѝ закрила.

Побутнах вратата, но тя не помръдваше. Вероятно бе затворена с магия. Надя се бе свила на дивана и вече хлипаше.

— Извинявай, извинявай, ако знаех...

— Млъкни — отсякох аз. Тя ме послуша.

Седнах до нея и зарових пръсти в косите си, доколкото ги имах. Нещата невинаги се развиваха така, както бях планирал. Още от годините при Яред, бях свикнал да предвиждам различни версии на онова, което можеше да се случи. Тук бях заложил всичко на един сценарий и се бях издънил. Пропусках нещо, а не биваше. Баба Яга не бе скрила нищо от мен, значи историята се заплиташе някъде другаде. Кемюел се опита всячески да ме спре, та той вярваше, че е достатъчно само да почукам на вратата на Кралицата, за да падне тя в обятията ми. Това, което бях заварил тук, не съвпадаше с хоризонта на очакване, създаден ми от тях двамата. Каквото и да ми убягваше, трябваше да го открия възможно най-бързо.

Вратата се отвори рязко и на прага застана Гrimелор. Бе само по панталони, гол до кръста, разкривайки множество белези по стройното си тяло. Косата му бе разрошена, а погледът — див. Той хвърли бърз поглед към Герго, след това пристъпи към мен.

— Какво се оплеска? Защо отведоха Сабрина?

— Аз съм виновен — рекох.

— Естествено, че ти ще си виновен!!! — изкрештя Гrimелор. — Тръгвай веднага, трябва да я открием!

— Да вървим в покоите на Кралицата — съгласих се аз. Нямах желание да споря с него.

— Ами аз? — попита жално Надя.

— Какво ти... — отвърнах аз навъсено. — Идвай с нас.

— Но... клинът ми... — тя погледна надолу към ръцете си, които бе сложила между бедрата си. — Ти го скъса, как да ходя така?!

— По дяволите клина ти! — избухнах аз. — Ще ходиш така, както ходят всички проклети жени тук! Идваш или не?!

— Идвам, идвам...

Тя стана, опитвайки се да скрие голотата си от Гrimелор, който я гледаше яростно.

— Знаех си, че не биваше да ви оставям вас двамата! Защо изобщо ви се доверих! — рече повече на себе си менестрелът.

— Като си знаел, да не си си бил лягал със Сабрина! — отвърнах му аз. — Странното станало! Нека се опитаме да намалим злината!

— Глупак! — рече през зъби Гимелор и ни поведе с бърз ход.

По пътя си не срещнахме никого. Влязохме в притихналата тронна зала и се спряхме на входа. Галериите гъмжаха от наблюдатели — десетки мъже и жени, може би всичките слуги на Лемет бяха тук. Тя самата стоеше изправена в основата на стълбището. Сабрина бе паднала на колене до нея, а Кралицата бе обхванала с пръсти брадичката ѝ и разглеждаше лицето ѝ. Щом се появихме, Лемет се обърна към нас.

— Какво желаете?

— Нея — отвърна Гим и пристъпи напред.

— Тя е моя.

— Смирено ви моля, Ваше Височество! — Гимелор падна на коляно пред нея. — Ще разменя живота си срещу нейния.

— Ха-ха-ха-ха! — изсмя се Кралицата. — Любов ли е това? Виждаш ли, Трубадур, какво е любовта? Не да обещаваш на една и да мърсуваш с друга! Обичаш ли я, менестреле?

— Обикнах я, Ваше Величество — отвърна Гим, без да вдига глава. — Познавам я от скоро, но тя не е чужда на сърцето ми. Имайте милост.

Кралицата отново се извърна към мен. Триумфът струеше от студения ѝ поглед.

— Ще ти дам възможност, менестреле. Този, който стои до теб, също претендира, че е музикант. Твърди още, че покорява женските сърца. Помниш ли? Също като теб. Видях ви колко сте умели с жените, и двамата. За музиката ви не копнея... задръжте си я. Остана само едно, мили мои, в които и двамата да сте добри...

Гимелор се извърна към мен и ме прониза с черните си очи. *Не, глупако, не, тя те манипулира!* Ала той бе сляп за истината и глух за думите ми. Любовта му към Сабрина бе разпалила омразата му към мен.

— Дайте ми меч! — изкрештя той.

— Меч! — заповяда Кралицата на тъгата.

Откъм левия балкон блесна стомана и в нозете на Гимелор издрънча дълъг двуостър меч. Той сключи пръсти около ръкохватката му и се изправи. Размаха го около себе си, за да усети тежестта му.

Острието описа смъртоносни фигури във въздуха, много по-истински от онези, създадени от Герго. Няколко секунди ми бяха достатъчни, за да преценя, че менестрелът не се е хвалил напразно с уменията си. Пред мен стоеше истински дуелист.

— Убий Трубадур и двамата с изгората ти сте свободни да си вървите — рече Кралицата. Е, това бе наистина подло. Избутах Надя на страна, за да са свободни ръцете ми и извадих своите оръжия.

— Не я слушай, Грим — опитах се да го разубедя, макар че погледът му бе красноречив. — Тя си играе с нас. Затворена е тук от цяла вечност и играта с чужди съдби е единственото ѝ развлечение.

— С какво си по-различен ти? — отвърна ми менестрелът, посочвайки ме с меча. — Имаш сили, с които ние не можем да се похвалим и се държиш с нас, все едно сме просто част от плана ти да я прельстиш!

Естествено, че имаше основание да смята така — бях му дал повод неведнъж. Как обаче да го убедя, че аз съм по-малкото зло? Не исках да се бия с него, особено на живот и смърт, но ми се налагаше. Моята дума срещу тази на Кралицата — тя му даваше всичко, от което имаше нужда, а аз дори не обещавах.

— Тя не е никаква кралица, Грим, просто един вампир заточен завинаги в този дворец! — опитах нов подход. — Сукуб, който смуче жертвите си без дори да ги докосва. Омаяла е те и е замъглила преценката ти! Прогледни, по дяволите, и престани да правиш глупости!

Той тръсна глава и изръмжа. За миг върхът на меча увисна към пода. В този миг Лемет стисна силно Сабрина и певицата изстена.

— Не ме карай да размисля, менестреле! — извика Кралицата. — Убий го!

Гримелор се огледа, с изопнато лице и подивял поглед, след което вдигна меча и пристъпи към мен. Дотук с приказките. Той замахна към мен, аз посрещнах удара с кинжал и отстъпих встрани от траекторията му, след което отново увеличих дистанцията помежду ни. Грим атакува отново, при това изключително умело — само фактът, че размахвах две оръжия ми помогна да отразя всичките му атаки, без да пострадам. Той зае нова нападателна поза на няколко крачки от мен.

— Последен шанс да размислиш, Гримелор — промълвих аз така тихо, че само той да ме чуе.

— Късно е вече за размисъл — отвърна глухо той и направи крачка напред. Мечът му отклони безупречно полетелия към него Близнак, а шията му пое меко втория. Гrimелорахна и поsegна към ущелилото го острие. Аз се стрелнах към него, сграбих дръжката, изтеглих със завъртане кинжала и застанах зад гърба му. Кръвта бликна със звук на въздишка и пръстите на Гrimелор се вцепениха. Мечът издрънча тъжно на плочките. Аз сложих ръка на рамото на високия мъж и със съвсем леко побутване го накарах да падне на колене. С последни сили той извърна глава и погледна към Сабрина.

Певицата изкреша отчаяно, когато тялото му се стовари по очи на пода. Поиска да се хвърли отгоре му, но ръката на Кралицата я задържа като окови. Лемет ме изгледа студено как прибирам другия си кинжал, след което задърпа Сабрина нагоре по стълбите. Жената крещеше и се дърпаше, но крехката на вид девойка бе увила дългите руси коси около ръката си и я теглеше без никаква милост.

Аз понечих да ги последвам, но отвсякъде се спуснаха стражи и ми дадоха да разбера, че нямам работа в покоите на господарката им. Не бях чак толкова умел, че да надвия в открыти бой две дузини здравеняци, които освен това пропускаха попаденията ми, ставайки безплътни. Бях изгубил поредния рунд срещу Кралицата на тъгата.

ГЛАВА XIV

КОГАТО СПАСИШ КРАЛИЦАТА НА ТЪГАТА

— Не мога да повярвам, че го уби, просто така, за една секунда — промълви Надя.

Десетина минути след като бях разпорил гърлото на Гримелор двамата седяхме в атриума, опрели гръб в коритото на фонтана. Малко преди това бях мяндал Кестейо — страният индианец ни подмина, без да ни обърне внимание, сякаш не само зениците му бяха изтрити, но и разсъдъкът. Вървеше, подобно на зомби, тръгнал да изпълнява задача, за която само той си знаеше.

— Свиквай с мисълта, че съм убиец — отвърнах троснато аз. — Колко пъти трябва да ти го кажа, за да го проумееш?

— Защо си толкова лош с мен? — попита тя тъжно.

— Лош съм с всички, не се чувствай специална — отговорих аз със същия тон. — Не съм те молил да се влачиш навсякъде подире ми. Виждаш ли защо? Хората около мен мрат като мухи.

Тя нямаше какво да отговори. Затвори очи и скри лицето си в шепи. И да плачеше, уж скрито от мен, ми бе все тая. Симпатиите и добротата ми към жените ме бяха довели до тук. Проклятие, бях се справил с какви ли не трудности, а някаква си малка пикла ме разиграваше като шут. Трябваше да има слабо място, трябваше да има нещо, което пропускам...

Писъкът прониза тишината. Познавах този глас — беше Сабrina. Скочих на крака и се втурнах напред. Влизайки в тронната зала, едва не се сблъсках с певицата. Тя вървеше, поклащајки се, и притискаше с ръце устата си. Между пръстите ѝ се стичаше кръв и капеше по голите ѝ гърди. Огледах я за миг — нямаше никакви други рани. Роклята ѝ бе останала вероятно в покоите на Лемет.

Аз я хванах за раменете и я попитах какво се е случило. Тя ме гледаше като обезумяла и не продумваше. Стиснах ръцете ѝ и ги отдръпнах встрани въпреки съпротива ѝ. Кръвта течеше между устните ѝ. През сълзи, тя отвори уста, която бе пълна с кръв и аз видях

причината за нея — част от езика на Сабрина липсваше. Сабрина се опита да ми каже нещо, но от устата ѝ излезе само нечленоразделно ломотене.

— Всичко ще бъде наред, успокой се — рекох ѝ аз, все едно наистина го мислех, а Сабрина се отскубна от мен и се затича към атриума.

Жестокостта на Лемет не бе случайна; време бе да разбера какво крие, ако ще и през труповете на десетки стражи.

Изкачих бялото стълбище бързо и решително, без никой да застане на пътя ми. Минах през арката, която водеше до още една поредица от стъпала и отворена врата накрая. Отвъд прага трептяха сенки.

Пристигах в покоите на Кралицата на тъгата. Помещението бе само едно, просторно и високо. Имаше голямо легло, кът с разхвърляни меки възглавници, малък кръгъл басейн, масичка с метални крака и излез към тераса. Заварих Лемет да влиза в басейна. Беше съвсем гола, кестенявите ѝ коси едва покриваха раменете ѝ. Встрани стоеше една от безмълвните жени с голяма бяла кърпа в ръце.

Лемет се извърна към мен.

— Какво търсиш тук? — попита ме тя рязко.

Аз я огледах — прекрасна и недостъпна — и се обърнах. Краката ми ме отведоха извън тази проклета стая. Само с един поглед бях прозрял, че прельствяването на Лемет бе не само трудно, но и опасно. Как разбрах ли? Цялата бе в кръв, от пъпа, до коленете. И можех да се обзаложа, че нито капка не бе нейната.

Открих Кестейо да стои като истукан на един балкон. Без да го попитам дори, повдигнах снежнобялата му роба. Между краката му висяха само тестисите — от члена му не бе останало почти нищо. Можех да се обзаложа, че по същия начин изглеждаха под препаските си всички белооки мъже в двореца. Досетил се бях и къде са изчезнали езиците на жените. Кралицата не бе просто жестоко и капризно момиче. Тя бе чудовище.

Надя ме срещна отново в атриума и се хвърли на врата ми, цялата в сълзи. Вървяла била след Сабрина, която за миг не ѝ обърнала внимание, последвала я до една от терасите и пред очите ѝ певицата се хвърлила през бойниците. Когато Надя изтичала до ръба и погледнала отвъд, тялото вече се изгубвало далеч долу в бездънната пропаст.

— Останахме само ние, разбираш ли, Трубадур, само ние! — крещеше тя в ухото ми.

Аз си позволих да я прегърна — но не за да я утеша, направих го по навик.

— Аз ще съм следващата, усещам го! — продължаваше тя. — Моля те, не ме оставяй да умра! Моля те, ти си моят спасител!

Едната ми ръка механично галеше гърба ѝ, а другата — косите. Мъжете — скопени. Жените — с откъснати езици. В слабините на Лемет имаше нещо повече от това, което можеше да се види. Нещо дълбоко, скрито и хищно...

— Не искам да умра, Трубадур, не искам! — хленчеше Надя. — Не затваряй тази врата пред мен, спаси ме!

Врата. Затворена врата. Спомних си за първата затворена врата в този дворец.

— Замълчи — рекох аз и я погледнах в очите. — Трябва да проверя нещо.

Изминах същия път както тогава. Изправих се на десетина крачки от заключената врата. Стражът пред нея настръхна. Огледах го — на едната си ръка носеше гривна, а на нея закачен, подрънкваше ключ. Криеха нещо от мен. Да му се нахвърля сега щеше да е безсмислено. Оттеглих се в една от стаите, близки до коридора, водещ натам. Наредих на Надя да мълчи ако ѝ е мил животът. Зачаках, седнал до процепа на отворената врата. Виждах перфектно коридора. За да минава времето по-бързо, започнах да броя на ум.

Тринадесет хиляди, осемстотин осемдесет и едно. Появи се Кханел. Изчезна навътре по коридора. Две хиляди двадесет и девет. Кханел се върна.

Броя отново. Дванадесет хиляди шестстотин двадесет и две. Пак Кханел. Две хиляди петстотин седемдесет и четири. Кханел се връща.

Проследих го общо шест пъти. На всеки три-четири часа Кханел отиваше някъде там, прекарваше двадесетина минути и се връщаше. Не внасяше нищо и не изнасяше нищо. Имайки предвид, че досега бях удрял все на камък, подозрителното поведение на набедения от мен за глава на стражата, бе единственото, за което можех да се хвана.

Трябваше по никакъв начин да подмамя пазача и да му тегля ножа. Предполагах, че ако го нападна открито просто ще стане безплътен и ще извика подкрепление. Налагаше ми се да съм бърз и

изненадващ. Същевременно трябваше да действам скоро, преди Кралицата отново да е решила, че й е скучно. Не се боях за живота на гимнастичката — тя отказваше да го приеме, но вече бе мъртва. Дали и сянката, останала от душата ѝ, щеше да умре, ми бе все тая. Ала не можех да оставя Лемет да продължава да бъде с крачка напред.

Загледах се в една жена, която мина през залата. Зад ухoto си бе закичила алено цвете. Разпознах слугинята, която бях целунал. Планът се оформи в главата ми мигновено. Аз напуснах укритието си и я настигнах. Застанах пред нея и сложих ръка на рамото ѝ, за да я спра. Тя ме изгледа изненадано — първата емоция, която виждах у тези окаяни същества.

— Знам какво се случва тук — рекох ѝ тихо аз. — Помогни ми и ще сложа край на тази лудост. Ще даря покой на всички ви.

Тя ме загледа, без да се помръдне за около минута-две. Тъкмо когато бях решил, че идеята май не е толкова добра, очите на жената се напълниха със сълзи и тя кимна с глава. Аз я прегърнах и ѝ прошепнах какво искам от нея. Тя отново се съгласи безмълвно.

Стоях притихнал и чаках. Зад ъгъла се намираше охраняваната врата. Кханел си бе заминал преди около четвърт час. Жената мина покрай мен и приближи незрящия страж. Той помръдна глава щом чу стъпките ѝ, после отново се отпусна. Жената стигна на една крачка от него. Той отново ѝ обърна внимание:

— Какво, по дяволите, искаш?

Ръката ѝ се стрелна, описа дъга и кинжалът се заби до дръжката в гърдите на мъжа. Той изохка и сграбчи китката ѝ. Аз се спуснах към тях и забих втория си кинжал под ребрата му. Тя падна на земята, увисна на ръката, която бе в желязната хватка на стража. Ятаганът изсвистя, но ме размина, а аз изтеглих Близнака и го ръгнах отново, почти на същото място. Стражът изрева от ярост и замахна за последен път към мен. Аз посрещнах ръката му отблизо, блокирах, оръжието му остана над главата ми, отново извадих кинжала и го забих мълниеносно на сантиметър от предишните две пробождания. Усетих как съпротивата на противника ми намалява и му нанесох още два удара между ребрата. Той се свлече и умря в ръцете ми.

Безименната жена се бе отпуснала до стената. Главата ѝ бе извита на една страна. В боричкането бе пострадала, без да забележа. Коленичих до нея и я проверих — не дишаше. Може би гигантът я бе

ударил с юмрук или с коляно, което, имайки предвид силата му, би било достатъчно, за да й прекърши врата. Нямаше какво да направя за нея; нямах и време за сантименталности. Пътят ми бе разчистен. От тайната на Кралицата ме делеше само една врата.

Взех железния ключ от мъртвия страж и го тикнах в ключалката. Механизмът, редовно използван, щракна сякаш със задоволство. Избутах вратата навътре и се приготвих за най-лошото. Очакваше ме обаче само едно стълбище. Осветление нямаше, а това от коридора бе достатъчно едва, за да роди сенки около входа. Върнах се, за да се въоръжа с горяща факла, и тръгнах надолу.

Стълбището бе тясно и стръмно — ако протегнеш ръце встрани, дланите ми щяха да опрат стените. Таванът се скосяваше ведно с наклона надолу. Стъпалата бяха сравнително къси и от неравен гранитен камък — нищо общо с лъскавите мраморните подове на двореца. Въздухът миришеше лошо. Главата на факела пламтеше, притискаше и съскаше, а от пушека ми лютеше на очите. Аз стъпвах уверено надолу и броях стъпалата — бяха вече близо двеста. Тогава забелязах нещо странно — по стените се бяха появили тънки тъмночервени жилки, като път, оставен от водни капки. Колкото понадолу отивах, толкова по-плътни и по-нагъсто ставаха те. След триста стъпала целите стени бяха обагрени в алено червено. Краката ми изминаха още двадесет и осем крачки надолу, когато спускането свърши.

Бях достигнал зала с нисък таван, чийто краища се губеха в мрака. Въздухът миришеше на кръв. Чух плискане на течност откъм дясната си страна и се обърнах натам. Протегнах ръката с факела напред и подгответих другата с кинжала за евентуален удар. Пристъпих в посока на шума.

Успях да различа тъмна водна повърхност. Стигнах до ръба, а две стъпки надолу се разливаше басейн, който свършваше на около два метра по-навътре до груба червена стена. В нея бяха побити железни халки, от които се спускаха две дебели колкото китката ми вериги. Другият им край бе потопен под повърхността. На ширина басейнът бе около три метра. Спрях и коленичих, за да разгледам по-отлизо. Да, както и бях предположил, течността не бе вода. Намирах се пред басейн пълен с кръв.

Изведнъж веригите се раздвижаха, предизвикаха вълни и аз отскочих няколко стъпки назад. Появи се ръка и сграбчи едната верига, после друга, която направи същото. Желязото се разлюля и плавно от водата се надигна глава, а после и рамене. Червено-черни коси бяха залепнали по лицето и по голите рамене. Фигурата се поизправи, пред мен се откриха и гърди и корем. Беше жена, толкова слаба, че ребрата ѝ изпъкваха под кожата, а гърдите ѝ се бяха свили и увиснали. Цялото ѝ тяло бе с белези от порязвания, дълги близо педя — хоризонтални, вертикални, по диагонал. Тя се облегна на стената, придържайки се за веригите, към които бяха оковани китките ѝ и отмести с бавен жест косите от лицето си.

Чертите ѝ бяха красиви, макар ѝ помрачени от изнурителната слабост. Тя отвори очи — червени като кръвта, в която лежеше — и се обърна към мен.

— Кой си ти? — попита ме с прегракнал глас.

— Трубадур — отвърнах аз. — А ти кояси?

— Не виждаш ли?

— Виждам гола жена, която изплува от локва кръв — рекох аз.

— Не гледаш добре. Хайде, знам, че можеш повече! Погледни ме само с едното си око! — нареди ми тя.

Аз загрях. Затворих очи, после отворих само лявото, окото на Кемюел. И я видях.

Стояхме насред пустошта. Около нас се простираха стотици мили назъбени камъни и зърнеест кафяв пясък. Тя стоеше на ръба надвиснал над яма, пълна с остри черни скали, стърчащи като зъбите на огромна паст. Носеше златен пояс и под него само бял трабард, издут от прелестната ѝ гръд. Долният му край се вееше от вятъра, заедно със златистото ѝ наметало и огнените ѝ коси. Аз пристъпих към нея и ѝ подадох люспестата си ръка.

— Остани с мен!

Гласът ми звучеше далечен и slab. Тя поклати глава.

— Ти си обречен. Ще те преследват, докато си жив.

Аз тръснах глава и изревах като див звяр. Крилете ми удариха бясно във въздуха и за миг надвиха вятъра. Аз направих още една крачка. Деляха ни по-малко от два метра.

— Ще те направя кралица! Ще те позлатя! Миговете, прекарани с мен, ще бъдат незабравими!

— И въпреки това си обречен. Ще ме имаш за никакво време, докато останалите ти братя не ни открият. Върви си, Кемюел, остави ме да се върна там, където принадлежеш.

— Принадлежиши на мен, само на мен! — изревах аз и се хвърлих към нея. При вида ми, тя отскочи и пропадна надолу. В пропастта, в гърлото на зияра, домът ѝ я чакаше с отворени врати. Още миг и тя щеше да изчезне в бездната и повече никога да не я видя. Ала аз бях шестокрил серафим. Тя се спускаше нежно като златна капка вода. Аз падах като сив граничен камък. Сграбих я, преди да е стигнала черното дъно и се отгласнах обратно нагоре. Тя зарита и забълска по гърдите ми, захапа ръката ми, но това бе сладка болка, която бях готов да понеса.

Когато се бях издигнал високо над пъклената пропаст, аз ѝ прошепнах в ухото:

— Не ме мразѝ, любов моя. Аз просто искам само теб. И вече знам къде да скрия любовта ни от всички врагове!

Затворих окото на Кемюел и след миг я погледнах отново с две очи. Да, това бе жената от видението ми, сукубата, чиято красота бе запленила серафима. Пред мен, потънала в собствената си кръв, лежеше Лемет.

— Убил си го, нали? — попита тя с дрезгавия си глас.

Аз кимнах.

— Усетих го, знаеш ли? От толкова отдавна съм свързана с него, че когато почувствах смъртта му, сякаш аз умрях. Крещях тук долу в мрака, сама и само грозните стени споделяха болката ми.

— Той ли ти причини това? — попитах я аз. — Това ли е била представата му?

— Не ставай смешен, страннико — сряза ме тя. — Причиних си го аз самата. Когато той се срази с братята си и бе победен, аз останах съвсем сама. Силата на волята му ме бе приковала към този дворец и не можех да го напусна. Столетия наред се скитах по пустите коридори и бавно полудявах. Тук нямаше жива душа. Тогава усетих, че има как да променя тъжното си ежедневие — Кемюел бе посял в мен семе. Носила го бях векове наред, пазех го, като последен спомен от него, но накрая се предадох — оставих семето да покълне. Коремът ми се изду. Не след дълго дадох живот на дъщеря си — Аурелия.

— Я виж ти... — не се въздържах аз.

Лемет продължи, сякаш не бе чула думите ми.

— Отгледах я сама — забавих растежа ѝ максимално, но ето, че тя порасна — стана момиче, после девойка — още по-красива от мен. Един ден разбрах, че тя е специална — излезе от двореца, мина по моста и се скри в мъглите. Изгуби се за няколко десетилетия време. Аз вече линеех в тъга. И ето, че дъщеря ми се завърна, но не бе сама. Открила беше приятели, и то какви — демони, мои някогашни познайници, които нямаха търпение да ме видят отново. В началото аз им се радвах, защото внасяха разнообразие в омразното ми битие. С помощта на Аурелия те идваха и си отиваха, а с времето осъзнах, че им завиждам. Копнеех да видя нещо различно от тези стени, да стъпя върху трева или пясък, да нагазя в морска вода.

Един ден се предадох и застанах на прага на двореца. Протегнах крака си и го прекрачих. В този миг болката разкъса дробовете ми, а кулите и стените се разклатиха. Белокаменният мост рухна. Аз се свлякох на земята, нямайки сили да дишам. Аурелия ме намери и ме върна в покоите ми. След известно време се възстанових, а дворецът от само себе си си възвърна обичайния вид. Печатът на Кемюел над мен бе все още надвиснал със страшна сила — никога нямаше да мога да напусна двореца си затвор.

А Аурелия се промени. Разбра, че всичко това, което има, зависи от мен. Започна да се държи грубо и наставнически. Не ме оставяше да се разхождам по стените и балконите. Не даваше да държа нож, да не би да се порежа или пък да си посегна. Аз самата бях изпаднала в такова състояние, че не стоях далеч от такива мисли. Отчуждихме се. Аурелия се отдаваше на буйни оргии с новите си познати. Водеха отвсякъде изгубени или обречени души и се гавреха с тях, измъчваха ги, убиваха ги. Аз се криех в покоите си и се опитвах да стоя далеч от това безумие.

Аурелия ставаше все по-мрачна и трудно задоволима. Ловците ѝ влачеха в тронната ми зала всякакви същества и зверове. Не гледах оргиите им, но ги чувах — беше чудовищно. Колкото аз я избягвах, толкова тя търсеше конфронтация с мен. Предизвикваше ме при всеки удобен повод. Опитваше се да ме ядоса, да ме разгневи, да предизвика конфликт. Усещах, че иска да се изправи срещу мен и да ме надвие, за да задоволи егото си и да се утвърди като еднолична господарка.

Разказваше ми с наслада какво е вършила и чакаше реакцията ми, за да ме нападне. Аз не ѝ доставях това удоволствие.

Дойде денят, в който всичко свърши. Тя изпрати слугите си да ме повикат в разгара на вакханалията си. Аз отказах. Те ме принудиха. Опитах се да отсека с нокти главата на един от тях, но ръката ми мина през него сякаш бе призрак. Онези се засмяха и ми обясниха, че господарката им е развила нова дарба и всеки, врекъл се да бъде неин, бе защитен от врагове. Завлякоха ме тронната зала. Дъщеря ми лежеше на хълбок на пода насред локва кръв. Плътно до нея бе проснато тялото на огромен лъв. Цялото бе в рани, набучено и насечено. Тя мажеше голата си кожа с кръвта му и се смееше.

Когато ме накараха да коленича пред нея, тя се изправи и хвана гривата на лъва.

— Виждаш ли, майко, аз надвих и покорих един цар — сама, единствено с голото си тяло.

— Не виждам с какво има да се гордееш, дъще — отвърнах аз отвратена.

— Имайки в краката си победен цар, е време да сложа и една кралица! — продължи тя и погали косите ми. — Ти вече не си господарка на този дворец, майко! Аз имам воини, слуги и свита, имам силата да ги предпазя и умението да идвам и да си отивам, когато пожелая! Преклони се пред мен тук и сега пред всички тези очи и ще проявя милост към теб.

Дали защото ми бе омръзно от игричките ѝ, дали защото имах останало някакво его, което не исках да стъпча пред тази паплач, аз ѝ отвърнах:

— Никаква кралица не си ти, просто една уличница. Този дворец бе построен за мен. Този дворец съществува заради мен. Ако си порежа сега пръста, подът под краката ти ще рухне и ще пропаднеш в бездната!

Тя ме изгледа стъписана, най-после получила съпротивата, за която тъй бе копняла. Вплете грубо пръсти в косите ми и дръпна силно главата ми настрани.

— Няма да посмееш, няма! — изсъска тя в лицето ми.

— Защото ще изгубиш всичко, което имаш ли, дъще? — отвърнах аз с въпрос и се усмихнах въпреки болката. — Без мен и моя дворец, ти не ще си никаква кралица, а просто една от многото

уличници, с каквito Адът е препълнен. Давай, убий ме и да видим как ще се справиш!

Тя изкрештя и ме зашлели, после отново и отново, а аз само се смеех. Аурелия побесня и нареди да ме затворят. Не я видях с дни. Бях окована към леглото си и под непрестанно наблюдение. Когато се завърна, лицето й бе озарено от победоносна усмивка. Издълбаха подземието. Приковаха ме тук.

Тя остана сама с мен и три дни мърмори древни магически слова над главата ми. Не знам кой я бе научил, но заклинанието бе изключително силно. Обвърза целия дворец с кръвта ми. Започна да ме реже и да оставя кръвта ми да тече. С времето басейнът се запълни. Моята сила потече в основите, вля се в стените и кулите, изпълни всичко. Аз бях като вградена в моя прекрасен затвор. Тук нямах възможността да се нараня. Нямаше кой да дойде и да ме освободи. Бях обречена завинаги. Ти си първото лице, което виждам след Кханел.

— Съжалявам — рекох аз, когато тя приключи историята си.

— Не съжаляваш, но поне ми съчувствуваш — отвърна Лемет. — Виждам го в очите ти.

— Имам един въпрос относно нея — казах и аз. — Всички, докоснали се до слабините й, са пострадали. Защо?

— Ааах, финалните ми думи! — усмихна се тя. — Когато й се опълчих там, пред очите на всичките й последователи, аз я проклемах. Вложих в клетвата цялата си демонична енергия. Заклем я никога повече никой да не може да я задоволи. Да изгаря от желание, да разтваря бедра, но никой да не може да проникне в дълбините й. Тогава тя ми се бе изсмяла, но не след дълго дойде тук при мен и ми показа какво съм й причинила. В утробата й бяха поникнали зъби — остри и здрави зъби, които разкъсваха всичко, което премине между бедрата й...

Представих си гледката, представих си себе си с Аурелия и настръхнах. Какъв късмет, че още в началото се бе спряла на друг, а не на мен.

В настъпилата за момент тишина се ослушаах и — да — чух стъпки. Някой, вероятно Кханел, идваше надолу. Слушайки разказа на Лемет, аз се бях отплеснал и изгубил представа за времето. Също усетила идването му, окованата жена ми рече:

— Идва тук редовно, нанася ми нов разрез, за да е прясна кръвта.

Аз трескаво се огледах, но нямаше къде да се скрия. Излезех ли му просто така... никакъв шанс. Проклятие, не бях предвидил какво ще правя в подобна ситуация! Сякаш прочела мислите ми, Лемет каза:

— Ще ти помогна.

Кханел пристъпи в мрака. Подуши въздуха — не му харесваше. Трупът на стражата го бе притеснил — Онзи навярно вече бе идвал тук. Трябваше да се погрижат най-после за него. Той скочи в басейна и нагази до кръста. Заопипва с ръка за проклетата Лемет. Усети движението ѝ по трепета на кръвта и изведнъж в гърдите му избухна болка. Плътно до него се бе притиснало тяло, изплувало от кръвта. Миризмата на Лемет го бе обгърнала и бе прикрила неговата. Кханел се бе провалил.

Намушках го и с двете ръце едновременно, след това бързо извадих единия кинжал и го забих късо три пъти, изключително бързо, почти на същото място, разширявайки раната. Постоях за около половин минута, подпирайки тежкото тяло на Кханел с рамо, докато не го усетих как се отпуска и го оставих да цопне в кръвта.

Зад мен Лемет изплува с усмивка на изтерзаното си лице.

— Ах, колко сладко е чувството от кръвта му, вливаща се в моята!

Изглеждах я погнусено и прибрах оръжията си. Тя запази усмивката си и ме погледна лукаво. Усетих как под повърхността крака ѝ се отърква в моя. Тя се засмя дрезгаво при въпросителния ми поглед.

— Хайде, Трубадур, не си тук, за да ме спасиш! Макар и отслабена, аз все още съм сукуб... Умея да разчитам мъжете. Кажи ми истината!

Е, нали затова бях дошъл — нямаше какво да увъртам. Разказах ѝ набързо за какво ми е нужна. Лемет приглади косата си и отлепи няколко кичура от челото си. Междувременно стъпалото ѝ продължаваше да се търка в бедрата ми.

— Моят клет серафим е донякъде прав. Входът към Ада, останал отворен за мен, се крие в същността ми. Има само един начин да ти го разкрия — ако се слеем в един общ любовен екстаз.

— Звучи ми доста нереалистично — изкоментирах аз.

— Обладай ме и ще разбереш — отвърна простишко тя.

Аз я огледах, чудейки се какво да отговоря. Дори да пренебрегнем факта, че лежеше окована насред гъол с прясна кръв, по

чиято повърхност се носеше и един труп, тя ми изглеждаше кожа и кости, цялата в белези от ножа на Кханел.

— Знам какво си мислиш и мога да решаваш проблема ти с външния ми вид — рече тя, сякаш наистина прочела мислите ми. — Затвори очи и остави всичко на мен.

— Не съм сигурен... — започнах аз, но тя ме прекъсна.

— Това е начинът, Трубадур. Дори дъщеря ми не може да ти отвори Портите. Аз съм единственият ти шанс да довършиш онова, което си започнал. Довери ми се...

Не можех да се откажа, не и сега. Застанах пред нея и затворих очи. В началото имаше единствено мрак и плащикане. Усетих как нозете ѝ се движат покрай мен и бавно-бавно ме придърпват по-напред. Пред очите ми се появи неясна фигура, очертанията ѝ се губеха, после различих жена. Беше тънка и стройна, а около лицето ѝ се виеха буйни коси. Невидима светлина хвърли отблъсъци по тях и аз различих цвета им — червено. Жената беше гола, тялото ѝ се допря омоето. Изящните ѝ ръце се плъзнаха по гърба ми, описвайки нежни фигури и накараха кожата ми да настръхне. Постепенно жената се притискаше все по-плътно до мен, докато бедрата ѝ не се сключиха около кръста ми и накрая тя ме пое, а устните ѝ уловиха дъха ми. Любих я страстно и силно, шептях името ѝ, боготворях тялото ѝ, дадох ѝ всичко от себе си. Когато се отдръпнах от нея и се опрях замаян на ръба на басейна аз най-сетне отворих очи и я погледнах.

Белезите ѝ бяха зараснали до тънки ивици. Бръчките ѝ се бяха стопили. Очите ѝ грееха жизнени и млади. Понечих да кажа нещо и осъзнах, че нямам сили да задвижа устни. Изведнъж краката ми ме предадоха и аз едва се удържах да не цопна подобно на Кханел в дълбоката — до кръста ми — кръв.

— Благодаря ти, Трубадур! — изрече Лемет с плътен и melodичен глас. Бузите ѝ бяха поруменели. Тя напрегна ръцете си и веригите се стовариха с плясък в кръвта. На стената останаха само черни дупки. Изправи се и застана пред мен. Притисна лицето ми към облитите си гърди и разроши с пръсти косата ми.

— Толкова векове затворена тук и никой от слугите на дъщеря ми да не слезе да ме изнасили! — изкикоти се тя. — Ооох, не разбиращ ти, мило момче, как копнеех за твоята ласка? Усещаш ли слабост? Върти ли ти се главата? Изцеден ли си като пресен плод?

Щях да отговоря, ако можех, но цялата ми концентрация отиваше към пръстите ми, които все още се държаха за ръба.

— Аз съм сукуб, мили мой, и се храня с такива като теб! — рече ми Лемет гальовно. — А ти бе направо деликатес! Толкова болка, толкова ярост, толкова емоции! Чувствам се като събудила се от дълъг и ободрителен сън!

Ако можех да се докопам до някой от кинжалите си, с радост щях да ѝ покажа как се чувствам, но бях принуден да слушам, и то „от първия ред“ — с лице, притиснато в нежната ѝ кожа. Лемет внимателно ме подхвани и ме прехвърли през ръба, така че поне горната половина на тялото ми да е извън басейна. След това леко излезе от кръвта и отръска дупето си. Видя бозугана на Кханел да лежи наблизо, наведе се и го взе, после гола-голеничка тръгна към стълбището.

— Чакай... — едва успях да промълвя аз.

Тя се обърна и ме изгледа учудено.

— Да чакам? Чаках векове. Отивам да превъзпитам малката кучка. Не бързай, мили ми Трубадур! Времето е наше!

Лежах и проклинах съдбата си. Поредната жена в живота ми не бе пропуснала да ме разочарова и да се възползва от мен. С какво ги привличах все такива проклетии? Или... всички жени бяха такива?

Сякаш часове, след като тя се бе изгубила от погледа ми, аз тръгнах пълзешком, стъпка по стъпка, докато не стигнах до първото стъпало. Някъде отгоре долетяха писъци и това сякаш ми вдъхна сили. Запълзях на четири крака в мрака. Чух още викове и звън на оръжие. По дяволите, чакайте ме! Ръка пред ръка, крак пред крак, главата наведена надолу, защото и без това нямаше какво да гледам в тъмното — аз напредвах като костенурка.

Светлина.

Бях стигнал до изхода. Изпълзях навън и премигах, мърморейки, срещу светлината. Успях да се изправя и подпираи се на стената, продължих напред. Стигнах до атриума. Наоколо се въргаляха три трупа — двама стражи и една от слугините. Главите им бяха разбити. Завлякох се към тронната зала и заварих истинска касапница. Подът бе застлан с окървавени тела — мъже и жени, повалени като ожънати класове. Кървави следи водеха нагоре към покоите на Кралицата. Чух нов писък, без съмнение от същата посока.

Тръгнах натам и извадих единия Близнак, за да ми е под ръка. На самия праг прекрачих още двама убити стражи. След миг разпознах в единия от тях Кестейо. Дясната половина на лицето му бе размазана и окото му висеше като на бесилка. Влязох и заварих трите жени: Кралицата, истинската Лемет и Надя.

Гимнастичката лежеше без дрехи на леглото, а ръцете ѝ бяха завързани с дебело въже към рамката му. Над нея се бе надвесила Кралицата. Майка ѝ стоеше на няколко крачки от тях и подхвърляше в ръка окървавения боздуган, все едно е черпак.

— Майко... — промълви Аурелия.

— Дъще — рече кратко Лемет.

— Какво правиш тук?

— Дошла съм да те отърва от проклятието ми — отвърна Лемет и се спусна към нея. Двете се сдърпаха над треперещата Надя, боздуганът се накланяше ту към едната, ту към другата глава, но никоя не се даваше. Аурелия успя да избута майка си обратно и да я събори на пода. Изправи се с ръце на кръста върху леглото и понечи да каже нещо, но точно тогава Надя обхвана нозете ѝ със своите собствени и я прекатури напред. Изненаданата девойка се стовари по очи до майка си и изстена. Изправи се на колене и лакти и отвори уста, когато бързината на Лемет ме смая — тя грабна дръжката на боздугана и с все сила заби желязната му глава между краката на дъщеря си. Чу се хрущене, а после и болезненият писък на Аурелия. Тя се опита да се завърти на хълбок, но оръжието продължи да стърчи от нея.

— Спри, кучко, спри! — изпища Кралицата.

Лемет се изправи, стисна с две ръце дръжката, застъпи бедрото на дъщеря си и натисна надолу като копие. Желязната корона на боздугана се вряза по-дълбоко във вътрешностите на Аурелия и тя задраска безпомощно с нокти по пода, обливайки плочите с кръвта си.

— Хайде да те видя, твоето височество! — изкрещя Лемет. Тя повдигна девойката, изправи я до стената и заклини долния край на дръжката между плочите на пода.

— Не, не, не, предавам се! — пищеше Аурелия.

— Да живее Кралицата! — изрече майка ѝ тържествено, провря ръцете си зад бедрата на дъщеря си и се отпусна с цялата си тежест. Крещящата Аурелия се съмкна надолу по протежение на боздугана, от

устата ѝ бликна кръв, ноктите ѝ раздраха раменете на майка ѝ, а тялото ѝ се разтресе в агония.

Лемет се спря едва когато един от шиповете на боздугана разкъса кожата на гърлото на дъщеря ѝ. Аурелия изживяваше последните си мигове. Очите ѝ се стрелката между мен и майка ѝ, със сетни сили тя протегна ръка към мен, но аз останах безучастен свидетел на превъзпитаването. И тя издъхна. Ръката ѝ увисна за секунда, след това се отпусна до тялото. Маховете ѝ замряха. Конвулсииите престанаха. На семейния спор бе сложен край.

Лемет се изправи и избърса потното си чело. По гърдите и корема ѝ се стичаше прясната кръв на детето ѝ. Кралицата ми се усмихна.

— Благодаря ти още веднъж, Трубадур. Без теб това нямаше да е възможно.

— Моля — отвърнах тихо аз. Част от силите ми се бе възвърнала, но все още едва се държах на краката си.

— Мисля, че една баня ще ми се отрази добре — рече Лемет и се запъти към кръглото басейнче. Аз отидох до леглото и освободих Надя.

— Какво, за бога, се случи? — попита ме тя с невярващ поглед.

— Дребна семейна разправия — отговорих ѝ аз.

— Трубадур, все още ли искаш да слезеш там долу? — долетя гласът на Лемет зад гърба ми. Обърнах се — тя бе отмила кръвта от себе си. Беше просто прекрасна.

— Да — казах аз. — Но някак си не усетих нищо по време на съвкуплението ни.

— Естествено, защото те изльгах! — усмивката ѝ беше прелестна. Сърце не ми даваше да я стисна за изящната шия, а ръцете ми вече се надигаха. Лемет се приближи и хвана ръката ми.

— Портите ще се отворят само за мен, не помниш ли? Ако се опиташ да проникнеш сам... — тя се замисли. — Не те чака нищо добро, да речем.

Тя погали с длан лицето ми и ме целуна.

— Имахме обаче сделка. Ще си един от малцината смъртни, успели да влязат живи в Ада! — обяви тя. — Идвам с теб, за да се отворят Портите.

Това вече бе нещо друго. Сякаш можех да видя края на перипетиите си. Лемет излезе на балкона и сложи ръка на перилата. Другата протегна към мен.

— Идваш ли?

Аз пристъпих към нея и в този миг усетих как гимнастичката скочи към мен и сграбчи рамото ми.

— Чакай! Ами аз? — изплака тя.

Обърнах се към нея и погалих косите ѝ. Целунах я по топлите и напукани устни и казах:

— Съжалявам... Но навярно знаеш какво пише над прага на адските порти: „Надежда всяка тука оставете...“

Последвах Лемет и стъпих на перилата. Зад мен Надя се свлече на пода и избухна в сълзи. Погледнах я за последно, тя улови погледа ми и протегна ръка сякаш в сетен опит да ме спре. В този миг Лемет ме прегърна през кръста и се отгласна през парапета, право в бездната. Аз се вкопчих в нея и се втренчих в чернотата, която бе на път да ни погълне. Потънахме в нищото и напуснахме Долната земя.

ГЛАВА XV

КОГАТО ВСИЧКО СВЪРШИ

— Събуди се!

Аз отворих очи и изстенах. Светлината се заби като спон нажежени игли в ретините ми. Отворих пресъхналата си уста и отлепих набъбналия си език от небцето. Стисках клепачи, за да не допусна отново бялата пареща болка до себе си, но някой хвана главата ми и насила отвори очите ми.

— Престанете... — смотлевих едва-едва, но притежателят на ръцете не показа, че ме е чул или че възнамерява да ме послуша. Ръцете ми бяха вързани зад гърба и не можех да окажа съпротива. Единственото, което ми се отдаваше, бе да въртя главата си, но невидимите пръсти я стискаха здраво. Накрая се подчиних и мигайки, приех болезнената светлина.

Оказа се само свещ. Толкова тъмно бе около мен, че пламъчето на свещ, поднесена към лицето ми, бе достатъчна, за да ме заслепи напълно. Напукани и дълги старчески пръсти стискахания край на светилото. Продължението им бе неразличимо в мрака.

Аз започнах да връщам усета си — бях привързан към обикновен дървен стол с облегалка. Въжетата опасваха и ръцете, и краката ми. Цялото тяло ме болеше. Опипах с език устните си — долната бе сцепена и подута. Когато поемех въздух през носа, ме прерязваше болка — вероятно бе счупен. При всяко надигане на гърдите ми усещах режеща болка — за пръв път от попадането ми в Долната земя раната, нанесена от ножа на Камила се обаждаше. Последното, което помнех, бе как с Лемет пропаднахме в мрака. Явно падането бе свършило в нещо твърдо. И напук на очакванията ми, бе дяволски студено.

— В Ада ли съм? — попитах аз.

Няколко секунди мълчание, след това отговор.

— Може и така да се каже.

Гласът бе на възрастен човек, със сигурност над шейсетте. Не ми звучеше никак демонично. За съжаление, ми звучеше по-скоро познато.

— Ти ли си... татко? — попита аз колебливо.

Свещта се отдалечи от мен и хвърли сенки върху лицето на Яред. Тялото му бе покрито с черна роба, която попиваше светлината. На главата му имаше качулка, под която се подаваха няколко бели кичура. Той беше.

— Наричай ме както искаш.

— Очаквах огнени реки, купчини кости, милиони душѝ, горящи в агония, такива неща — споделих аз, докато обмислях какво съм в състояние да направя, за да подобря положението си. Установих, че въжетата са доста здрави и добре стегнати, а ходилата ми са вързани така, че да не стигат до пода.

— Стереотипи — отсече Яред. — Адът, Емир, е по-личен, отколкото можеш да си представиш. Подлежи на... кастомизация. Всеки от нас кове не само съдбата, но и собствения си ад.

— И все пак това тук не ми прилича особено на ад — продължих аз.

— Ще се превърне, вярвай ми — отвърна равнодушно Яред.

Проклятие, не виждах нищо, освен лицето му. Започвах да се изнервям. Дотук бях успял да се справя с немислими предизвикателства, а ето че сянката на баща ми ме бе приковала на място. Сетих се защо се бях подложил на целия този кошмар.

— Къде е Диана? Заради нея попаднах тук!

Яред замълча.

— Кажи ми, проклет да си! — изкрешях аз. — Изправих се срещу какви ли не чудовища, преродих се, пребродих Долната земя и накрая полетях в бездната към Ада! Изпълних своята част от сделката! Освободете Диана и ме пуснете да си вървя!

Започваше да ме обзема страх. За пръв път, откакто бях попаднал в Долната земя, усещах предателската капка пот да се стича по гръбнака ми. Опитах се да го овладея, но страхът бе по-силен от мен. Зъбите ми се разтракаха и то не само от студа. Проклети да сте всички!

— Къде е тя?!

Изтрака старо реле и вдясно от мен блесна силна светлина. Аз присвих очи и фокусирах. Само на метър-два разстояние се намираше

метална маса, огряна от кръгла лампа, висяща над нея. Там лежеше жена, облечена в бяла нощница с бледи точки. Не помръдваше. Очите ѝ бяха затворени. Черната ѝ коса бе сресана и прибрана назад.

— Открихме я застреляна на брега на Баташкия язовир. Тялото бе паднало между скалите. Тя поне бе непокътната — рече Яред. Образите се завихриха в съзнанието ми и аз си спомних Елиз, наемничката, която бях надупчил, след като ненадейно бе стреляла в Христо Благовестов. Тогава така и не видях лицето ѝ. Мръсниците просто я бяха захвърлили след бягството ми.

— Съжалявам — рекох аз. — Мисията ни не протече по план. Наложи се да я убия.

— Не съжаляваш — отвърна ми Яред. — Не още.

След познатото вече изтракване се включи нова лампа. Нова маса. Ново тяло. Беше стройна и дългокрака, ръбът на нощницата едва покриваше горната част на посинелите ѝ бедра. Можех да видя добре раменете и част от гърдите ѝ, в разтворената цепка на дрехата — кожата бе тъмна и набръчкана. Обгорена и сечена. Дори да не видех лицето ѝ, вече знаех, че това е Ива, нимфата от Тополово.

— Извадили са я от водата, преди да подпухне — каза баща ми.

— Иначе щеше да я видиш в много по-лошо състояние.

Погледът ми оглеждаше тялото на нимфата и се питах какво цели демонът, представящ се за Яред Радан. Знаех, че Ива е мъртва, та тя едва ли не бе издъхнала пред очите ми. Не можех обаче да изпитам чак толкова жал към нея — именно на нейното проклятие дължах всичките си перипетии и цялата болка, която бях понесъл.

Светна нова лампа и разкри поредната маса до Ива. Тънките крайници, спокойната усмивка, тежките клепачи, аристократичната шия — Ирина бе олицетворение на всичко красиво, което бях изгубил. Нямаше право да ми я показва, не и той, човекът, който бе отнел живота ѝ. Изревах от ярост и опитах да помръдна стола.

— Защо? Защо ми я показваш? — изкрещях аз в лицето му. — Искаш да ми натриеш носа с това, което съм обичал и съм изгубил? Точно ти ли? Това ли е моят ад, татко, да ми навираш жената, която уби само за да спазиш принципите си?

— Аз съм я убил? — по лицето му премина сянка, след това изчезна. — О, да, спомних си и тази част. Лежеше на плажа над Галата. С булчинската рокля. От сватбата ѝ. Същата, която ти си провалил.

— Ние с теб я провалихме, не забравяй! — отвърнах му бясно.

— Да, да, разбира се... Ирина. Почти десет години по-късно. Кой да си го представи. Ирина... — гласът му спадна.

Бях я отнесъл на плажа. Не можех да позволя да лежи редом до Яред Радан и Васил Костов. Както и да се бе променила през годините, все никакога тя бе била и моята Ирина, онази, в която се бях влюбил в Истанбул. Бях оставил тялото ѝ на пясъка, долу на безлюдния плаж, недалеч от кривата ивица, която маркираше докъде стигаха протяганията на морето към брега.

Със смъртта на Ирина бе умряло и нещо в мен. Години наред се бях надявал, че отново ще е моя, че ще бъде моето изкупление, моят катарзис, че Ирина щеше да отмие чернилката, плъзнала по душата ми и щеше да ме направи нов човек. Каквито и злини да причинявах, аз тайно се успокоявах с Ирина — че тя е някъде там и стига да я потърся, греховете ми щяха да бъдат опростени.

Ирина, която открих във Варна, не ме спаси. Оказа се, че тя самата е имала нужда от спасение, ала аз бях пристигнал твърде късно. Почти цяло десетилетие аз я бях боготворил, а тя ме помнеше само като тийнейджърско увлечение. Не издържа и изпитанието, на което я бях подложил — мъртвото дете от дома на Радан. Щом си спомнех погледа ѝ, изтръпвах — ужасът, а после и гневът. Не гняв към деянието на чичо Мирон, а гняв, че ѝ навират тайното ѝ прегрешение в лицето. Сватбата бе продължила. Чудовищното престъпление не значеше за нея нищо.

Ирина сякаш ми го бе казала хладнокръвно в лицето — ти не можеш да бъдеш спасен. С теб е свършено, Трубадур, последната врата е затворена. За един кратък миг аз бях надраствал себе си — личният ми интерес, олицетворен в кинжалите на Яред и измъкването на Диана от Ада, за да запазя собствения си живот, бе останал на заден план. Бях повярвал, че дори и да не бъде отново моя, Ирина трябваше да бъде предпазена от заплахата на баща ми. Бях дал всичко от себе си тогава, за да остана предаден.

Не я отнесох до плажа заради нея самата. Направих този последен жест заради Ирина, която помнех от младостта си. Онази Ирина, която бе затворена в тази покварена и прогнила черупка.

— Не ще ме измамиш, демоне — рекох му аз. — Знам кой съм и през какво преминах, за да стигна дотук. По-сilen съм, отколкото

МИСЛИШ.

Той все пак продължи да ме изпитва. Едно по едно, в бледа редица, се появиха телата на Анита, Юлия и Камила. При последната си спомних удара с нож в гърдите ми, който едва не ме уби. Над всяко грееше по една лампа като студена и бяла луна. Онзи, представящ се за Яред, ми обясняваше къде била открита всяка една от тях — в пещера, в гората, в планинска пропаст...

Думите му нямаха значение. Щях да издържа и това последно изпитание. Всички те бяха загинали заради мен, но се бях опитал, кълна се, да им помогна. След смъртта на всяка се бях успокоявал с мисълта, че накрая ще спася поне една — Диана, че заради нея правя всичко това.

— Не разбираш, нали? — попита ме разочаровано моят мъчител.

— Разбирам, че изчерпа всичките си ресурси! — отвърнах му аз с твърд глас. — Опита се да ме накараш да се покая, да потъна в самосъжаление, да стана уязвим, ала грешиш, демоне. Аз ще постигна целта си — къде е Диана?

— Не знам, Трубадур, ти ми кажи — отвърна горчиво той. — Не си прав обаче, имам още какво да ти покажа.

Релето изщрака за пореден път и аз извих врат, за да видя новата маса. Огледах жената на нея — беше ниска и мургава, не познавах лицето ѝ. Тъкмо се канех да го попитам защо по дяволите я е проснал до другите, когато от бушуващото море в главата ми изплува спомен — един-единствен смъртоносен удар в гърлото. Последната жена, изложена пред мен, бе циганката проститутка, която бях пронизал под Аспаруховия мост.

— Тази се оказа най-важната, сине — въздъхна Яред. — Близо до вас се е криел малкият ѝ брат. Станал е свидетел на убийството. Разпознал те е по снимки. Благодарение на неговите показания криминалистите навързаха случаите в Батак, Варна и Странджа.

— Това са глупости! — изкрещях аз, но си спомних какво ми бе казала Камила, докато пиехме чай: „Допуснал си грешка... Тази смърт не е като другите... Някой ден ще го осъзнаеш!“ Нима бръщолевенето на мнимия Яред можеше да има нещо общо с думите на вещицата? Отново усетих предателския страх. Колкото и да се опитвах, не можех да си върна контрола над ситуацията.

— Не ще ме пречуши! — рекох му аз с пресипнал глас. — Искам Диана и да приключваме.

— Диана, сине, Диана, Трубадур! — той натърти на последната дума. — Всичко е заради нея! Погледни тези нещастни мъртви жени и ми кажи — не ти ли стига?!

— Аз съм по-силен от теб, демоне — отвърнах му. — Както каза, това е моят ад. Щом е моят ад, аз мога да го контролирам.

— Не можеш! — извика той и захвърли свещта. Тя се бълсна в пода, бели лъскави плочки, и пламъчето изчезна завинаги. Яред се отдалечи, чух отново релето, и над мен блесна още една редица лампи, успоредни на тези над труповете.

Едва сега можех да огледам цялото помещение. Подът, както вече бях забелязал, бе покрит с бели квадратни плочки, някои от които — напукани. Стените бяха облепени с подобни зелени плохи докъм средата, нагоре имаше неравна мръснобяла мазилка. Шпакловката на тавана бе напукана, на места липсваше. На отсрещната стена имаше отворено електрическо табло. До него стоеше Марски, сякаш от плът и кръв.

— Дадох ти половин час, Радан, и резултатът е нулев — рече Марски на баща ми.

— Моля ви, нека опитам още нещо! — рече с настойчив и притеснен глас господарят на убийците, все едно бе никаква мижитурка.

— Отвън чакат хора, които ще го накарат да говори! — продължи Марски. — Бях достатъчно търпелив.

— Господин Марски, разбирам колко трудно ви е било да осигурите всички тези тела — започна благо Яред. — И че се притеснявате за племенницата си, но нека довърша! Разберете ме! Първородният ми син Емир бе убит при безредици, съпругата ми почина при раждането на този, дъщеря ми Джехане се самоуби, не мога да ви оставя просто така и последното си дете...

— Що за глупости! — креснах аз. — Джехане е жива! Видях я там при Херцога!

Знаех си, че тези чудовища ще опитат още нещо, подозирах, че мнимият им спор цели да ме заблуди и подведе. Тук обаче ги бях хванал неподгответни — да, всички онези жени на масите бяха

загинали покрай мен, но Джехане не бе сред тях — сега се наричаše Сибила и интригантстваше с Андрей Благовестов Херцога.

Яред се обърна, свали качулката си и ме погледна тъжно.
Господи, какъв добър актьор!

— Сине, само това не се връзваше в историята ти. Колкото пъти и да я разказваш, Джехане все се появява някъде там, маргинализирана, но жива. Осьзнай се! Сестра ти се хвърли под гумите на камион след онова, което сторихте!

— Лъжец! — отвърнах му с прегракнал вик.

— Осьзнай се! Излез от измисления си свят!

— Къде е тялото й, мръснико, къде! — извика на свой ред Марски и се втурна към мен. Грубите му ръце разтресоха раменете ми, а слюнката; излетяла между подутите му сладострастни усти; се лепна по лицето ми.

Яред скочи към него и се опита да го спре, но Марски, който бе много по-едър, се отърси от баща ми без усилие. Ръката му се отдръпна за момент, после се стовари в тежък юмрук върху лявото ми око.

— Къде е Диана?! — изкрештя той в лицето ми. — Къде е Диана?
Къде си я убил?!

Болката се спускаше като покров върху ми. Морето от мисли бушуваше бясно в главата ми. Черепът ми щеше да се пръсне. Какво искаха тези?! Защо в Ада нямаше огнени реки и стотици демони, а само двама стари безумци?

— Емир, събуди се! — продължаваше Яред. — Стига с тази игра!
Кажи му къде е тялото и да приключваме! Достатъчно болка преживяхме!

— Джехане... — промълвих аз. — Грешиш, Яред, аз я видях,
говорих с нея...

Той обаче хвана главата ми и я притисна към гърдите си въпреки опитите на Марски отново да ме удари. Усетих как нещо капе по темето ми. Сълзи?

— Мъртва е, сине, приеми го! Не си говорил с нея, въобразил си си! Заради нейната смърт се стигна дотук! — говореше ми той и галеше главата ми.

Чух гласа на Марски, понеже не го виждах заради баща ми.

— Не ме интересува семейната ви драма, Радан! Искам само едно — да открия тялото на племенницата си. Не го ли каже на теб, ще го изпее през кръв на хората ми!

— Кажи му, сине, Трубадур, както там искаш да те наричам, кажи му какво си направил с Диана! — гласът му хрипеше, накъсан от сълзи. — Знаем, че си я убил, изчезнала е още на първия ден в Тополово. Кажи му и ще ни остави на мира!

Тополово. Искаха да ме върнат там, където бе започнало всичко. Ако Диана не ме бе закарала в проклетото Тополово, животът ми нямаше да тръгне по този път. Онези, които лежаха сега студени върху металните маси, щяха да са живи. Аз все още щях да свиря из столичните заведения, далеч от Яред Радан и останалата криминална паплач, с която се бях сблъскал.

Идеше ми отново да отрека, че разбирам за какво говорят, рискувайки да отнеса още някое кроше, а че и нещо по-лошо, появиха ли се хората на Марски. Ала ме измъчваше нова мисъл — този Яред твърдеше, вече за трети път, че Джехане е мъртва. Не можеше да е истина, та аз бях говорил е нея! Видях я, пипнах я дори! Лудост ли бе всичко това? Адът, който си бях изковал, бе хаос от реалност и измислица? Идеше ли последното изпитание, преди да открия Диана?

Щом споменах името й, аз я видях. Проклятие, видях я. Там, на брега на малкото езерце недалеч от Тополово. Защо ме беше последвала? Друг път не ме бе търсила с часове, а точно тогава, точно когато бе започнал невинният ми флирт с Ива, капитаната племенница на бизнесмена Марски бе дошла при мен. Имаше скандал, след като Ива си замина. Ролите бяха обърнати. Този път аз бях онзи, който се пускаше на други. Един-единствен път за цялата ни връзка тя бе добрата, а аз лошия. Аз никога не й бях крещял, а тя ми крещеше. Посегна ми. Улових ръката ѝ. Тя издра лицето ми с другата. Усещайки кръвта в очите си, аз замахнах и юмрукът ми срещна главата ѝ. Преди да се осъзная, я бях ударил още два пъти. Тя падна до мен в сухата жълта трева. Разкажвайки се, аз ѝ помогнах да стане, но тя не стана, а увисна в ръцете ми. Положих я на земята и се засуетих около нея. Проверих пулса ѝ. Сложих длан пред устните ѝ. Напразно. Обзе ме паника. Огледах се — наоколо нямаше жива душа. Не знаех какво да правя. Страхът задвижи ръцете ми и аз грабнах тялото. Извлачих го до водата и потопих главата ѝ вътре. Бавно и методично, докато през

устата ѝ не започна да влиза вода в корема. Навлязох по-навътре и започнах да събирам камъни, които да тикам под блузата ѝ под ръба на панталоните ѝ. Натисках я, натисках я и тя започваше да потъва. Потърсих още по-дълбоко място, водата стигна до гърдите ми. Оставил я да се потопи на няколко педи, огледах се, видях големия плосък камък до едно дърво наблизо, излязох тичешком и го изрових с пръсти. Върнах се с камъка и го поставих върху гърдите ѝ. Свалих колана от дънките си, увих го около камъка и нея, стегнах го на последната остана дупка. Потъна. Изчезна. Отворените ѝ очи се скриха в дълбокото и бяха последно, което видях от нея. Върнах се треперещ на брега и започнах да се въргалям в жълтата трева. Трябваше да изсъхна, трябваше да се махна...

Това не бях аз. Демоните бяха проникнали в главата ми. Последната им атака, може би. Искаха да ми внушат фалшиви спомени, да ме сломят, да се предам. Диана ме чакаше навсярно в съседната стая, завързана към стол, подобен на моя, и със запущена уста, за да не може да вика. Щях да се престоря и да им подам следа, а щом ме освободяха, да ги разкъсам на парчета с голи ръце.

— Гълът. На около три-четири километра от Тополово — чух гласа си аз.

Яред ме пусна. Марски ме погледна през дебелите стъклца на очилата си и ме подмина с бързи крачки. Някъде зад гърба ми се отвори и затвори метална врата. Яред въздъхна и се наведе над мен.

— Това е краят, сине, нали? Нали няма и други, за които не знаем?

Нямаше.

Усетих как в ъгълчетата на очите ми се зараждат сълзи. Солените капки потекоха по страните ми. Не можеше да е краят.

— Защо, сине? — попита ме Яред. — Всяка жена, с която си бил. Заради Джехане ли?

— Престани да споменаваш името ѝ! — казах му аз, а гърлото ми се беше подуло и пресъхнало. Джехане, моята полусестра, ми бе първата. Ирина, благородната, красива и богата дъщеря на българския посланик, бе моята детска любов, но така и не я бях имал тогава. Първият ми път бе с Джехане. Джехане, която после гузно изоставих и избягах. Джехане, която от срам и болка се бе хвърлила пред ТИР с

консерви риба тон. Джехане, с която не бях говорил в дома на Херцога, защото знаех името му само от вестниците.

Яред бе прав. Всяка жена, която бях имал, после умираше. Първо бе Джехане. Аз не бях виновен за смъртта ѝ, тя я бе избрала сама. После доктор Лаура Риати, психиатърката, грижеща се за мен в клиниката в Италия. Лаура бе влязла толкова навътре в главата ми, че после не успя да излезе оттам. Лаура ме бе подтикнала към създаването на нов образ, образ, който не страда от същата болка. Образ, който няма сестра самоубийца. Образ, който макар и сам, е силен и решителен. Образ, който не удавя възглавницата си в сълзи. Лаура ме научи да дрънча на китара. Лаура създаде Трубадур. Лаура, която загина, след като роди Трубадур. Образът, който оживя със смъртта ѝ.

Това не беше Адът. Това бе животът ми. Животът ми без Трубадур. Без него бях просто объркан, лабилен и агресивен нещастник, сериен убиец и изнасилвач.

Баща ми все така притискаше главата ми към гърдите си и галеше косата ми.

— Всичко ще бъде наред, Емир, ще видиш... Извършил си ужасни неща, но Господ ще ти прости. Ти беше добро дете, проблемът е само в главата ти. Господ си спомня, че ти беше добро дете!

Невидимата врата се отвори отново. Чух гласа на Марски:

— Намериха я.

Яред кимна и попита:

— Кога ще дойдат полициите?

— До десетина минути. Елате с мен и го оставете за малко сам с жертвите му.

Баща ми ме погали за последен път и отиде при Марски. Вратата се хлопна. Останахме само аз и жените, които бях убил. Дъхът ми излизаше на бяла пара. Вече бях разbral защо в помещението е толкова студено. Пръстите на ръцете ми бяха вкочанени, въпреки че през цялото време ги бях движил, за да върна кръвотока в тях. Десетина минути. Имах само десетина минути да се измъкна. И друг път бях попадал в трудни ситуации, щях да се измъкна. Огледах ръбовете на масите — ламарина. Изпод босите стъпала на Анита тънкият ръб бе издаден на около сантиметър напред. Щях да се справя.

Стегнах коремните си мускули и подскочих на място. Дявол да го вземе, столът се помръдна! Изпълних същото упражнение още двадесет и осем пъти. От ръба ме деляха два сантиметра. Така, сега идваше по-трудната част — да се обърна. Подскочих отново и рязко се наклоних настрани. Рамото ми се опря в масата, бутнах Анита и единият ѝ крак изпадна, увисвайки надолу. Успях да се закрепя с два от краката на стола във въздуха. Стегнах предмишницата си и започнах да я извивам. Столът се завъртя бавно около единия от краката, все още стъпили на пода.

Металната врата се отвори и затвори. Обърнах глава в посока на шума — бях попроменил първоначалната си ориентация спрямо изхода. Видях бавно да приближава момче. Бе към тринадесетгодишно, с мъх под носа, който един ден щеше да се превърне в мустаци. Кожата му бе мургава, а косата — спълстена. Криеше едната си ръка зад гърба. Пристъпи до мен и застана пред очите ми.

— Ти пък кой си? — попитах го тихо.

— Аз... такова... за кака! — отвърна ми момчето, показва ръката си, която стискаше сгъваем джобен нож и го заби неумело във врата ми. Раната бе странична, не засегна никаква артерия. Аз понечих да извикам, но детето бързо ми нанесе втори удар, този път в бузата. Усетих как острието пронизва езика ми и устата ми се напълни с кръв. Аз я изплюх в лицето му и разклатих стола, но бях безпомощен. Третият удар бе далеч по-лош за мен, пак в гърлото, но причиняващ гадна рана. Стоварих се с трясък на пода и кръвта ми плъзна по фугите между белите плочки.

Момчето стоеше надвесено над мен и трепереше. Вече виждах добре вратата. В очертанията ѝ стоеше едър мъж с ръце в джобовете. Вгледах се в лицето му, докато погледът ми се замъгляваше. Беше Васил Костов, Миденият крал. Човекът, който обичаше Ирина.

— Свърши ли? — попита той.

Момчето кимна и остави ножа да се изплъзне между пръстите му. Изтича нервно при Костов и се скри зад гърба му. Мрачната физиономия на Мидения крал бе последното, което видях.

Проклетата Камила, оказа се права за циганката.

БЛАГОДАРНОСТИ

На тази последна страничка имам честта да спомена хората, помогнали по един или по друг начин да държите в ръцете си тази книга:

Катя — любимата ми и единствена съпруга, която, макар и да се ужасява от страховити истории, бе до мен в създаването на не една и друга, включително и на „Трубадур“; и за безбройните вечери, през които се занимаваше сама с децата, за да мога аз да пиша;

Поли — моята кума, приятелка, пръв читател и пръв критик; освен това човекът, уведомяващ ме за всеки интересен литературен конкурс;

Сестра ми Меги и цялото ми семейство — за непрекъснатата подкрепа и насърчаването да пиша истории от 4-ти клас до днес;

Оник Саркисян, който ми предложи да сменя първоначално средновековния сетинг със съвременен такъв, когато бях зациклил на трета глава;

Руми Соколова, един от най-ранните ми читатели и поддръжници;

Орлин Милошев, Митко Цолов — Доктора и Алекс Цонков — Lostov, „официалните“ бета-тестери на романа, чиито коментари и съвети направиха разказа за Трубадур по-добър;

Митко, Красъо и Джони, с които писахме заедно историята си през годините и вдъхновихме някои от случките в романа;

Преподавателите ми в СУ, които ме запалиха по антропологията и ми предоставиха нов поглед върху вълшебната приказка;

Същите преподавател(к)и, които след защитата ми на „Зловредни женски създания в балканския фолклор“ ме накараха да обещая, че ще напиша книга — ами: ето я;

Коко, който едва тригодишен ме отсвири веднъж с думите: „Не гледай какво съм счупил, пиши си там книгата!“

И не на последно място: Явор Цанев и Кети Илиева, които превърнаха един текст в истинска книга!

Издание:

Автор: Стефан Д. Стефанов

Заглавие: Трубадур

Издание: първо

Издател: GAIANA Book&Art Studio

Град на издателя: Русе

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: българска

Редактор: Кети Илиева

ISBN: 978-954-8633-75-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2995>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.